

Archief Ten huize van...

2000-...

Archief "Ten huize van..."

Chris Verbinnen.....	3
Patrick De Potter	7
Jos Mees	12
Marcel Deleus	15
Rik Alen.....	19
Geert Buttiens.....	24
De pioniers: Rik Rutten	30
De pioniers: Luc Brackeva	33
André Vanderhoeven	36
Comenius	41
Jacinta Verbelen.....	45
Piet Stienaers... revisited	49
Danie Robeyns.....	54
Jean-Pierre Vermaelen.....	58
Willy Wuyts... revisited	62
Marcel Wuyts	66
Anita Van Looy.....	70
Jan Depiere	74
Elsy Colemonts.....	79
Fonny Artoos	84
Hugo Godts	89
Anny Knockaert.....	94
Jan De Vlieger.....	98
Dirk Struyf	102
Geert Leenknecht.....	106
Alex Dockers.....	110
Yvette Van Dievoet	117
Jef Van Loock	121
Dominique Antonis	125
Luc Verhulst.....	130
Luc De Munter	136
Lieve Pinxten	141
Marc Pauwels.....	146
Kürt Maes.....	151
Jo Crols	155
Jérôme L'Enfant	159

Chris Verbinnen

Uit Don Boscoop - winternummer 2000

Een jaarwende brengt ons altijd wat tot mijmeren. En al zijn wij overtuigde aanhangers van de idee dat het nieuwe millennium pas in 2001 start, de overgang naar het jaar 2000 is toch iets speciaals. Een mens begint zich vragen te stellen. Wat brengt de toekomst? Waarom hebben onze "Ten huize van ..." -slachtoffers de laatste tijd allemaal zo'n knappe dochters? Waarom al die TGV-werken? En vooral: wat deed die Arabier in de voortuin van Chris Verbinnen?

Op haar strepen staan

Chris werd geboren in de Heilig Hartkliniek van Leuven. Vader werkte bij de spoorwegen in Leuven, moeder was huisvrouw. Ze heeft nog een zus die vijf jaar jonger is. Het gezin woonde aan de spoorwegbrug in Veltem.

Chris heeft er een toffe jeugd gehad. Ze ging naar de kleuterschool en de lagere school bij de nonnekes aan de kerk in de Stationsstraat. Ze vond het een plezant schooltje maar moest als kleuter toch regelmatig met een plakker op haar mond rondlopen. Al dat zwijgen vond ze immers niet zo leuk. Ze stond ook op haar strepen. Toen de grote en vooral schijnheilige kleuter Rudy haar er valselijk van beschuldigde een gat in zijn broek geknipt te hebben (de sufferd was gewoon gevallen), stormde ze meteen naar Zuster Alena om haar beklag te doen. En ze kreeg gelijk.

Witte handschoentjes... en een "pets"

Ook in de lagere school waren er geen problemen. Chris lag in voortdurende concurrentie met Bernadette en Olga voor de eerste drie plaatsen. Alleen vraagstukken vormden soms een probleem. Ze ziet zich nog staan met de witte handschoentjes en de stapel prijsboeken op het grote podium tijdens de prijsuitdeling. Eigenlijk vond ze dat niet leuk. Ze vond het vooral oneerlijk dat de laatsten van de klas helemaal niets kregen.

Ondanks dat alles bleek ze toch niet zo'n braaf kindje want regelmatig kreeg ze een "pets" rond haar oren van Zuster Marcella, iets wat in dat pré-Dutroux tijdperk nog niet als kindermishandeling beschouwd werd. Ooit werd ze zelfs in het kolenhok opgesloten: een ware horror-ervaring.

Ook de kerkklokken waren niet heilig

En niets was heilig voor haar. Tijdens de tweewekelijkse "vrijwillige" poetsbeurt van de kerk, de vrijdag na de lessen, was het Chris die de klokken liet luiden, daarbij natuurlijk aangemoedigd door haar klasgenootjes. De nonnekes waren in alle staten

en ze moest een week schoolblijven.

Haar ouders tilden er gelukkig niet zo zwaar aan. "Het waren prachtouders, ook nu nog", zegt ze.

Fratsen met Oscar

Aan het leuke leventje onder de kerktoren kwam een einde toen Chris voor de humaniora naar het Heilig Hart in Heverlee moest. Elke morgen eerst met de trein naar Leuven en dan overstappen op die naar Ottignies.

Leuk was anders want in volle taalstrijd werden ze vaak gepest door franstalige studenten. Vermoeiend was het ook. Het waren lange dagen en de leerstof was niet eenvoudig. Chris moest hard werken, vooral voor wiskunde.

Toch was er af en toe tijd voor een frats. Het geraamte, dat ze Oscar gedoopt hadden, had daarin meestal de hoofdrol. Het slachtoffer was meestal de meest truttige leerkracht.

Regelmatig deden ze ook 's middags 'de muur', om hun stamcafeetje aan het station te bezoeken.

Over Stef en Ratjetoe

Op haar 17de leerde ze Stef kennen, een inwijkeling uit Reet. Die startte een jaar later in het Veltemse gehucht Beisem met een paar vrienden het jeugdhuis Ratjetoe, wat zoveel betekent als 'hutsepot'.

Chris stopte met de scouts en stortte zich vol overgave in de jeugdhuiswerking, een werking die blijkbaar vruchtbaar was want meerdere collega's leerden er hun vrouw kennen.

Van Groenveld naar PNL

Misschien had het er wat mee te maken, maar het eerste jaar aan de sociale school Groenveld in Heverlee was een flop. Ze geeft toe dat ze zich niet echt helemaal voor de volle 100 % had ingezet, maar gedane zaken nemen geen keer. Van haar ouders kreeg ze nog één kans. Zonder hun medeweten schreef ze zich in voor de onderwijzers-opleiding aan de PNL in Leuven.

'Boekskes'-kennis

Twee jaar later en zonder veel problemen had ze haar diploma. Ze was amper twee weken werkloos want ze nam alle interims aan, ook in het BLO. Toen ze 'dik tegen haar goesting' in een school in Kortenberg stond, vertelde Herman Moons haar in de jeugdclub dat men in Don Bosco iemand zocht voor het secretariaat. Hoewel ze Don Bosco enkel kende van de 'boekskes' die haar moeder regelmatig toegestuurd kreeg, solliciteerde ze meteen.

Rozen op haar weg

Het eerste gesprek met directeur Stienaers verliep letterlijk op rozen. Chris reed nog niet lang met de auto en maaide bij het oprijden meteen het halve rozenperk weg.

"Hier moet je haar op je tanden hebben", zei de directeur. Bij Chris was dat blijkbaar in voldoende mate aanwezig want ze mocht terugkomen voor een sollicitatiegesprek met hem en inspecteur Biesmans. Uiteindelijk werd een andere kandidate aangenomen, maar in de jeugdclub werd ze van de gang van zaken op de hoogte gehouden door haar trawanten Moons, Cauwenberghs en Bulens. Zo kwam ze te weten dat die andere kandidate ander werk gevonden had en meteen startte ze een telefooncampagne. Niet zonder succes want het was vooral omdat ze volhield dat ze uiteindelijk de betrekking ook kreeg.

Vuilbak

Ze startte op 12 september 1977. Het waren heerlijke tijden. Het secretariaat was voor haar eigenlijk een beetje een verlengde van de jeugdclub, ook al stak Herman Cauwenberghs, nu haar schoonbroer notabene, haar regelmatig in de vuilbak.

Over het familieleven en de schoolbus

In 1978 trouwde ze met Stef en ze gingen in een rijhuis aan de Brusselsepoort in Leuven wonen. Elke morgen nam Chris de bus naar Veltem, waar ze overstapte op de schoolbus om de volledige schoolronde mee te doen.

Toen Sara geboren werd, het was toen 1980, was dat niet langer haalbaar en

kocht Chris zich een wagentje om naar school te rijden. In datzelfde jaar startte Stef met enkele vrienden het computerbedrijf Compulec. De zaak groeide snel en het was dan ook een enorm zware periode. Toen een jaar later An geboren werd, besliste Chris verlof zonder wedde aan te vragen. Ze deed dat gedurende vijf jaar. Bij haar terugkeer was de afsplitsing van de Middenschool al een feit en werd haar gevraagd daar te gaan werken. Dat doet ze nu nog halftijds.

Terug een 'bezige bij' in Veltem

Ondertussen wonen ze nu al 14 jaar terug in Veltem en Chris is daar nog steeds erg actief. Ze is bestuurslid van Gym en Dans en zetelt ook in de sportraad van Herent. Ze werkt ook mee in Wereldwinkel en ontwikkelingsamenwerking.

Plannen, dromen... en wensen voor morgen

Ze zou graag de draad weer oppikken met haar vroegere hobby: tekenen en schilderen. Een tentoonstelling van haar werken organiseren, dat ziet ze ook wel zitten. Ze droomt ook wel van een wereldreis, vooral naar oosterse landen, maar gezondheid en het geluk van haar kinderen, dat vindt ze toch wel het allerbelangrijkste. Maar wat deed toch die Arabier in de voortuin?

Omdat Chris er blijkbaar niet zo van overtuigd is dat deze Don Boscoop wel degelijk een oplage van 2600 exemplaren kent, stellen we voor dat al onze lezers het haar eens vragen. Ze zal dan wel overtuigd zijn.

Patrick De Potter

Uit Don Boscoop - zomernummer 2000

Het eerste weekend van juli zat er aan te komen, het moment waarop het stille dorpje Werchter even verandert in de grootste stad van de regio. Moment ook waarop de plaatselijke bevolking tot een verwaarloosbare minderheid herleid wordt. Tijd dus dachten we om eens bij zo iemand op bezoek te gaan. Bij zo'n echte autochtoon, een echte Werchternaar of, zoals ze ter plaatse zeggen, "ene van Wechter". En we vonden er één, een echte: de technische adviseur - coördinator TSO-BSO (oeps, die titel): Patrick De Potter.

Jack-Op

Patrick is een hele echte. Zijn grootmoeder had in Werchter het legendarische café annex zaal Gambrinus. Patrick groeide er letterlijk op met de Jack-Op. Hij heeft een broer die twee jaar jonger is. Allebei zijn ze oud-leerlingen van Don Bosco. Niet verwonderlijk want vader Maurice gaf er jarenlang les.

Een echte "brek"

Patrick ging naar de kleuterschool in het ondertussen ter ziele gegane schooltje van De Wal en daarna tot het vijfde leerjaar naar de lagere jongensschool. Hij noemt zichzelf een echte "brek". Met zijn fietsje reed hij heel het dorp af en hij was er dan ook een gekend figuur. Het café van zijn grootmoeder speelde daarin natuurlijk ook een rol en bovendien had moeder een stoffenwinkel in het dorp.

Wat hij zich uit zijn kindertijd het best herinnert zijn de overstromingen uit de jaren '60. In de Beverlaak, waar ze woonden, stond zo'n 80 centimeter water. Hij ziet nog de meubels staan op bierbakken. Elke dag werden ze met de boot tot aan de brouwerij gebracht, vanwaar ze te voet verder naar de school konden. De tweede overstroming vond hij de leukste. Toen konden ze varen met de deur van het kippenhok als vlot.

“Om het eerst buiten vliegen”

Voor het zesde leerjaar trok Patrick naar de lagere school van Don Bosco in Haacht, bij meester Vervloet. Daarna werd voor de moderne gekozen maar dat lag hem duidelijk niet. Patrick bekwaamde er zich in disciplines als “om het eerst buiten vliegen”. De technische wenkte.

De afdeling was gauw gekozen. Vermits vader in de mechanica les gaf, werd het elektriciteit. Hij vindt dat hij er een brave jongen was, maar de klas was wel be-

rucht. Namen als Arnaerts en Van Gestel doen blijkbaar nog alle leraars uit die tijd koude rillingen krijgen.

Chirokampen

Patrick was ook van jongsaf bij de Chiro. Hij was een vrij fanatiek lid en ging zelfs een tijd twee keer per jaar op kamp. Met de jongens natuurlijk, maar omdat hij in de leiding stond bij de kleinsten, en die op kamp gingen met de meisjes, kon hij ook daar nog eens meegaan. Hij benadrukt wel dat hij altijd een tent voor zich alleen had.

In de leer bij Mark King van Level 42

Patrick had na de A2 elektromechanica nog fotografie willen studeren en had zich ook ingeschreven. Maar hij kwam op een wachtlijst terecht en vernam in september dat er geen plaats meer was. Hij besloot dan maar te gaan werken maar moest toch enkele maanden stempelen.

Eigenlijk kwam dat hem wel goed uit want de toen vrij langharige Patrick was bassist geworden bij het in Werchter en omgeving wereldberuchte Wake Up. Het groepje speelde vooral covers van Status Quo maar haalde eind van de jaren '70 toch de finale van Humo's Rockrally. Hij vertelt hoe hij erin slaagde om in de Leuvense Mahattan met Mark King van Level 42 aan de praat te geraken en van hem, zijn grote goeroe, allerlei technieken te leren. Om wat bij te verdienen speelde hij ondertussen nog mee in het balorkest van zijn oom.

Elnor-prototypes en het compromis van Meysen

Patrick vond werk in het labo voor motoren van Elnor in Wespelaar. Ze maakten er zo'n 200 tot 300 prototypes per jaar. Maar na drie jaar begon het bergaf te gaan met Elnor en toen in september 1985 directeur Meysen belde om te vragen in Don Bosco les te komen geven, moest hij niet lang nadenken. Op dat moment had Elnor echter net een grote bestelling gekregen en zijn baas wilde hem niet laten gaan.

Directeur Meysen bemoeide zich echter persoonlijk met de zaak en na een fikse ruzie met de directeur van Elnor kwam het tot een compromis. Half oktober kon hij starten en in zijn vrije dagen zou hij nog voor Elnor werken.

Basgitaar wordt ingeruild... voor een computer

Ondertussen had hij zijn basgitaar geruild voor een Apple-computer en was hij in 1983, hij had toen al een heel leven achter de rug, getrouwd met Hilde. Hoewel hij beweert dat ze samen in het vijfde leerjaar zaten leerden ze elkaar eigenlijk kennen bij het toneel van de KWB. Hij speelde mee en toen zij voor de derde keer naar hetzelfde stuk kwam kijken, wist hij dat er meer aan de hand was. Ze kregen twee kinderen: Liesbeth in 1986 en Michael in 1988.

Nieuwe deur voor "technisch adviseur - coördinator"

Op school gaf Patrick zowat alle technische vakken. Vooral elektriciteit, maar ook elektronica, mechanica en zelfs sanitair. Hij werkte ook een tijdje op het secretariaat omdat hij een maand voor zijn vaste benoeming gereffecteerd werd. Toen werkmeester Willy Florentie ziek werd en overleed, vroeg directeur Poelmans hem diens plaats in te nemen.

Hij deed dat twee jaar samen met werkplaatsleider Frits Van den Bergh, tot die met pensioen ging en hij een plaatsje opschoof. De benaming werkplaatsleider bleek echter wat moeilijk voor het ministerie, zodat zijn functie sedert twee jaar "technisch adviseur - coördinator" heet. Hij beweert zelfs een nieuwe deur te hebben moeten laten plaatsen om zijn volledige titel erop te krijgen.

Machinepark TSO-BSO beter dan Chinese import

Vele oud-leerlingen die na jaren de werkplaats opnieuw bezoeken, vinden dat er weinig veranderd is. Patrick vindt dat normaal. De techniek evolueert maar de basis blijft.

Bovendien zijn de oude machines beter dan de nieuwe die tegenwoordig uit China komen. CNC-machines zijn voor een school onbetaalbaar en simuleren met de computer zal naar de toekomst toe dan ook de oplossing zijn.

Computers zijn trouwens Patricks stokpaardje. Recent haalde de school nog de kranten als pilotschool voor een draadloos computernetwerk. Contacten met de computerwereld en met de bedrijfswereld in het algemeen vindt hij zeer belangrijk. Hij vindt dat een technische school draait op contacten met de nijverheid. Zonder hulp uit die richting wordt het technisch onderwijs onbetaalbaar.

Festivalmicrobe

Geen echte Werchternaar die niets met het festival te maken heeft en voor Patrick is dat niet anders.

Hij is er al bij van bij het begin, toen het podium nog bestond uit bierbakken en paletten van de veiling en de fuif op de vooravond nog meer volk trok dan het festival zelf. Zijn eerste job was de togen bevoorraden van water en ijs en op de weide de lege flesjes oprapen "voor nen ijskrem of ne frit".

Voor Hilde was het een familiezaak. Haar zus is getrouwd met organisator Hedwig De Meyer. Heel de familie werd ingezet om het terrein op te kuisen. Patrick doet dat nog altijd, maar nu wel als verantwoordelijke voor de 50 job-studenten die daarvoor in dienst genomen worden. Hij was ook een tijd toiletverantwoordelijke en maakte zelf nog toilethokjes. Die zijn ondertussen wel vervangen door gehuurde modellen van een gespecialiseerd bedrijf.

Toen De Meyer het podiumbedrijf Stageco opstartte, werd Patrick ook regelmatig ingeschakeld. Hij maakte nog een toernee van Pink Floyd mee en was in de vakantieperiodes vaak koerier om allerlei ontbrekende stukken weg te brengen. Zo moest hij tot diep in Duitsland met een waterpas die men vergeten was.

Handige "Harry"

Patrick heeft zelf zijn huis gebouwd, inclusief het zwembad waarvoor hij zelf een verwarmingssysteem ontwierp met zonnepanelen op basis van persluchtdarmen. Hij heeft nog veel plannen maar wil eerst afwerken waar-mee hij begonnen was. Hij kookt graag en Hilde vindt dat natuurlijk zalig. Hij beweert nog dat hij ons ook wat te eten had willen opdienen maar dat hij het net zo druk had. De periode was blijkbaar dus toch niet zo goed gekozen. Pech.

Iedereen kent Jos Mees als één van de coördinatoren van TSO-BSO. Bij aanvang van dit schooljaar startte hij in de (nieuwe) functie van adjunct-directeur.

Tijd voor Don Boscoop om even terug te blikken op het leven van.

De wonderjaren

Jos Mees werd geboren in Kwerps in een gezin van vier. Zijn moeder was huismoeder en zijn vader schrijnwerker. Als oudste broer

zou hij logischerwijs de schrijnwerkerij van z'n vader overnemen tot bleek dat Jos er niet de minste interesse voor had. Samen met zijn jongere broer en zussen speelde hij liever schooltje. "Meester Jos en zijn leerlingen. Ja, ook huiswerk maken hoorde er toen al bij, vooral dan voor de taalvakken."

In 1969, op twaalfjarige leeftijd werd het tijd om de stap richting grote stad te wagen. Jos ging schoollopen op het Sint-Pieterscollege in Leuven. Hij volgde er Latijn-Grieks. Een keuze die zijn passie voor taal en onderwijs nogmaals bevestigde. In zijn vrije tijd zorgde hij samen met de pastoor voor de heropleving van de doodgebloedde alternatieve jeugdorganisatie 13+. Daarnaast zette Jos zich in als verantwoordelijke voor de schoolbibliotheek.

Zwemmen

Alles leek van een leien dakje te lopen tijdens die jeugd jaren ... of toch bijna alles. Tot groot ongenoegen van zijn vader kon Jos immers nog steeds niet zwemmen. Als het van z'n vader afhing zou zijn zoon, die nu al 18 was, kunnen zwemmen alvorens hij z'n oproepingsbrief van het leger kreeg. Alweer liet Jos een staaltje van leergierigheid zien. Na vijf lessen zwom hij als de beste.

Sint-Thomas

Na de humaniora wilde Jos zo snel mogelijk z'n jeugddroom realiseren. Hij wilde lesgeven. Vandaar z'n keuze voor het regentaat. Dit tot grote ergernis van zijn moeder.

Aangezien Jos zo'n goede leerling was vonden zowel de leerkrachten als z'n moeder dat hij zijn talenten verkwanselde. Iedereen zag hem aan de universiteit studeren. Jos hield voet bij stuk en koos voor de vakken Nederlands, Engels en Duits. Toen een vriend van zijn vader vertelde dat dit een minder goede beroepskeuze was, veranderde hij z'n vakken in Frans, Engels en geschiedenis.

In Sint-Thomas stond hem een kleine ontgoocheling te wachten: hij was de

enige 18-jarige in deze richting. Zijn collega-studenten vertelden Jos dat hij nooit in twee jaar regent zou worden. Hij zou er, net zoals iedere student, minstens drie jaar over doen: de verplichte twee jaar en een bisjaartje. Maar neen, na twee jaar en heel wat gesolliciteer, kreeg Jos drie aanbiedingen. Don Bosco Haacht was er één van.

Don Bosco

Jos kon onmiddellijk op Don Bosco beginnen en kreeg meteen een fulltime lessenrooster. Hij kwam onmiddellijk in alle studie jaren.

"Zo kwam ik een keer in 5BSO waar ik een dictee wilde doen. Na tien minuten stond ik met boekentas en al buiten. De leerlingen pikten het niet dat zo'n jonge gast aan hen les kwam geven. Je moet weten dat ik toen nog jonger was dan hen zelf. Zonder Marcel Lemmens had ik die eerste jaren nooit doorgekomen, hij heeft me altijd door dik en dun gesteund."

Legerdienst

Na twee jaar lesgeven riep het leger Jos op. In Peutie volgde hij zijn opleiding. Na een maand moest hij het 'Counter Information Corps' vervoegen. Dit is een onderdeel van de militaire politie. De laatste maanden van zijn legerdienst moest hij de kazernes controleren op veiligheid en hoorde dan ook bij de generale staf. "Ik leerde er vooral om kwistig met tijd om te springen: doe zo lang mogelijk niks, zei mijn chef. Ik was dit helemaal niet gewoon. Wat er dan wel werd gedaan? Roken, drinken en kaarten!"

Ardennen

Na tien maanden legerdienst, keerde hij in 1980 terug naar Don Bosco. "Aangezien het VSO in het eerste jaar z'n intrede had gemaakt, mocht ik hier geen lesgeven. Ik had de hele opstarting immers gemist."

Tijdens deze eerste jaren van lesgeven in Don Bosco, is Jos een heel stuk gaan aanvoelen wat de waarde van het opvoedingsproject van Don Bosco was. Hij wilde dit ook navolgen en ging daarom een tweetal keer per jaar met zijn leerlingen op vakantie naar de Ardennen. Het kwam zelden voor dat iemand verstek liet gaan.

Van huisbezoeken tot een gezin

Om z'n leerlingen ook in de familieomgeving te kennen, bracht Jos geregeld huisbezoeken. Zo kwam hij op 13 april 1984 bij een leerling aan. Niet alleen hij maar ook een vrouw kwam het gezin bezoeken. Zij was immers met de familie op vakantie geweest en kwam de foto's brengen.

Het was liefde op het eerste gezicht. Op de Opendeurdag hoopte Jos deze vrouw (Maria) opnieuw te ontmoeten maar... ze was er niet. Gelukkig gaf diezelfde leerling hem haar telefoonnummer.

Twee jaar later stapten ze in het huwelijksbootje en verhuisden naar Sint-Adriaan. Op aanraden van Jan Pinxten kochten ze er een huis. Drie jaar later werd hun dochter Gretel geboren.

Ambitie

Een aantal jaren later kreeg Jos een taakverandering: naast leerkracht werd hij ook jaarverantwoordelijke van het 3de jaar. Zijn loopbaan kreeg in 1996 een nieuwe verandering want nu betitelde hij de rol van coördinator.

Tot nu toe had het TSO-BSO nog geen adjunct. Vanaf september is Jos dit. Hij koos voor deze job omdat hij voor een stuk zelf de invulling kon bepalen. Zo wil hij de nieuwe leerkrachten begeleiden. De leerlingen blijft hij zeker en vast ook trouw. Problemen wil hij steeds mee proberen op te lossen. Ook het sanctioneringsbeleid valt onder zijn bevoegdheid. Zijn doelstelling bestaat erin tegen Kerstmis ongeveer alle leerlingen te kennen! Veel geluk zouden wij zo zeggen.

Marcel Deleus

Uit Don Boscoop - winternummer 2001

Er zijn zo van die mensen die houden van een directe aanpak. Marcel is er zo een. "Leg ulle", heet hij ons welkom. De zetels zijn groot genoeg, maar het gezelschap nodigt er niet zo toe uit, dus gaan we maar gewoon zitten.

"Een paard en een kar, een koetje en een varken..."

Marcel werd geboren in 1932 in Boortmeerbeek-Laar en hij woont er nog steeds, in het ouderlijk huis. Hij heeft nog een zus die een jaar ouder is en een halfbroer die 13 jaar ouder is. Vader werkte in de plaatselijke mouterij en de ouders hadden daarnaast ook een kleine boerderij.

"Een paard en een kar, een koetje en een varken, wortelen en asperges voor de markt", omschrijft hij het. Hij maakte nog de tijd mee dat de kinderen de donderdag een halve dag les hadden, de zaterdag een hele. Toch moest hij thuis vaak helpen. "Aren rapen" en de kleine aardappelen rapen waren typische werkjes voor de kinderen.

Oorlogsjaren

Marcel ging naar de kleuterafdeling van de meisjesschool en daarna naar de jongensschool in de Beringstraat. Die was 's avonds een kwartier vroeger uit dan de meisjesschool, opdat ze met mekaar geen contact zouden hebben. Voor Marcel was dat geen probleem. Hij wachtte gewoon. Wat tijdens zijn kindertijd ongetwijfeld het meeste indruk op hem maakte was de oorlog. Marcells halfbroer werd opgeroepen en kreeg van de ouders 300 frank mee van de 500 frank spaargeld die ze hadden. Belgische soldaten hadden de villa van de directeur van de mouterij ingenomen en toen de brug over de Vaart moest opgeblazen worden, werden de boeren aangemaand te vertrekken.

Het gezin vluchtte met paard en kar tot in Baardegem. Daar werden ze opgevangen in de balzaal achter een café. Hij herinnert zich nog het orgel dat er stond en waarachter de cafébazin zich verschool als ze bang was. Er werd zwaar gevochten in Baardegem. Hij zag er eerst het gehavende Belgische leger doortrekken, later het veel nettere Duitse leger. Marcel spaart zijn kritiek voor het Belgische leger niet. Hij vertelt hoe een vastgelopen kar van een vluchteling door Belgische soldaten geplunderd werd en hoe vader een soldaat die zijn paard wou stelen in de haag duwde. Gelukkig konden ze na twee weken opnieuw naar huis. Er lagen nog dode soldaten langs de weg en ook thuis had het leger zijn sporen nagelaten. Ze hadden er frieten gebakken en daarna het vet over de vloer uitgegoten.

Gaan werken voor een fiets

Op zijn veertiende moest Marcel gaan werken. "Wie toen twee jaar langer studeerde, was een geleerde", zegt hij. Hij werd "diender" bij de metselaars aan 50 frank per week. Op zijn vijftiende kon hij aan het werk in de conservenfabriek Aki, in de gebouwen waar nu de firma Hebbelinckx autoradiatoren maakt. Hij kreeg er al 6,5 frank per uur, zodat hij na een half jaar een fiets verdiend had. De ouders vonden het op dat moment beter dat hij thuis bleef om op de boerderij te werken. Zo kon vader weer voltijds gaan werken en die verdiende 28 frank per uur.

Zijn legerdienst en zijn grote liefde

Marcel bleef thuis werken tot aan zijn legerdienst, die toen 21 maanden duurde. Eerst moest hij naar Doornik, waar hij opgeleid werd tot munitie­specialist, en daarna voor 17 maanden naar Düren in Duitsland. Eén keer om de twee à drie maanden mocht hij naar huis en dat viel tegen. Hij had immers ondertussen in de wijk "Delle" de zestienjarige plaatselijke schone Adeline leren kennen. Elke dag schreven ze een brief.

“Karottentrekker”

Maar Marcel was een plantrekker, of beter, een “karottentrekker”. Hij liet van thuis een telegram sturen dat hij dringend moest terugkomen, omdat zijn vader zwaar ziek was, veinsde allerlei ziektes en kieperde alle pillen in de toiletten, bekloeg zich bij de korpsdokter dat hij had moeten overgeven maar vergat erbij te vertellen dat hij toen flink dronken was. Uiteindelijk werd zijn appendix weggenomen, maar ondertussen hoefde hij toch niet veel te doen en kon hij regelmatig naar zijn liefde.

Yoghurtapparaten en het getal 13

Na de legerdienst trouwde Marcel met zijn Adeline en namen ze de boerderij over. Ze kregen twee kinderen: André in 1956 en Agnes in 1958. Nu heeft hij ook al vijf kleinkinderen. Zijn vader werd amper 54 jaar. Hij stierf aan een hartziekte. Marcel bleef witloofkweker en had ook nog runderen tot

1976. Adeline werd toen ziek en kon hem niet meer helpen. Marcel besloot werk te gaan zoeken. Hij had ramen en deuren gemaakt bij een buur, die in Roosbeek een fabriekje had, waar yoghurtapparaten gemaakt werden. Marcel kon er aan de slag als bediende. Hij toont ons het briefje dat hij bewaarde, met de routebeschrijving naar een plaats in Frankrijk, waar hij met een gehuurde bestelwagen een lading apparaten moest afleveren. Alles ging goed tot hij onderaan het briefje “jusque Roye” vond. Marcel, die geen woord Frans kende, zocht de plaats Jusque, vond die niet en reed totaal verloren.

Na 13 maanden ging de firma failliet en werd opnieuw opgestart in St.-Leger. Marcel ging mee. Hij bleef er overnachten en werkte van maandag tot donderdag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, zodat hij telkens een lang weekend had. En 13 maanden later ging ook deze firma op de fles.

Marcel reed dan 13 maanden rond met dieetproducten, tot ook die firma failliet ging. Hij moest op dat moment nog 9 maanden loon krijgen, maar dat was niet erg. Bij een faillissement bleef er wel altijd wat “plakken”. Zo verkocht Marcel bij hem thuis voor zo'n 400.000 frank dieetschuimwijn.

Afbreken en maken

Ondertussen had Marcel met Don Bosco kennism gemaakt. Hij had nog een weide gemaakt naast de school, toen in 1961 de bouwwerken startten, maar het eerste echte contact kwam er toen ze er hun zoon André naartoe stuurden. Adeline ging onmiddellijk bij het oudercomité. Marcel zelf ging voor het eerst helpen toen de gepensioneerden van Leuven in de school hun gewestdag organiseerden. Hij werd een graaggezien medewerker. Het was dan ook niet onlogisch dat hij in 1980 als onderhoudswerkman aan de slag kon. In het begin was het wat raar: hij was bevriend met directeur Alen, nu werd hij diens werknemer.

Hoewel hij officieel in het college werkte, was hij meer in de technische te vinden. Hij heeft naar eigen zeggen veel afgebroken en veel gemaakt. Vooral schilderen deed hij graag. Hij schuurde alles voor de lessen begonnen, zodat hij tijdens de lessen geen lawaai moest maken. Een grapje kon er echter altijd wel bij. Marcel had dan ook een goed contact met vele leerlingen. Zo stuurt de Amerikaanse Cathy Koker, die zo'n tien jaar terug via een uitwisselingsproject naar hier kwam, hem nog regelmatig een kaartje.

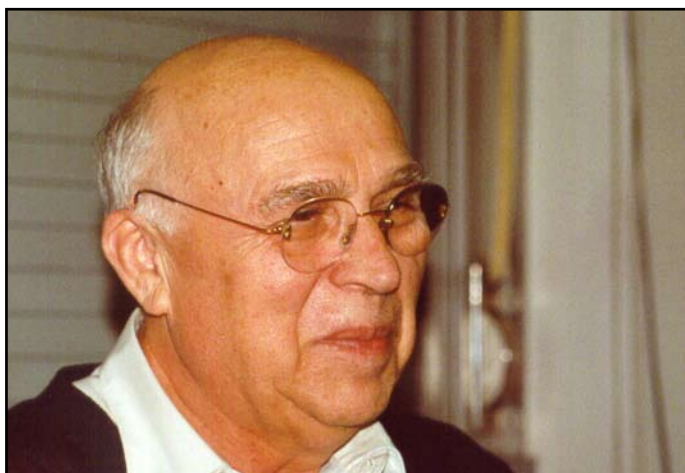
“Directeur van de eetdagen”

De eetdagen werden zijn kermisdagen. Hij werkte al mee voor hij bij Don Bosco in dienst kwam en ook nu, na zijn pensionering zet hij er zich nog al-tijd voluit voor in. Op school wordt hij zelfs “directeur van de eetdagen” genoemd. Hij vindt dat niet abnormaal. Iedereen die tijdens de eetdagen frieten bakte, werd directeur. Ondirecteur van het ASO, directeur van het TSO-BSO of zoals in zijn geval, directeur van het werkvolk. Dat hij maar alleen was, speelt daarin uiteraard weinig rol.

Ondertussen had hij ook nog tijd voor een bijverdienste: Zwarte Piet spelen met SinterCauwenberghs of andere heilige mannen. Vooral het aspect ongestraft meisjes te kunnen kussen, maakt deze job bijzonder aantrekkelijk voor hem.

Groenten en sleutels

Ook nu hij met pensioen is, komt Marcel nog bijna dagelijks naar Don Bosco, zeker nadat Adeline op 9 mei 1998 overleed. Het grote verschil is dat hij nu zijn boterhammen niet meer hoeft mee te brengen. Bij de salesianen, waar hij bijna dagelijks verse groenten brengt, wordt er voor hem wel een bord bijgeschoven. Hij heeft nog alle sleutels van de school. “De dag dat ik die moet afgeven, kom ik niet meer”, zegt hij.

Veeleisende bestuursleden...

Na een bestuursvergadering zeg ik tegen enkele bestuursleden dat ik met mijn echtgenote een citytrip naar Rome ga maken maar ook dat ik een ontmoeting heb met Rik Alen, de wereldproost van de oud-leerlingen.

Dit laatste zinnetje had ik beter niet gezegd want ik krijg onmiddellijk te horen dat ik dan maar een "Ten huize van..."

moet zien te regelen. Want zeggen ze: "Veel oud-leerkrachten en oud-leerlingen zullen zich wel herinneren dat Rik Alen niet alleen in Haacht les gegeven heeft, maar dat hij er ook 6 jaar kloosteroverste geweest is.

Generaliaat

Rik Alen wordt liever wereldafgevaardigde van de oud-leerlingen dan wereldproost genoemd. Meestal is hij ergens in de wereld op bezoek bij oud-leerlingen, maar zijn thuis is het Generaliaat, de hoofdzetel van de Salesianen. Het klooster bevindt zich tussen de luchthaven en het centrum van Rome. Het is gelegen in een oase van rust. Wij worden er zeer hartelijk ontvangen en ontmoeten er nog andere Vlaamse Salesianen: Luc Van Looy, vicaris van de congregatie en Bert Vanhecke, regionaal. Ook halen we met Don Mazzali, de wereldeconoom, herinneringen op aan zijn bezoek aan Haacht vorig jaar en aan de viering van de "25 Jaar-Afgestudeerden" die hij bijwoonde. Hier in de hoofdzetel klopt het wereldhart, dat hoor je aan de vele nationaliteiten die in het Generaliaat verblijven. Dat voel je ook in de gesprekken. Het zijn allemaal Salesianen met een visie op de beweging rond Don Bosco in grote delen van de wereld. Je hoort hoeveel ervaring ze opgedaan hebben tijdens hun reizen, het bezoeken van ontelbare kloosters en scholen en het ontmoeten van veel gemeenschappen, mensen en culturen.

De familie Alen

De titel op de deur strookt niet met het eenvoudige uitzicht van Riks werkkamer. Van hieruit heeft hij contact met oud-leerlingen over heel de wereld via internet. Dagelijks leest en beantwoordt hij zijn berichten in de e-mailbox.

Rik Alen werd in 1931 in Overpelt geboren. Hij was het vierde kind in een rij van zes en hij werd omringd door 3 broers en 2 zussen. Moeder zorgde voor de huishoudelijke taken en de opvoeding van de kinderen. Vader werkte in de zinkfabriek van Overpelt. Hij had het er niet gemakkelijk, aan de noordkant, langs achter, was het bevrozen en langs voor was de hitte van de ovens nauwelijks te dragen. Tijdens de oorlog werd vader verplicht om in de mijn te werken. Hij koos de nachtpost om in de namiddag nog wat op de boerderij te kunnen werken.

De schoolloopbaan van Rik in de lagere school van Overpelt werd tijdens de oorlog verschillende keren onderbroken. Omdat hij dan niet naar de school moest, heeft hij goede herinneringen aan die periode. Vanaf zijn tiende stond hij zeer vroeg op en stak de stoof aan vooraleer naar de catechismus te gaan. Zo had moeder warm water om koffie te zetten. Na de catechismus en het ontbijt ging Rik dan naar de school.

Via zijn oudere broer leerde hij Don Bosco Hechtel kennen. Het Robbedoes-stripverhaal over het leven van Don Bosco herinnert hij zich nog zeer goed en wat hem daarin aansprak was dat er veel gespeeld werd onder begeleiding van de paters. Daarom wou hij naar het college in Hechtel op internaat. Vader ging akkoord maar het was een moedige beslissing. In deze onzekere tijden voor de bevrijding zou dan de hoognodige hulp van hun zoon in het huisgezin en op de boerderij wegvallen. Rik startte in speciale omstandigheden het middelbaar onderwijs. Het eerste jaar was het college benomen door Engelse soldaten. Soms kregen ze wat les in een café. Pas vanaf het vijfde jaar kwam er regelmaat in de lessen.

De winter na de bevrijding was inderdaad de moeilijkste periode om rond te komen. Een gevolg hiervan was dat zijn oudere broer van Hechtel naar huis moest komen om op de boerderij te helpen.

Om los te komen van de werkdruk van de boerderij en om een degelijk inkomen te zoeken, beslisten Riks ouders in 1947 te verhuizen naar Kalmthout. De financiële nood was toen groot want op dat moment studeerden alle kinderen van de familie Alen. Wanneer Rik zijn ouders ging bezoeken dan was het niet eenvoudig om in één weekend de weg van Hechtel naar Kalmthout met openbaar vervoer te overbruggen.

Priesterwijding

Het idee om dichterbij huis te studeren, in Brasschaat, ging niet door. Zijn besluit stond toen al vast, hij wou priester worden bij Don Bosco en bleef in Hechtel. Tien jaar zou zijn voorbereiding en opleiding tot het priesterschap duren.

Vanaf 1950 volgde hij één jaar Noviciaat in Groot-Bijgaarden, één jaar Filosofie in Farnières, twee jaar Klassieke filologie in Leuven, één jaar stage in de technische school van Sint-Pieters-Woluwe en van 1955 tot 1960 studeerde hij Theologie in Turijn. Op 11 februari 1960 werd hij in aanwezigheid van zijn familie tot priester gewijd in de basiliek van Maria hulp der Christenen te Turijn, nog gebouwd door Don Bosco.

32 jaar ervaring vooraleer wereldafge- vaardigde te worden

Op de vraag hoe iemand wereldafgevaardigde wordt, antwoordt hij dat anderen kwaliteiten in hem zagen. Hij was steeds met studenten bezig geweest, had een de-

gelijke talenkennis en vorming genoten en zin om hard te werken. De opsomming van zijn vele opdrachten hieronder toont aan dat de Salesianen die deze verantwoordelijke moesten kiezen een goede kijk hadden op de rijke ervaring van hun kandidaat wereldafgevaardigde.

- 1960-1962: Bijbelinstituut in Rome;
- 1962-1964: leraar poëzisch in Kortrijk;
- 1964-1966: Bijbelinstituut in Rome;
- 1966-1968: directeur van het Pauluscollege;
- 1977-1982: gemeenschapsoverste in Haacht;
- 1982-1988: gemeenschapsoverste en directeur in Kortrijk;
- 1988-1992: studentenverantwoordelijke en econoom in het Pauluscollege;
- Vanaf 1992: wereldafgevaardigde van de oud-leerlingen.

Rik was natuurlijk zelf oud-leerling maar toch was het voor hem een volledig nieuwe start in de oud-leerlingenwerking.

Hij werd benoemd door de algemene overste en is de "proost" van de wereldvergadering. Men kan zich kandidaat stellen voor het wereldbestuur. Hiervoor worden 13 personen verkozen. De algemene overste duidt de voorzitter aan. Rik is fier dat één Vlaming, namelijk Alex Dockers, tot vice-voorzitter werd verkozen.

Ontstaan en doel van de wereldconfederatie

Wanneer de wereldafgevaardigde van de oud-leerlingen het ontstaan en doel van de wereldconfederatie toelicht, legt hij enkele accenten. Don Bosco, zijn opvolgers de Salesianen, leerkrachten en opvoeders hebben hun stempel gedrukt op het leven van vele jongeren die zij ontmoet hebben en nog steeds ontmoeten.

De opvoeding van Don Bosco betekent iets in iemands leven. De oud-leerlingenbeweging is hierdoor spontaan ontstaan. Don Bosco is zelf van 1870 tot 1888 proost geweest van de oud-leerlingen. Zijn inspanningen waren er niet enkel op gericht arme jongeren, door opvoeding en onderwijs, een waardig bestaan te bezorgen, maar hen te blijven helpen en herinneren aan hun roeping en bestemming tot een leven met en in God, als goede christenen en eerlijke burgers.

Belangrijk is de identiteit van de oud-leerling(e). Dit is iemand die zich concreet engageert en de waarden in het dagelijks leven toetst aan de opvoeding bij Don Bosco en actualiseert. Het zijn mensen die meer zien dan hun eigen bestaan en overtuigd zijn dat opvoeding van jongeren centraal staat en hierin investeren en dikwijls merken dat hun inspanningen vruchten afwerpen. Belangrijk is dat jongeren op het goede spoor gezet worden, want dit kan de aanzet zijn voor een gelukkig gezin of sociaal engagement.

Ervaringen sinds 1992

Rik stelt vast dat elke bond zijn eigen accenten heeft, maar dat dit tegelijk ook de rijkdom is van de oud-leerlingenwerking. Toch geeft hij als wereldafgevaardigde een aantal denkpijlers.

- Graag zag hij dat oud-leerlingenbonden niet rond zichzelf blijven draaien maar zich op eigen wijze afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden zouden inpassen in de sociale, culturele en politieke context.

- De wereld wordt een groot dorp. Als men beseft dat er overal kleine groepjes oud-leerlingen bezig zijn dan kunnen er contacten komen over de grenzen heen. Zeer concreet denkt hij aan: relatievorming, vriendschap over de grenzen heen met verschillende aspecten, huizenruil, confrontatie van verschillende culturen. Zo verbleven de deelnemers van het Europees congres in Spanje bij families van oud-leerlingen.
- Enerzijds stelt hij vast dat Europese oud-leerlingen het moeilijk hebben om de christelijke identiteit terug te vinden in de veranderende omstandigheden en anderzijds dat er een grotere erkentelijkheid is jegens Don Bosco's opvoeding vanwege anders gelovigen. In Thailand, India en Korea (boeddhistisch) zijn er momenteel heel wat gezagdragers en leidende figuren in de maatschappij die in hun jeugd een opvoeding bij Don Bosco gekregen hebben. Dit alles veronderstelt echter nog een sterkere organisatie per federatie.

Wensen...

Tot slot vat Rik Alen nog op een andere manier samen wat hij tijdens het interview bedoeld heeft.

Hij gelooft heel erg in de kracht die uitgaat van de grote groep oud-leerlingen. Zij die hun geluk aan een goede opvoeding en vorming te danken hebben, kunnen dit voor zichzelf behouden en op hun lauweren rusten ofwel danbaar uitkomen voor wie ze zijn en wat ze ontvangen hebben, zich engageren voor de anderen.

Zijn wens is dat de oud-leerlingen van Don Bosco over de grenzen van het grote dorp heen de krachten hiervoor zouden bundelen.

Geert Buttiens

Uit Don Boscoop - zomernummer 2001

Er is op Haacht-Station de laatste tijd nogal wat om het voetbal te doen. Terreinen die verkaveld worden, bossen die moeten gerooid worden voor nieuwe terreinen, de gemeente die er zich mee bemoeit. Bij de familie Buttiens liggen ze daar niet wakker van want die hebben hun eigen voetbalveld, op het gazon.

Als we aankomen zijn er zo'n 8 jonge enthousiastelingen in volle actie. Het is dan ook uitkijken voor rondvliegende

doelschoppen als Geert ons uitnodigt op het terras. Maar de rust keert gauw terug als een buurman zijn hoofd door de haag steekt met een veelzeggend: "Nog vijf minuten!" Geert kan nu in alle rust aan zijn verhaal beginnen.

Roots in Oplinter

Hij is afkomstig van Oplinter, een deelgemeente van Tienen. Toch wil hij, zoals de meeste van zijn dorpsgenoten, niet voor een Tienenaar versleten worden. De vrij onnatuurlijke fusie is blijkbaar nog altijd niet verteerd en er zijn grote verschillen, o.a. het dialect. Hij gruwelt bij de typisch Tiense klanken zoals in "Allai, Andrai, wa pakte mai oep oere pistolai?"

Geert was enig kind. Moeder werkte op de hoofdzetel van de Kredietbank in Brussel. Vader was onderwijzer van opleiding maar werkte ook in Brussel als bediende bij een informaticabedrijf, toen nog met ponskaarten. Omdat de ouders 's morgens al rond zeven uur vertrokken en 's avonds vaak ook pas rond zeven uur thuis waren, werd Geert, samen met zijn 3 nichten, grootgebracht door zijn grootmoeder. Vader was een hevig supporter van de Diestse voetbalploeg en het gezin ging dan ook naar alle wedstrijden. Een oom was "van de pers" en was dan zagezegd Geerts vader, zodat Geert nooit moest betalen. Doordat ze ook op alle verplaatsingen meegingen, heeft hij als kind ook veel van België gezien.

Ajoejabai

Geert ging naar de kleuterschool bij de nonnekes van Vorselaar. Vooral zuster Apolonia vond hij "een lief menske".

De lagere school was nog niet gemengd. Geert ging naar de kleine jongensschool met 4 klasjes van zo'n 6 à 7 leerlingen. De speelplaats, zo'n 8 meter breed, bood weinig mogelijkheden. Het favoriete spel was "ajoejabai". Geen mens die nog weet vanwaar de naam komt, noch hoe het zou moeten geschreven worden. Eigenlijk was het gewoon tikkertje, waarbij iedereen die getikt werd een hand moest geven en mee aantikken.

Ook de jaarlijkse schoolreis bood weinig variatie. In de voormiddag ging het steevast naar Averbode, 's middags werd er gepicknickt aan de oever van het Albertkanaal bij de brug van Oevel-Punt en in de namiddag ging het naar het Zilvermeer in Mol. Toen Geert naar het zesde leerjaar moest, werd die klas opgedoekt. Geert werd ingeschreven aan het Onze-Lieve-Vrouwecollege van Tienen. Het was een hele verandering: van het kleine klasje in het kleine schooltje in het kleine dorp naar de grote klas in het grote college in de grote stad. Hij werd er ook geconfronteerd met twee clans: die van de stad en die van "den buiten". Op bezinningsdagen werd gewerkt om de vete tussen beiden weg te werken, maar dat lukte nooit.

Ben Crabbé, de Gasj en de Geubel

Het was duidelijk dat Geert een goede leerling was en hij koos voor de afdeling Latijn-Grieks. Hij liep er Ben Crabbé tegen het lijf. Die zat een jaar hoger en was een uitstekend basketter. Bij de klassencompetitie kreeg Geert meestal de bondige opdracht: "Hou hem uit de match!" Hij deed dat met zoveel overgave dat Ben ooit zo woest werd dat hij een ruit ingooide.

Ook onder de leerkrachten waren er vedetten. Ze hadden allemaal een bijnaam. De Gasj en de Geubel waren de bekendste. De Gasj kon je alles wijsmaken: als je bij een overhoring je handboek open op je knieën liggen had vroeg die nog beleefd of je toch niet aan het afkijken was.

De Geubel was de alomtegenwoordige studiemeester. Hij zat altijd vooraan op zijn troon bij de middagstudie, maar viel regelmatig in slaap. Vanzelfsprekend werd er dan ook enorm hard gestudeerd.

Toen Geert in de retorica zat werd de school gemengd. Nu ja, gemengd: op de speelplaats werd een witte streep getrokken om de domeinen voor de jongens en die voor de meisjes nauwkeurig af te bakenen. Die speelplaats stelde trouwens verder ook niet veel voor. Er waren twee voetbaldoelen en die moesten dan ook door alle klassen gebruikt worden, zodat in elk doel soms wel acht doelmannen stonden.

Klassieke filologie

Geert twijfelde of hij romaanse of klassieke filologie zou doen, maar het werd klassieke. Bij een beroepskeuze had hij nooit stilgestaan, hoewel het onderwijs voor de hand lag. Grootvader was schoolhoofd, tante was onderwijzeres en een oom was schooldirecteur. Bovendien zat Geert als kind vaak aan een oude schoolbank zijn eigen handboeken en oefenboeken te schrijven om schooltje te spelen.

Geert ging niet op kot. Leuven was ook niet ver. Hij fietste tot aan het station van Tienen, dan ging het verder met de trein. Aan het studentenleven heeft hij niet echt veel deelgenomen. Hij was wel bij Clio, de studentenkring van de faculteit, maar die hadden weinig activiteiten. Zijn vrije uren bracht hij meestal in de bibliotheek door.

Valentijn

Aan de universiteit leerde hij ook Marleen kennen. Ze hadden een kliekje van niet-kotstudenten die ook samen op de trein zaten. Marleen stapte op in Boutersem, maar zat in eerste klasse. Toen ze steeds vaker in tweede klasse kwam zitten, werd het duidelijk dat hier "iets moois groeide". Op 10 februari, net voor Valentijn, werden ze een koppel. Het kliekje was trouwens erg vruchtbaar want zijn beste vriend trouwde met haar zus.

Vrachtwagenchauffeur

Geert studeerde af in 1983. Zijn vuurdoop kreeg hij tijdens een interim van twee weken aan het Sint-Jan-Berghmanscollege in Brussel. Daarna werkte hij zijn aggregatie af en in november moest hij naar het leger. Na de opleiding in Heverlee had hij de voorkeur geuit voor een administratieve functie in België. Zoals toen gebruikelijk was, werd daar weinig rekening mee gehouden en Geert werd als vrachtwagenchauffeur naar Weiden in Duitsland gestuurd.

Op de kaart vond hij maar één plaats met die naam: tegen de Tsjechische grens. Twee dagen lang plengde het jonge paar bittere tranen: zo ver van elkaar en zo lang weg! Gelukkig bleek de plaats uiteindelijk bij Keulen te liggen en viel alles nog mee. Bij zijn aankomst bleek dat in de kazerne alle banden van de vrachtwagens platgestoken waren en dus mocht hij meteen een week lang in de garage banden repareren.

Toen na een uit de hand gelopen nieuwjaarsnacht een chauffeur de wagen van een vleugeladjutant in de prak reed en in het ziekenhuis belandde, stelde Geert zich kandidaat als vervanger. Het bleek een droomjob. 's Morgens moest hij eerst de drie poetsvrouwen van een generaal ophalen. Het waren alle drie kettingrooksters en Geert kon dus als niet-roker flink wat bijverdienen met zijn taksvrije sigaretten. Om 7 uur kon hij samen met de poetsvrouwen en de butler bij de generaal ontbijten; om 8 uur moest hij terug in de kazerne zijn. Dan was het wachten tot de vleugeladjutant weg moest, wat lang niet elke dag het geval was. Vrijdag moest hij ook de boodschappen doen en – heel belangrijk – de bar aanvullen.

Vrije tijd had hij dus genoeg en die gebruikte hij o.a. om de thesis van Marleen na te lezen. Die werd per 3 bladzijden opgestuurd. Tot 20 gram was de post immers gratis. Het gebeurde wel regelmatig dat Geert 8 of 9 brieven op één dag kreeg. Tijdens de Wereldbeker voetbal in juni 1984 kuiste hij gedurende drie weken elke dag de transitkamer: dat was de enige plaats waar een tv stond.

Koffie...

Eén keer was hij zijn job bijna kwijt. Toen een Amerikaans 4-sterrengeneraal op bezoek kwam kreeg Geert de opdracht om het gezelschap om 10 uur van koffie te voorzien. Het beste zilveren servies werd bovengehaald en de "koffiemadam" deed heet water in de kan om die warm te houden. Geert stond met die kan heet water al voor de deur toen hij nog op de valreep teruggeroepen werd. Anders waren de gevolgen wellicht niet te overzien geweest.

Toen hij afzwaaide was Marleen ook afgestudeerd en konden ze onder hun tweetjes gaan solliciteren. Marleen, die op dat moment in Baal woonde, werd in Don Bosco aangenomen. Maar omdat ze ook werk kreeg in SMIKS in Keerbergen, vroeg ze aan directeur Ceustermans of ze haar verloofde mocht sturen. Zo kwam Geert bij Don Bosco terecht. De eerste twee jaren pendelde hij elke dag tussen Oplinter en Haacht.

Korte huwelijksnacht en huwelijksreis met hindernissen

In 1986 trouwden ze en kwamen in het Spetsstraatje in Haacht-Station wonen. De eerste huwelijksnacht was wel heel kort en de huwelijksreis liep niet bepaald van een leien dakje. Het feest was pas om zes uur 's morgens afgelopen en om 7 uur belde een grappenmaker hen al uit bed*.

De reis ging met de wagen naar Oostenrijk maar Geert was zo moe dat hij al op de parking in Heverlee moest stoppen om een uurtje te slapen. Eens ter plaatse werden ze dan nog opgejaagd door een wilde stier en toen ze op de terugweg weer wat wilden slapen in de auto werden ze gewekt door twee grijnzende oude "peekes" die blijkbaar hoopten wat "spektakel" te zien.

Grieks...

Vanaf het begin gaf Geert Latijn. Na de lessen begon hij ook aan vrijwilligers Grieks te geven. Zo bekwam hij dat in het vijfde en het zesde jaar Grieks als keuzevak ingevoerd werd. Bij de invoering van de eenheidsstructuur kwam er, tot Geerts grote voldoening, een afdeling Grieks-Latijn. Hij is ondertussen ook al tien jaar graadcoördinator.

Regelmatig organiseert hij ook een Griekenlandreis. Hij deed dat voor het eerst met oud-leerlingen van zijn klas in de zomer van 1990. Met een deel van die groep komt hij trouwens nog regelmatig samen.

Sinterklaas... een éénmalig optreden

Zijn grootste stunt op school was zijn Sinterklaas-act. Het Sinterklaasschap was al jaren het monopolie van Herman Cauwenberghs, maar toen die dat niet meer alleen gedaan kreeg, greep Geert zijn kans. In een poging om indruk te maken wou hij vanop het dak van de overdekte speelplaats snoep strooien. Hij moest daarvoor uit het raam van de verdieping springen maar daar liep het mis. Hij kwam in een van de glazen dakramen terecht, zodat de leerlingen alleen nog de benen van Sinterklaas zagen. Hij werd nooit meer teruggevraagd om Sinterklaas te spelen.

Nieuwe kalk

Geert en Marleen zijn ondertussen goed geïntegreerd in Haacht-Station. Ze werken mee in de parochie en geven allebei catechese. Toen ze op weg waren naar Hoekes-kermis vonden ze ook de voor hen geschikte bouwgrond en in 1993 bouwden ze er. Ondertussen was in 1989 Matthias geboren en op hun huwelijksverjaardag in 1991 Lars. Jarne werd in 1994 geboren en was volgens Marcel Deleus dus "ene van de nieuwe kalk".

Sportieve tuinzitter

Geert heeft één grote hobby: buiten zijn. Zijn kinderen hebben hem dan ook met de naam "tuinzitter" bedacht.

Hij speelt ook bij de mini-voetbalploeg van de school, iets wat hij ook niet zou willen missen.

Compostella en andere dromen

Geert hoopt tot aan zijn pensioen voeling met de leer-lingen te blijven hebben en het nodige enthousiasme te kunnen blijven opbrengen.

Hij wil zeker nog ooit eens per fiets naar Compostella. Eerst wou hij dat na zijn pensionering doen maar nu denkt hij dat hij zo lang niet meer kan wachten. Op zijn droomlijstje staan nog enkele andere reisdoelen. Zo heeft hij zijn hart verloren in Noorwegen en wil zeker teruggaan. Meer zelfs: hij wil heel Scandinavië bezoeken tot in het noorden en de middernachtzon zien. En fluisterend, zodat Marleen het niet kan horen, ver-trouwt hij ons nog toe dat hij een cruise naar Antarctica ook wel ziet zitten, maar daar het geld niet voor heeft. Misschien een sponsor?

De pioniers: Rik Rutten

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2001

Dit jaar bestaat de school 40 jaar. Een hele tijd, en het is dan ook niet verwonderlijk dat van de pioniers er maar twee meer overblijven. Hét moment dus voor een bezoekje, dachten we zo.

Henri Rutten is de eerste bij wie we aankloppen. Hij verblijft in de hoekkamer achteraan Huize Don Bosco, van waaruit hij gans de school kan zien. Vanuit zijn nieuwe lederen zetel – gekregen voor zijn 50-jarig priester-

schap en 60 jaar kloostergeloften – kan hij zo elke dag het resultaat van zijn noeste arbeid van jaren overschouwen.

Contact met de plaatselijke bevolking

Henri startte zijn loopbaan bij Don Bosco, na zijn opleiding in Oud-Heverlee, in de franstalige school van Doornik. Gedurende vier jaar gaf hij er les en regelde hij ook de financiën. Hij liep er altijd netjes gekleed en geschoeid bij want de school had naast een afdeling drukkerij ook afdelingen kleermakerij en schoenmakerij.

Daarna ging hij naar Hoboken, waar hij tien jaar les gaf. Op 15 augustus 1961 werd hij vrij plots naar Haacht gestuurd, omdat men daar een nieuwe school wilde starten. Hij kende Haacht alleen van de brouwerij, omdat zijn neef bierhandelaar was en het bier verdeelde.

Ze kregen een huisje in de Stationsstraat, les werd gegeven in de Gildenzaal, nu Onder de Toren. Henri merkte meteen dat een goed contact met de plaatselijke bevolking van groot belang was om het project de doen slagen. Ook al droeg hij nog een toog, hij ging regelmatig in het dorp een pint pakken. Ook socialistische cafés stapte hij binnen en hij merkte meteen dat een rondje geven meer overredingskracht had dan zware discussies.

Met geld kunt ge de hemel kopen, zonder...

De school kreeg veel steun van de Haachtse bevolking en dat was nodig ook.

Hij citeert het oude boertje dat naast de school een lapje grond bewerkte en die altijd zei: "Met geld kunt ge de hemel kopen, zonder naar de kl***n lopen". Veel mensen betaalden bv. om missen te lezen en dat geld was uiteraard meer dan welkom.

Hoewel ze door toedoen van kanunnik Faes de gevraagde 5 hectare grond kregen, begon Henri toch landbouwgrond rondom aan te kopen. De eerste 60 are kocht hij voor 59.000 frank (1.462,57 euro). Er moest met vele eigenaars onderhandeld worden en steeds moest afgewogen worden of men nog meer schulden zou maken of niet. Henri was echter overtuigd dat de school groot zou worden. Hij had gezien hoe het in

andere scholen als Hoboken gelopen was en meende dat dat in Haacht ook moest kunnen.

Het is nu nog zijn grote frustratie dat ze indertijd niet meer landbouwgronden, nu bouwgrond, aangekocht hebben. De noodzakelijke uitbreidingen, zoals die van de technische afdeling, zouden dan heel wat gemakkelijker geweest zijn.

Een flinke mep... om het ver te brengen

Henri was een strenge leraar maar meende het goed met de leerlingen. Wie echter zijn manieren niet hield kon steevast rekenen op een flinke mep. Hij is fier op wat er in Haacht gerealiseerd werd, ook al heeft het veel zweet gekost om de grootste school van de regio te worden.

Hij meent dat minstens 75% van de leerlingen van de technische het ver gebracht hebben. Dat maakte dat de school zo'n goede reputatie kreeg. De inschrijvingen bewijzen dat.

Groentenkweker en parochiepriester

In zijn vrije tijd bewerkte Henri lange tijd een stuk grond naast de school. Hij kweekte er allerhande groenten, ook asperges. Hij was ook een jaar pastoor in Sint-Adriaan. Hij deed dat zeer graag. Elke zondag, na de mis, ging hij er met zijn parochianen een pintje pakken in het café tegenover de kerk.

Eén keer, maar daar krijgen ze mij niet meer in

Ondertussen is Henri 82 en de jaren beginnen hun tol te eisen. Toch neemt hij nog steeds de trap, hoewel er een lift is.

“Eén keer, maar daar krijgen ze mij niet meer in”, zegt hij.

Zijn dagindeling ziet er meestal hetzelfde uit. Ze begint met een mis, gevolgd door het ontbijt. Om 8 uur kijkt hij naar het nieuws op tv. Verder vult hij de dag met wandelen of fietsen. Over het middagmaal, dat afwisselend door twee kokkinnen bereid wordt, is hij uitermate tevreden.

Alle dagen feest, maar de charleston is er tegenwoordig niet meer bij

Voor hem is dat alle dagen feest. Hij drinkt regelmatig zijn jenevertje, dat hij van zijn enige nog levende zus cadeau krijgt, maar beklemtoont dat hij nog nooit dronken geweest is.

Hij heeft zich pas een nieuwe tv gekocht, maar is weinig opgezet met de programma's. Vooral VTM vindt hij maar een “naakte boel”.

Soms gaat hij nog naar activiteiten van de school of van de Oud-Leerlingenbond, maar ook op dat vlak beginnen de jaren door te wegen. “Vroeger danste ik nog mee de charleston, maar nu krijg ik mijn poten niet meer opgetild”, zegt hij.

De pioniers: Luc Brackeva

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2001

Aan de overkant van de gang vinden we Luc Brackeva of "meneer Luc", zoals generaties leerlingen en oud-leerlingen hem kennen.

Een dikke boterham met goede boter

Luc is afkomstig van Deurne. Zijn vader was loketbediende bij de post en zo kwam het gezin in Antwerpen terecht. Ze woonden in de buurt van het Sportpaleis.

Op aanraden van nonkel pastoor gingen ze drie maanden voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog terug naar Nederbrakel. Hij herinnert zich nog de zandgroeven waarin ze speelden en hoe hij regelmatig met een kan van vijf liter naar een boer gestuurd werd voor botermelk. Hij kreeg daar dan altijd een dikke boterham met goede boter en dat is iets wat hem nog altijd smaakt.

Nonkel pastoor en legerdienst in Kongo

Zijn peter kende Don Bosco en zo kwam hij in het internaat van Sint-Denijs-Westrem terecht. Toen hij 15 was vroeg iemand hem of hij geen zin had om salesiaan te worden. Hij sprak erover met nonkel pastoor en op zijn zestiende besliste hij om naar het noviciaat in Groot-Bijgaarden te gaan.

Luc was geen man van de taal en na één jaar noviciaat deed hij een jaar schrijnwerkerij en een jaar mechanica. Dan volgden nog twee jaren mechanica in Sint-Denijs. In 1953 werd hij naar Halle gestuurd, waar een nieuwe school gesticht werd. De salesianen hadden er een gebouw van de Franstalige broeders van christelijke scholen overgenomen. Hij bleef er drie jaar.

Tijdens het derde jaar ging hij met de fiets naar de koloniale school in Brussel. De legerdienst wenkte immers en Luc had gekozen voor drie jaar vervangende dienst in Kongo. Hij kwam er terecht in een goede school waar mechanica gegeven werd. Er werd ook veel aan sport gedaan, vooral basketbal. Luc vindt wel dat zijn rendement er niet zo hoog lag als hier. Om er goed te kunnen functioneren moest je eigenlijk twee Kongolese talen kennen en, zoals gezegd, hij was geen talenman.

15 augustus 1961

Na zijn terugkeer in 1959 werd hij naar Helchteren gestuurd om er een afdeling autotechniek op te starten, daarna verhuisde hij naar Woluwe. Na één jaar werd ook hij die bewuste 15de augustus 1961 naar Haacht gestuurd. Alles moest de laatste dagen van augustus geregeld worden en er was zelfs een moment dat men de zaak wou afblazen. De Haachtse deken zag het immers niet zitten 5 hectare grond ter beschikking te stellen.

Kanunnik Faes en Filip Vaes zorgden er echter voor dat alles in kannen en kruiken kwam. Luc moest echt schooien om aan materiaal te geraken. Naaitafels werden werkbanken en de bankschroeven kwamen uit Gent. Het balkon van de Gildenzaal werd zijn werkplaats.

Slapen achter een gordijn in de spreekruimte

Met het huisje dat ze konden betrekken was het niet beter gesteld. De ruimte waar men binnenkwam was met een gordijn in tweeën gedeeld: het voorste deel was spreek-ruimte, achter het gordijn sliep Luc.

Hij was dan nog goed af want Louis Milis - Lowieke-van-de-keuken - sliep in een hokje achteraan en moet dat eerste jaar veel kou geleden hebben. De vorige huurder had zelfs de boiler meegenomen zodat ze om de 14 dagen naar Oud-Heverlee gingen om zich behoorlijk te wassen.

Goesting en fierheid

Luc gaf aanvankelijk les in verschillende klassen, maar kwam uiteindelijk in het eerste jaar terecht en daar bleef hij. Hij beleefde vele mooie momenten, en die onthoudt hij. De mindere zijn vergeten.

Hij streefde er steeds naar de kinderen "goesting" en fierheid te geven. Hij vindt dat dat alleen maar kan als de leraar zijn zaak grondig kent. "Als technologie een last begint te worden, moet men zich vragen beginnen stellen", stelt hij.

De mooiste momenten vindt hij de contacten met de ouders bij het begin van het schooljaar, de visie die hij dan kan doorgeven.

Speelpleinwerking

Spel heeft hij altijd belangrijk gevonden. "Een kind dat niet speelt is ziek", zegt hij. Dat verklaart ook zijn interesse voor de speelpleinen. Die interesse was er al van in Kongo.

Later was hij actief in Merelbeke en Oud-Heverlee om uiteindelijk zijn vaste stek in Halle te vinden. Hij heeft er zich steeds met hart en ziel voor ingezet en was voortdurend op zoek naar materialen, oefeningen en een goede aanpak. De kennis die hij zo opdeed gaf hij door in de cursussen voor monitoren.

Bezige bij

Hoewel Luc reeds enkele jaren met pensioen is, blijft hij toch erg actief. Hij geeft nog altijd knutselen in de Middenschool en ook in de lagere school. Hij is lid van drie liturgische groepen en van de parochieploeg. Hij was ook bij de chiro, maar omwille van de speelpleinen kon hij nooit mee op bivak. Om de twee weken gaat hij kaarten met de gepensioneerden en hij staat ook mee in voor de organisatie van de dekenale bedevaarten naar Banneux.

Over de op til zijnde wetswijziging die gepensioneerden zou toelaten om opnieuw te gaan werken, is hij kort: "Voor mij is het nog altijd plezier!"

André Vanderhoeven

Uit Don Boscoop - winternummer 2002

"t Is altijd al ne speciale geweest...," zegt zijn vrouw. Dat vindt het "Ten huize van..."-team altijd boeiender dan gewone mensen, en dus zochten we de man op die ervoor zorgt dat de Middenschool er altijd zo goed uitziet.

Groot landbouwersgezin

André werd geboren aan het einde van de oorlog, in 1945, in Putte-Grasheide.

Hij was de negende van dertien, zeven jongens en zes meisjes. Eén jongetje was op negen jaar gestorven. Hij heette André, en daarom hadden de ouders hem dezelfde naam gegeven.

De ouders waren landbouwers. Ze huurden een boerderij en zo'n drie hectare landbouwland. Al op jonge leeftijd moesten de kinderen, zoals dat gebruikelijk was, meehelpen. Kleine aardappelen rapen, het onkruid wieden, bonen staken, het hoorde er allemaal bij.

De grootouders waren ook landbouwers en woonden aan de Molenstraat in Keerbergen. Een tante en haar man bewerkten er de grond. Toen die ziek werd en niet langer kon werken, verhuisde het gezin van André naar Keerbergen. Ze bewerkten er enkele stukken landbouwgrond in de buurt en ook zo'n 45 are rond het huis. Vader wilde dat dat stuk er altijd netjes bijlag en daarom werd dat altijd met de schop omgespit, hoewel ze een paard hadden om het veld te bewerken.

Schooljaren... en cola

Zoals alle jongens van het dorp, ging André naar de gemeenteschool. Twee meesters zijn hem bijgebleven: die van het derde, want die liet hen elke woensdagnamiddag knutselen op school, en die van het zesde omdat die zo goed kon voorlezen. Het bleek al gauw dat kleine André een sportief kereltje was. Elke dag, na de lessen, werd er met de hele groep naar huis gekoerst. De eindstreep lag bij hen voor de deur. André won meestal, vaak zelfs als zijn jongere broer op de buis meereed. André wou graag, zoals enkele van zijn klasgenoten, naar de vakschool in Mechelen. Vader zag dat echter niet zitten. Hij zou dan altijd vrij laat thuis zijn en er was veel werk op de boerderij. Bovendien was vader rond zijn dertigste beginnen te werken in de bloemmolens van de Boerenbond in Merksem.

De opbrengst van de boerderij volstond niet meer om het gezin te onderhouden en als vader uit ging werken kregen ze bovendien meer kindergeld.

Vader was bij de KWB, net als de directeur van de Keerbergse beroepsschool. Hij zette ook elke dag zijn fiets bij de directeur om dan verder met de tram naar zijn werk te gaan. Het was dus logisch dat André in die beroepsschool terecht kwam. Afdelingen waren er toen nog niet. Gedurende drie jaar leerde men er zowel metselen als hout- en metaalbewerking en elektriciteit. De school lag achter het oude gemeentehuis van Keerbergen.

Hij herinnert zich nog hoe ze van de vijf frank die ze elke zondag kregen om naar de chiro te gaan, wat spaarden. Daarmee mochten ze van de leraar praktijk op vrijdagmiddag in het café van "Foinke Boek" een cola gaan halen. Om die zo zuinig mogelijk op te drinken maakten ze met een spijker gaatjes in de stop. Het derde jaar ging hij niet vaak meer: er was thuis immers werk genoeg. Zelfs de prijsuitreiking miste hij. Toen zijn prijs thuisgebracht werd, bleek hij de eerste van de klas te zijn voor praktijk.

Chiro, KLJ-sportfeesten en loopkriebels

Van zijn 6-7 jaar was André bij de chiro. De zondagen zagen er dan ook steevast hetzelfde uit. Na het lof werd met de trommels opgestapt naar de Bamberg, waar de activiteiten plaatsvonden. Hier ontdekte André zijn loperskwaliteiten. Wanneer er gelopen werd gaf hij steevast iedereen het nakijken, ook de leiders. Toen in Rijmenam een wedstrijd georganiseerd werd voor de chiro van gans België en met duizenden deelnemers, werd hij zesde.

Op zijn 13-14 jaar ging André bij de KLJ. Elke zomer werden er her en der sportfeesten georganiseerd. Naast vendelen en turnen stond ook lopen op het programma. André won zowat alles. De ploeg van Keerbergen scoorde trouwens als geheel zeer goed. Elk sportfeest waar ze kwamen, wonnen ze. Dat wil wat zeggen, want ook houding en gedrag telde mee bij het bepalen van de einduitslag.

Laatavondtraining

André liep graag, maar trainen was moeilijk. Omwille van het vele werk kon dat meestal pas na tien uur 's avonds. In het witloofseizoen, van september tot november, gingen ze dan ook nog witloof trekken bij grote boeren in de buurt. Dat geld mochten ze houden en André kocht er zijn eerste spikes mee. Zijn eerste wedstrijden had hij immers met gewone turnpantoffels gelopen en dat lukte niet zo goed.

Na een KLJ-cross in Grasheide, vroeg een loper van PAKT (Parochiale Atletiekklub Tildonk) hem daar aan te sluiten. Het was de tijd van Miel Vermeulen, Jefke Buelens en Rikske Meulemans. Pas later hoorde André dat er ook in Wespelaar een club was, een afdeling van Racing White. Het had hem het gedokker op de slechte kasseien tussen Wespelaar en Tildonk kunnen besparen.

Veldlopen was in die tijd enorm populair en

Gaston Roelants was de grote naam. Twee weken voor het Belgisch kampioenschap was er een veldloop in Zoutleeuw. André werd er tweede na de niet te kloppen Roelants.

Mon Van den Eynde nodigde hem uit om eens op zaterdag in Leuven te komen trainen. De ouders zagen die afstand echter niet zitten. Het was dus wachten tot ze een zaterdag van huis waren. Samen met zijn broer fietste André naar Leuven. Ze hadden echter pech: Mon Van den Eynde was er die dag niet. "Anders had mijn carrière er misschien heel anders uitgezien", zucht hij.

Zijn tweede plaats na Roelants bracht echter heel wat reactie in het dorp en van dan af mocht hij wel meer trainen. Dat jaar werd hij 26ste in het Belgisch kampioenschap. Hij was geen snelle starter en met zo'n 500 deelnemers had hij zich wat laten insluiten. Het jaar daarna werd hij 14de met kleppers als Roelants, Puttemans, De Beck, Polleunis, Lismont, Schots, Grilaert, Goris, Hagelsteens, Dehertoghe enz. Ooit had hij een crosseizoen bij de senioren met plaatsen bij de vijf eersten.

Legerdienst

Hoewel hij uit een groot gezin kwam, moest André toch bij het leger. Hij kwam terecht bij de militaire politie, in de Prins Albertkazerne achter het koninklijk paleis. Hun voornaamste taak was de bewaking van het parlement maar vaak moesten ze ook wacht lopen in de stations wanneer er treinen met soldaten naar Duitsland vertrokken.

Ze moesten ook leren formatie vormen en soms gingen ze zelfs optreden. Alles moest altijd piekfijn in orde zijn, maar toch vond André het een interessant jobje. Hij schopte het tot korporaal, wat een riante soldijverhoging van 17 naar 26 frank opleverde.

Bal te Heist-Goor... trouwen en werk zoeken

Elke zaterdagavond ging André op stap met de broers André en Frans Vermeulen. Rond zeven uur vertrokken ze met de fiets naar het bal, naar Putte, Bonheiden of Sint-Katelijne-Waver, of naar het Breugels Gasthof in Haacht als Will Tura daar speelde.

Voor de verandering besloten ze op een zaterdag naar Heist-Goor te gaan. Daar was het kermis en Frans wist dat er ook bal was. Het bleek een goede beslissing, want daar liep toevallig iemand rond die Marcella heette.

Ze trouwden in 1967 en gingen in Wespelaar wonen, rechtover het domein van de graaf. Voor André betekende dat ook dat hij werk moest zoeken. Hij wou wel blijven boeren, maar zij zag dat niet zo zitten. Via een schoonbroer kwam hij bij Meurop in Rijmenam terecht, eerst als puntlasser, dan aan de montage van meubelen. In 1970 werd hun enige zoon Stefan geboren.

Don Bosco Haacht: overschotten opschilderen

André was niet iemand om binnen te zitten. Na zeven jaar bij Meurop kwam hij via zijn broer te weten dat men bij Don Bosco iemand zocht voor het buitenwerk: parkjes en pleinen onderhouden, hagen scheren enz. Hij solliciteerde en mocht beginnen in het ASO. In de beginjaren heeft hij vooral veel geschilderd, vaak met overschotten en veel water, want er was niet veel geld. Andere taken waren het plaatsen van prikboarden en plafonds. Ook in Huize Don Bosco heeft hij veel geholpen.

Het werk in Don Bosco was goed met sport te combineren. Hij begon elke dag om half acht zodat hij rond vier uur kon stoppen. Zo bleef er nog veel tijd over om te trainen.

Ook zijn broers Jos, Herman en Willy waren in die periode goed lopers. Jos had zelfs het voordeel dat hij bij Philips in Leuven werkte en met Willy Polleunis kon trainen.

Belgisch kampioen

Zijn beste herinnering heeft André aan het Belgisch Kampioenschap in Mol. Toen werd hij op zijn 44ste Belgisch kampioen bij de +40 jarigen. Het jaar daarop werd hij terug kampioen bij de +45 te Ookstkamp. Ook in de volgende categorie werd hij Belgisch kampioen.

Vijf jaar geleden, op zijn 51ste stopte hij met de competitie. Zeven operaties aan zijn knieën en achillespees eisten hun tol. Hij werd in totaal vier keer Belgisch kampioen, één keer Vlaams kampioen halve marathon in Hazewinkel en tientallen keren Brabants kampioen. Hij is ook nog steeds Belgisch recordhouder op de 20 km bij de veteranen, jonger dan 45 jaar.

Afkicken

Het afkicken was moeilijk. Hij loopt nog als het kan drie maal per week. De vrijgekomen tijd vult hij met werken in de tuin of her en der karweitjes opknappen. Hij kan veel en de halve straat weet hem dan ook te vinden. Sinds hij gestopt is met lopen fietst hij ook meer.

Sinds 1988, toen het nieuwe gebouw van de Middenschool klaar was, is hij daar aan de slag en dat zal hij nog wel enkele jaren volhouden.

Speciale wensen voor de toekomst heeft hij niet. Misschien de Lotto winnen, want ze spelen al met drie van bij het begin. "Maar gewone mensen hebben ook maar gewone wensen", besluit hij. Wie zei daar ook weer dat hij "ne speciale" was?

We waren wat verrast toen we de naam doorkregen. We wisten immers niet dat er in Don Bosco een Comenius les gaf. Dat de man dan nog zijn intrek genomen had bij collega Caroline Wille getuigde wel van zijn goede smaak, maar leek ons toch wat verdacht. Gelukkig raakte het mysterie snel opgelost. Comenius bleek een verlichte Tsjech te zijn geweest die in de 16de eeuw de Europese landen bijeen wou brengen met het onderwijs als basis.

Dat klonk de Europese Unie natuurlijk als muziek in de oren en die besloot dan ook een fonds op te richten om projecten te steunen die de idee zouden uitdragen. Caroline, Henk Cuyle en Patrick De Potter zetten in dat kader in TSO-BSO een Comenius-project op.

Caroline, Henk en Patrick

Caroline is geboren en getogen in Gent, maar studeerde industriële elektronica in Gent en informatica in Antwerpen. Ze werkte eerst in de industrie in Brussel, later als assistente aan de industriële hogeschool in Mechelen. Daar haar echtgenoot in Antwerpen werkte, gingen ze op zoek naar een huis daartussenin, en dat vonden ze in Keerbergen. Om werk en gezin wat beter te kunnen combineren zocht Caroline een school wat dichterbij en zo kwam ze in Don Bosco terecht. Ze geeft elektronica en informatica.

Henk is een West-Vlaming maar studeerde vertaler-tolk Frans-Engels in Antwerpen. Hij bleef er hangen tot hij zijn vrouw Greet ontmoette. Die werkte in Kortenberg en dus zocht hij werk in de grote regio. Hij is nu leraar Frans.

Patrick De Potter hoeven we niet meer voor te stellen. Die kwam op deze bladzijden al uitgebreid aan bod.

De aanzet

Het was een vriendin van Henk die hen met het project in contact bracht. Zij had al een Comenius-project lopen in Leuven en vond dat het ook iets voor hen was. Ze kwam het project voorstellen voor geïnteresseerden en wist ook directie en coördinatoren te overtuigen.

In juni 1997, op een warme zomeravond met veel muggen, werd een eerste verga-

dering gehouden. Er werd gezocht naar een onderwerp dat de leerlingen TSO-BSO zodanig zou aanspreken dat ze de andere taal en cultuur erbij zouden nemen. Het werd 'veiligheid'.

Patrick sprak een aantal bedrijven aan en er kwam meteen veel reactie. Er was toen ook net heel wat heisa rond het onderwerp. Ze hadden zich ook goed geprofileerd: de deelname van buitenlandse scholen en de steun van de EU deed het. Vooral dat laatste opende deuren en heel wat bedrijven leverden extra inspanningen.

Partnerscholen

Probleem was nu nog om partnerscholen te vinden in het buitenland, want het was de bedoeling dat uit Vlaanderen alleen Don Bosco in dit project zou stappen. Er werden zo maar eventjes 60 faxen verstuurd.

Uiteindelijk deden zes technische scholen uit zes landen mee: Frankrijk, Spanje, Italië, Denemarken, Tsjechië en natuurlijk Vlaanderen. Een jaar later zou daar ook nog Griekenland bij komen.

Er werd afgesproken dat men twee keer per jaar met delegaties van drie leerkrachten per school zou samenkomen, telkens in een andere school. Het werden vijfdaagse bijeenkomsten, drie schooldagen en een weekend, waarbij telkens de zes volgende maanden voorbereid werden. De EU subsidieerde zodat de kosten voor de scholen en de leerkrachten miniem bleven.

Leerrijke Europese ontmoetingen

De bijeenkomsten waren erg leerrijk maar, zeker in het begin, vaak lastig. De voertaal was het Engels, een taal die de Haachtse delegatie vlot sprak, maar de andere landen veel minder.

Zo was de Tsjechische vertegenwoordiger een man van 55 die voor het eerst in het westen kwam en maar drie woorden Engels kende: yes, no en maybe. Ook de uitbaatster van hotel Ravel in Werchter, waar de delegaties bij hun bezoek aan ons land verbleven, sprak alleen Nederlands. Haar "body-language" loste echter veel op.

Het was vooral boeiend om te zien hoe in andere landen de scholen werkten. Zo bleek de Spaanse school prachtig, maar het schoolgeld lag er erg hoog. Frankrijk kent hetzelfde schoolsysteem als wij, maar de subsidies zijn er hoger.

Toen Patrick fier de pas gerenoveerde draaibanken in de werkplaats toonde zei de Franse leraar dat die bij hen gewoon door nieuwe vervangen werden. In Denemarken verliep alles nogal losjes: de leerlingen mochten zelfs roken in de les. In Tsjechië daarentegen moesten ze hun schoenen in kastjes zetten en op pantoffels de school binnengaan.

Het project kon ook in het buitenland op veel belangstelling rekenen. Naast hoogwaardigheidsbekleders was ook steeds de pers aanwezig. Caroline mocht zelfs het project voorstellen op de Griekse televisie.

Faxen, e-mails en videoconferenties

Een eerste stap in het project was de kennismaking tussen de leerlingen van de deelnemende scholen. Er werden rapporten gemaakt over eigen land en cultuur, die uitgewisseld werden en de leerlingen maakten in ludieke video's duidelijk hoe zij de andere landen zagen. De leerlingen waren daar heel vrij in en de resultaten waren dan ook vaak zeer origineel.

Ook hier werd het Engels de voertaal. Gezien dat voor geen van de deelnemende landen de moedertaal was, had iedereen dus dezelfde handicap. De Haachtse leerlingen merkten al gauw dat hun Engels beter was dan dat van de rest, en dat gaf natuurlijk moed.

Aanvankelijk werd alles op papier gezet en doorgefaxt, iets wat voor vele leerlingen een zware opdracht was. De overschakeling op e-mail was dan ook een zegen. Na verloop van tijd werden zelfs videoconferenties via internet georganiseerd.

Schitterende evaluatie voedt nieuwe plannen

Het project duurde drie jaar en de evaluatie was schitte-rend. Het smaakte dus naar meer. Er werd een nieuw project uitgewerkt, dit keer rond milieuproblematiek.

Eén van de criteria om erkend te worden is dat men zich speciaal op minderheden moet richten. Daarom wil men vooral leerlingen met leerstoornissen bij het project betrekken. Voor leerlingen met dyslexie is de taal een bijkomende moeilijkheid, zodat ze sneller afhaken. Dat wil men nu juist omkeren. Het zou ook de bedoeling zijn in dit project telkens twee van deze leerlingen naar de bijeenkomsten mee te nemen.

Ondertussen werden in Duitsland en Estland ook twee nieuwe partners gevonden en in dat laatste land was er ook al een voorbereidend bezoek. Het is nu wachten op de goedkeuring van de EU, maar iedereen heeft er het volste vertrouwen in.

Jacinta Verbelen

Uit Don Boscoop - zomernummer 2002

Bij de recent gevierde 25 jaar afgestudeerden was ook de eerste lichte meisjes van het college. Hun komst in de school zorgde indertijd voor een beperkt apartheidsregime. Hoewel de school officieel gemengd was, waren de lessen L.O. strikt gescheiden.

Zo werd het toppunt van schoolse vrouwelijkheid gecreëerd: het wekelijkse uurtje L.O. met Jacinta Verbelen.

Internaat

Jacinta komt uit een groot gezin. Ze is de achtste van tien kinderen. De ouders hadden een grote boerderij in Tildonk-Hambos.

Zoals het toen bij grote boeren wel vaker gebeurde gingen alle kinderen op internaat. Jacinta ging op haar twaalfde met één zus naar Duffel, de andere meisjes gingen naar Berlaar. Het internaat van Tildonk was uiteraard veel dichterbij maar daar had men toen nog geen officieel erkende diploma's.

De vijf broers gingen allemaal naar Rotselaar. Omwille van het werk op de boerderij mochten die wel twee keer per trimester naar huis komen, de meisjes maar één keer.

Bonen plukken...

Tijdens de vakanties moesten ze uiteraard allemaal helpen: onkruid wieden en bonen plukken bijvoorbeeld. Dat laatste was trouwens een hele belevenis. In het dorp werden dan aankondigingen opgehangen om plukkers te ron-selen. Er kwam altijd veel volk op af: meestal zo'n honderd mensen. Die werden per geplukt gewicht betaald.

Sportmicrobe

Na vier jaar was Jacinta het internaat beu en ze verhuisde naar de Wetenschappelijke A in Mater Dei in Leuven. Omdat ze veel liever L.O. deed dan wiskunde, koos ze daarna voor de regentaatsopleiding L.O. & sport in het Heilig Hart-instituut in Heverlee. Veel sport had ze echter nooit gedaan. In Tildonk was wel een turnkring, maar die was van de socialisten en kwam dus niet in aanmerking. De eisen die aan de studenten gesteld werden waren echter veel minder hoog dan nu. Er begonnen zelfs studenten die niet eens konden zwemmen. Alles ging vlot en Jacinta studeerde af in 1971.

Aan de slag in Haacht... voor drie uurtjes per week

Omdat ze wist dat Don Bosco gemengd werd, solliciteerde ze daar, maar men had al iemand. Ze werkte dan twee jaar in het B.L.O. in Aalst.

Nadien kon ze toch in Don Bosco aan de slag voor drie uurtjes per week, één per leerjaar. Men vond dat meisjes ook "vrouwelijke handwerken" moesten krijgen en daar werd een uur L.O. voor opgeofferd.

Jacinta moest dus verder interims doen tot er voldoende lessen waren.

De Chiro bracht Jan in haar leven...

Vanaf haar zevende was Jacinta bij de chiro van Tildonk. Ze bracht het er tot groepsleidster en zelfs gewestleidster. Zo kwam ze regelmatig op het verbond. Daar ontmoette ze ook haar man Jan, die bij de chiro van Leuven was.

Ze trouwden in 1973 en gingen in het huis van de ouders van Jan aan de Tervuursevest in Leuven wonen. In 1975 konden ze een huis kopen in Rotselaar-Heikant. Het was toen het goede moment en ze hebben wel wat geluk gehad met de aankoop. De residentiële wijk die nu rond hun huis ligt, is er later pas gekomen.

Het gezin kreeg 3 kinderen: Maarten in 1975, Karlien in 1976 en Tine in 1978.

Jacinta heeft altijd halftijds gewerkt. Met drie kinderen kon dat moeilijk anders. Ze hebben geen luxe nodig en hadden van thuis uit ook de instelling om niet met geld te gooien.

Engagement

Jacinta engageert zich al een hele tijd voor ontwikkelingssamenwerking. Ze zit in Rotselaar in de Gemeentelijke Raad voor Ontwikkelingssamenwerking (GROS) en organiseerde mee de 11.11.11-actie.

Met haar man was ze ook al naar Indië en Namibië op reis geweest en iets van de wereld zien werkte aanstekelijk.

Jacinta wou ook ter plaatse iets doen. Dat kon perfect ingepast worden in het jaar loopbaanonderbreking dat ze tijdens het afgelopen schooljaar nam.

Ze probeerde het eerst via de N.G.O.'s, maar die vroegen vooral medisch personeel. De salesianen verwezen haar naar de missieprocuur in Boormeerbeek. Daar wist men haar na twee weken al te zeggen dat het kon. Men kon iemand gebruiken in een opvanghuis voor straatkinderen in Bakanja bij Lubumbashi in Congo.

“Maman” Jacinta

Het verblijf werd een meevaller. De salesianen bleken uitstekend georganiseerd in de regio rond Lumumbashi. Ze hebben er naast scholen voor straatkinderen ook technische scholen, twee boerderijen, een polikliniek en een noviciaat.

Hoewel het niet haar eerste bedoeling was, begon Jacinta toch L.O. te geven: elke voormiddag twee uur. Omdat er geen accommodatie voorhanden was, werd het improviseren. Vooral het piramides bouwen viel in de smaak. Jacinta kon dus goed gebruik maken van de bijscholing circustechnieken die ze gevolgd had.

De communicatie was niet echt een probleem hoewel de kleinsten alleen Swahili spraken (de groten spraken wat Frans). Jacinta toonde gewoon alles met tekeningen op grote bladen. De kinderen waren enthousiast en ze spraken haar dan ook al gauw aan met “maman” in plaats van “madame”.

Bezienswaardigheid

Toch bekeken sommigen haar als een bezienswaardigheid. Ze droeg altijd een lange broek en dat was men daar van vrouwen niet gewend.

Zo'n 360 kinderen volgden er in de week les, maar ook op zondag waren ze welkom. Ze moesten dan wel eerst naar de mis gaan, maar daarna kregen ze eten en zeep om zich te wassen. Na de middag werden er spelletjes georganiseerd of was er een film.

“Les oeuvres de maman Marguérite”, zoals de overkoepelende salesiaanse organisatie voor de straatkinderen heet, probeert de kinderen ook terug naar hun thuis

te krijgen. Vaak zijn ze verjaagd omdat er thuis een nieuwe vader is of zelfs verdreven voor hekserij of tovenarij! In de vakanties mogen de kinderen ook komen. Er zijn dan speelpleinen en ze mogen ook helpen op de boerderij in ruil voor kleren.

Lokroep...

De drie maanden vlogen voorbij. Jacinta wou geen afscheid nemen en besliste vrijwel onmiddellijk terug te keren. Begin juni is ze opnieuw vertrokken voor drie maanden. Jan is nu voor één maand mee en ze hoopt dat ook hij de microbe te pakken zal krijgen.

Wat de toekomst zal brengen is nog niet duidelijk. Ze wil wel ook op andere plaatsen nog iets doen. Er zijn ook salesianen aan het werk in Zuid-Amerika en India.

In dat laatste land zou ze volgens directeur Jackers die daar nog een paar medebroeders kent, heel nuttig werk kunnen doen.

Piet Stienaers... revisited

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2002

De eerste meisjes, die 25 jaar geleden het college verlieten, kregen in vorige edities van dit blaadje al heel wat belangstelling.

De salesiaanse gemeenschap deed er nog een schepje bovenop en stuurde hun toenmalige directeur, Piet Stienaers, na meer dan 20 jaar terug naar Haacht, dit keer als kloosteroverste. En wij stonden natuurlijk onmiddellijk aan zijn deur.

Tweeling

Piet is een rasechte Limburger, zoals er tegenwoordig wel meer directeurs in Haacht rondlopen. Hij werd in 1938 geboren in Bocholt als helft van een tweeling. Hij heeft naast zijn tweelingbroer Lei en oudere broer Bert, die ook salesiaan is, nog twee zussen.

Vader was metselaar en klein boerke. Het was hard werken en het liep ook niet altijd zoals gewenst. Hij zei vaak dat hij altijd moest biggen kopen wanneer die duur waren en het varkensvlees steeds veel te goedkoop was als hij zijn varkens had vetgemest.

Ondanks het feit dat het gezin het dus zeker niet breed had, gingen toch alle kinderen naar het internaat. Dat was zeker geen evidentie want er moest in die tijd zo'n 35.000 frank internaatgeld betaald worden terwijl het inkomen van het gezin maar zo'n 50.000 frank bedroeg. Piet herinnert zich nog hoe er ooit met nieuwjaar maar zes briefjes van 20 frank in huis waren. Elk van de kinderen kreeg er één en de ouders hielden het laatste voor hun beiden.

Don Bosco Hechtel

Van Don Bosco was niet onmiddellijk sprake. Broer Bert was de eerste die naar het college in Bree ging. Hij werd echter ziek waardoor hij zijn jaar niet kon uitdoen en moest overzitten. Omdat hij dat niet graag in dezelfde school wou doen, werd een andere oplossing gezocht.

Het was de tijd dat verschillende congregaties bedelpaters uitstuurden met zakken vol snoep om kinderen voor hun internaten te ronselen. De ouders gingen daar echter niet op in. Via een kapelaan waar ze goede contacten mee hadden, kwamen ze in Don Bosco Hechtel terecht.

Eerst Bert, twee jaar later volgde Piet met zijn tweelingsbroer.

Piet herinnert zich nog goed zijn aankomst

in Hechtel. Op de speelplaats werd er volop gevoetbald en hij deed natuurlijk direct mee. Nog voor de bel ging lag zijn zool al onder zijn schoen uit, maar het ijs was wel gebroken. Het internaat stond hem wel aan. Er was veel te doen: sport, spel, activiteiten, cultuur. Zondags was er zelfs chiro in het internaat en de chiroleiders hadden vaak meer gezag over hen dan de leraars. De ganse zondag konden ze ravotten in de duinen en het militair domein dat langs de school lag.

Piet was ook een goed loper die af en toe een cross meeliep. 's Avonds voor het avondgebed was het de gewoonte dat er op volle kracht rond de speelplaats gelopen werd zodat ze vaak tijdens dat gebed meer zaten te puffen, te hijgen en te hoesten dan te bidden. Maar het was een goede training.

Roeping

Hoewel niemand het hem vroeg, groeide vrij snel de idee om salesiaan te worden. Op twee na waren alle leraars salesianen en in het kleine college, zo'n 200 leerlingen, hadden ze dan ook veel contact met hen.

Toen hij in het eerste jaar zat, wilden vijf van de zeven leerlingen in de retorica salesiaan worden. Zo vanzelfsprekend was het toen dat de meeste leerlingen naar het klooster of seminarie gingen. Op een bepaald moment werden die bij de directeur geroepen om enkele schikkingen te treffen en bleven de twee anderen alleen op de speelplaats achter.

Piet had meteen medelijden met hen. Zij moesten immers nog nadenken over wat ze later zouden doen. Toen hij zelf in de retorica zat wilde de helft van de 16 leerlingen priester worden. Piet ging naar de salesianen. Met zijn 24 begonnen ze in het noviciaat.

Vuurdoop

Zijn eerste grote vuurdoop was een stage in Woluwe. Hij had zelf Latijn-Griekse gedaan en moest daar in de A2 algebra, meetkunde, rekenen, geschiedenis, aardrijkskunde, Duits, Frans en economie geven. Hij heeft er naar eigen zeggen "zijne pére gezien".

Daarna wachtte de legerdienst. Met zo'n 150 paters in opleiding kwam hij in Aalst terecht.

Ze hadden daar nog theologie maar moesten ook vier maanden werken in het militair hospitaal als brancardier. Het was een rustig leventje tot de eerste doktersstaking uitbrak. In het CERIA in Anderlecht werd een noodhospitaal opgericht en zij werden er naartoe gestuurd. Omdat de overste de zaak niet geregeld kreeg, moest hij de verdeling van taken en diensten doen.

Vanaf dan werden ze er als elitesoldaten beschouwd en moesten ze alles aan iedereen voordoen. Dat was niet altijd plezant.

De cross van de paters

Na zijn legerdienst startte Piet zijn opleiding theologie in Oud-Heverlee. Er zat daar toen aardig wat volk, want tijdens de middag konden ze onder mekaar zowel voetbal als basketbal en volleybal spelen. Er was ook een fanfare met zo'n 40 leden en een orkest.

Een origineel initiatief in die tijd was de cross van de paters in Leuven. Alles was piekfijn georganiseerd: Gaston Roelants was uitgenodigd om het startschot te geven en de BRT stuurde een cameraploeg van Echo. Piet herinnert zich nog de twee zusters in groot habijt in het publiek die uitvoerig in beeld kwamen.

Priesterwijding

In Oud-Heverlee werd Piet ook tot priester gewijd door kardinaal Cardijn. Hoewel het Cardijns voorlaatste priesterwijding was voor zijn overlijden, was het vuur er nog lang niet uit. Tijdens de preek ging de kardinaal zelfs zo heftig tekeer dat hij zijn ring verloor.

Langsheen Vlaamse Don Bosco-huizen

Zo'n drie maanden eerder was moeder overleden. Broer Bert was in Zwijnaarde. Het was de bedoeling dat ook Piet daar naartoe zou gaan, maar ze vroegen dat één van beiden wat dichterbij huis kon blijven voor vader.

Zo kwam Piet voor een jaar weer in Hechtel terecht; dan volgden twee jaar Zwijnaarde. Tijdens het tweede jaar moest hij één dag per week naar Leuven om er Religieuze en Morele Wetenschappen te volgen, een nieuwe opleiding van één jaar om priesters zonder onderwijsdiploma toch de mogelijkheid te geven om les te geven.

Daarna mocht hij een jaar naar Heverlee om zijn thesis te maken. Er volgde opnieuw een jaar Zwijnaarde. Toen vroeg de provinciaal hem naar Haacht te komen. Piet zag het aanvankelijk niet zitten om nog eens te verhuizen maar had geen andere keus.

Goede herinneringen aan Haacht

Zijn eerste indruk van Haacht was weinig positief. Alles leek hem nogal armtierig: er stonden netels op de speelplaats en de huisvesting van de salesianen liet ook veel te wensen over. Hij werd leraar in het tweede en derde jaar en na twee jaar, op zijn 36ste, directeur van het college.

Zijn eerste jaren in Haacht waren de moeilijkste. Zwijnaarde was immers veel meer gestructureerd. Maar Piet ontdekte ook de charmes van Haacht. Zo was de school zeker meer democratisch.

Hij herinnert zich nog hoe de voorzitter van het leerlingenparlement na een verhitte discussie over een artikel in het leerlingenblaadje uitriep: "Maar directeur, u krijgt toch een recht op antwoord!"

Piet heeft nog tal van goede herinneringen aan zijn vorige verblijf in Haacht: de leraarsvoetbalploeg, de fietstkampen in Wijchmaal, de academische zitting voor 15 jaar school en de treinreis naar Farnières, de eerste meisjes in de school en de problemen die daarrond verwacht werden en er niet kwamen.

De na-Haachtse periode

Het was dan ook met spijt dat hij Haacht verliet om directeur en kloosteroverste te worden in Zwijnaarde. Dat bleef hij gedurende zes jaar, meteen de maximumduur.

Het was met enige verbazing dat hij vernam na tien jaar schooldirecteurschap aangesteld te worden in het Oasecentrum van Groot-Bijgaarden om er bezinningen te leiden. Geleidelijk kreeg hij er ook andere taken bij. Zo werd hij in 1985 lid van de Provinciale Raad. Hij startte ook de CPAG (Centrale Pastorale Animatiegroep) als overkoepelend steunpunt voor de plaatselijke pastorale animatiegroepen. Het werd zijn geesteskind. Hij vindt dat daar zijn kwaliteiten het meest renderden en zijn gebreken het minst opvielen. Hij werkte ook mee aan de redactie van het nieuwe pedagogische project van Don Bosco.

Na Groot-Bijgaarden verbleef Piet nog vijf jaar in Oud-Heverlee, waar hij een tijd directeur was in het vormingshuis van de jonge salesianen. Daarna wachten er 6 jaar Heverlee.

Terug naar Haacht

Nu, na 24 jaar is hij dus terug in Haacht, dit keer als kloosteroverste. Toch lijkt het nu al of hij nooit is weg geweest. Hij vindt dat hij een zeer gevarieerd leven gehad heeft. De congregatie gaf hem heel wat kansen, maar hij heeft ook altijd ja gezegd. Hij hoopt hier zijn medebroeders voldoende ruimte te geven om zich goed te voelen en dat schijnt voorlopig ook goed te lukken.

Maar Piet denkt ook aan de toekomst. Daarover heeft hij nog heel wat dromen, maar die waren niet voor dit artikel bestemd, enkel voor de oren van het "Ten huize van..."-team. We kunnen je wel al verklappen dat het te maken heeft met een vakantie- en ontmoetingshuis in Vencimont. De details moet je hem zelf maar eens vragen...

Danie Robeyns

Uit Don Boscoop - winternummer 2003

Al jaren sieren zijn cartoons de voorpagina van dit blaadje. We vonden het dus de hoogste tijd om ook eens wat plaats te maken voor de artiest achter de tekeningen.

Kinderjaren en schoolcarrière

Danie is een geboren en getogen Wijgmalenaar (of was het nu Wijgmaalder of Wijgmaalderenaar, hoe dan ook, iemand van Wijgmaal dus). Grootvader had een bakkerij in de Nieuwstraat en de ouders werkten er mee. Danie, die enige zoon is, had nu dus even goed bakker kunnen zijn. Toen grootvader echter een hartinfarct kreeg, zag vader de overname niet zitten.

Danie startte zijn schoolcarrière in de kleuterschool bij Soeur Corneillie. Het eerste leerjaar deed hij in de gemeenteschool bij meester Waerzeggers. Vanaf het tweede leerjaar moest hij met de bus naar de Jozefieten in Leuven. Hoewel hij dat niet graag deed, bleef hij er tot het tweede middelbaar. Daarna mocht hij naar Don Bosco, waar hij aansloot bij de eerste lichting met o.a. Willy Wuyts. Het was de tijd dat alle leraars zowat alles gaven. Er liepen toen wel enkele "kastaars" rond zoals Den Bast, Verhaegen, Adriaensens en "den Dizzer". Directeur Brouwers vond hij een fantastisch mens.

Geen "Dragons", wel volleybal

Het was ook de tijd van de beruchte schoolrockgroep "The Dragons". Ooit werd Danie gevraagd om zanger te worden, waarschijnlijk omdat zijn Engels vrij goed was, zeker niet om zijn geweldig zangtalent.

Sportief was Danie wel. Volleybal zei hem wel wat en hij sloot zich aan bij de schoolploeg, toen nog getraind door Alex Delvaux.

Kunst en... een woelig jaar in Antwerpen

Tekenen en schilderen deed hij ook graag en nadat hij de WB doorlopen had, wou hij dan ook kunst gaan studeren. De ouders hadden dat echter handig weten om te buigen in de meer aanvaardbare richting architectuur.

Na twee jaar en evenveel buizen mocht hij uiteindelijk toch de richting van zijn keuze aanvatten in Antwerpen. Het was een woelig jaar. Hij logeerde bij een Hollandse pastoor die hij omschrijft als "een echte bandiet".

Ooit kreeg die bezoek van twee mannen, die later een gangsterbaas en zijn lijfwacht bleken te zijn. Samen vertrokken ze. Enkele uren later kwam de pastoor alleen terug met een pistool. Bleek dat ze in een café in de haven waren gaan drinken en

dat de lijfwacht daar een paar schoten in het plafond gelost had. De pastoor had daarop het pistool meegenomen en verklaarde aan de politie dat hij niets mocht zeggen omwille van het biechtgeheim.

Geen wonder dus dat Danie na een jaar het rustiger Leuven opzocht om zijn studies te voltooien.

Van recreatieve therapie... naar plastische opvoeding

Naar het leger hoefde Danie niet. Door een whiplash had hij een lichte verkalking van zijn wervels opgelopen en een "goed onderbouwd" medisch dossier zorgde ervoor dat hij afgekeurd werd.

Hij kon aan de slag in het psychiatrisch ziekenhuis van Kortenberg. Drie jaar gaf hij er recreatieve therapie. Bedoeling was de patiënten hun vrije tijd zinnig te laten besteden en te zorgen dat ze voldoende contact hielden met de buitenwereld. Hij maakte het mee dat een patiënt zelfmoord pleegde de dag voor hij naar huis mocht, gewoon omdat hij zijn terugkeer in de gewone maatschappij niet aankon. De job was mentaal dus zwaar en Danie zag zich dat ook niet tot aan zijn pensioen doen.

Toen er in 1977 enkele uren plastische opvoeding vrijkwamen in Don Bosco, nam hij halftijds ontslag.

Eind augustus bleek dat hij een halftijdse betrekking als leraar kon combineren met secretariaatswerk, zodat hij meteen voltijds naar Don Bosco kwam. Hij werkte één jaar op het secretariaat TSO. Een jaar later werd immers het VSO ingevoerd en toen waren er meteen genoeg uren plastische opvoeding. Hij staat nu zowel in de Midden-school als in het ASO.

Sport en avontuurlijke vakanties

Ondertussen was hij in 1975 ook getrouwd. Hij heeft twee kinderen: Lore en Niels.

In zijn vrije tijd heeft sport altijd een belangrijke plaats ingenomen. Hij speelde volleybal in competitie bij Wijgmaal. Ook aan wat hij après-volleybal noemt besteedde hij voldoende tijd. Nu speelt hij nog bij de veteranen van Wespelaar.

In de vakantie trekt Danie er graag te voet op uit. Tijdens vakanties met de tent in Wales en Schotland had hij een paar bergwandelingen gemaakt en dat sprak hem wel aan. Hij kocht betere wandelschoenen om langere voettochten te maken. Hij maakte op zijn eentje een vijfdaagse bergtocht door Schotland waarbij hij twee mensen, maar vooral zichzelf tegenkwam. Eigenlijk is hij een beetje een eenzaat als hij erop uit trekt. Hij wandelde ook in de Alpen en volgde de GR 20 op Corsica, een wandelroute die over de bergkammen loopt en waar bij onweer soms mensen worden doodgebliksemd.

Himalaya

Danie bekwaamde zich door allerlei cursussen zoals oriëntatie en klimtechnieken. Hij volgde ook een stage van twee weken in Oostenrijk en mag zich nu Bloso-initiator noemen.

Het hooggebergte wenkte en vier jaar geleden was het zover: Danie ging tijdens de paasvakantie naar Nepal om door de Himalaya te trekken. Het was een hele ervaring. Dagelijks werd er twaalf uur gewandeld en soms moesten hoogteverschillen van 2.000 meter overbrugd worden. Een goede fysieke conditie was dus echt wel nodig. Maar de variatie in het landschap maakte veel goed.

Ondertussen gidst Danie ook zelf groepen. Hij organiseert ook tochten in Nepal voor mensen die individueel reizen. Samen met een contactpersoon die hij ter plaatse heeft regelt hij alles vanaf de luchthaven.

Adrenaline

Maar Schotland liet hem niet los. Zo trok hij er dit jaar met de laatstejaars van de school naartoe.

Ook in het binnenland wandelt hij vaak, vooral in de Hoge Venen en de Ardennen. Hij heeft de adrenaline van het klimmen en de natuurelementen nodig. Panikeren doet hij zelden of nooit. Hij is meestal alleen vooraf zenuw-achtig. Ooit viel hij in de Alpen enkele meters naar beneden omdat enkele rotsblokken loskwamen. Ook toen panikeerde hij niet en wist hij zich snel in veiligheid te brengen.

Op naar een 7.000-der

Danie heeft nog hopen plannen. Finland en Canada staan nog op het programma. Hij heeft al een berg van 5.500 meter beklommen en droomt ervan er ééntje van 7.000 meter te kunnen doen. Ook een trekking in Alaska, inclusief dropping met een vliegtuig, ziet hij wel zitten.

Hij wil ook opnieuw gaan schilderen. Hij vindt wel dat het hoogtepunt van zijn creativiteit zowat tien jaar geleden te situeren was. Hij toont ons het schilderij in zijn woonkamer, dat hij maakte met eitempera, een mengsel van verfpigment en eierdooier.

“Maar ik heb het opgegeven om wereldberoemd te worden”, besluit hij.

Jean-Pierre Vermaelen

Uit Don Boscoop - lenti-nummer 2003

Dat we dit nog mochten meemaken! Al zo'n twintig jaar worden we met de neus op het feit gedrukt dat Don Bosco een plattelandsschool is en dat we onze slachtoffers dus in de meest landelijke uithoeken van onze regio moeten zoeken. Nu was het echter bingo. Eindelijk mochten we naar de stad, een echte, Leuven dan nog wel. En dan nog niet zomaar in de rand. Nee, naar het centrum, naar een fraai gerenoveerde

burgerwoning onder de torens van Sint-Maartensdal.

Op school bij de nonnekes... met een geladen geweer

Jean-Pierre werd in Leuven geboren hoewel zijn ouders uit Blanden afkomstig zijn. Toen hij één jaar was verhuisden ze naar Heverlee om er een beenhouwerij te beginnen aan de Pakenstraat.

Jean-Pierre is de oudste van drie. Zoals de meesten startte ook hij zijn schoolcarrière bij de nonnekes. Eigenlijk was het een meisjesschool en er zaten dan ook maar een paar jongens

Een anekdote tijdens een schoolfeest: Jean-Pierre was ingedeeld bij een groepje dat jagers moest uitbeelden. Ze hadden daarvoor ook een geweer gekregen, een echt. Om één of andere reden was dat van Jean-Pierre nog geladen en dat ging dan ook af, gelukkig zonder veel erg.

Het schooltje had graadklassen en jongens waren er alleen maar in de eerste klas toegelaten, tot het tweede leerjaar dus. Jean-Pierre verhuisde dan maar naar het grote Sint-Pieterscollege in Leuven, eerst met de bus, daarna met de fiets.

Dit sportief baasje was zelden thuis

Van jongsaf was hij een sportief baasje. Hij ging turnen bij de Savio-club, eerst recreatief, later ook in competitie. Het hoogtepunt voor de club was de show die ze mochten geven bij de inwijding van de nieuwe sporthal op het Sportkot in Leuven. Savio had ook een volleybalclub en na het turnen werd dit zijn nieuwe sport. Daarnaast was hij ook nog bij de chiro. Veel thuis was hij dus niet.

Middelbare schoolcarrière leidt naar 't Sportkot

Op het Sint-Pieterscollege was hij gestart in de Latijnse, maar hij vond dat hij in dat Latijn veel te veel tijd moest steken. Vanaf het tweede jaar volgde hij moderne en hij eindigde in de WeA.

Tijdens de middelbare was hij ook met atletiek begonnen, vooral lange afstand.

Voor clubmeetings deed hij ook nog andere specialiteiten. Hij kreeg er training van o.a. Bert Vanderlinden voor hordenlopen. Naar eigen zeggen te laat kwam hij te weten dat hij vooral goed was in de 3.000 meter steeple.

In het laatste jaar had hij tien uur wiskunde per week. Eén van beide wiskundeleraars was echter alles behalve een goede lesgever en buisde bijna de hele klas. Jean-Pierre had daardoor zo'n afkeer gekregen van het vak dat hij absoluut niet in een wiskundige richting wilde verder studeren.

Het Sportkot lag dus voor de hand. Hoewel hij erg sportief was, was het toch zwaar. Ze haalden vaak een gemiddelde van vijf uur sport per dag. Daarnaast waren er nog zware vakken als fysiologie en anatomie. Maar het lag hem. Hij leerde er vele nieuwe sporten en had nog voldoende tijd voor alles waar hij thuis mee bezig was.

Zijn vrouw leerde hij echt kennen buiten 't Sportkot...

Zijn vrouw zat in hetzelfde jaar en ze hadden dan ook regelmatig samen les. Maar zoals dat toen ging zaten de meisjes vooraan en de jongens achteraan.

Ze leerden elkaar buiten het sportkot kennen. Zij was monitrice bij Dynamica, een vereniging die validen en mindervaliden samen laat sporten. Ze zochten een jeugdbeweging om te helpen bij de organisatie van hun 'Sporttriptiek'. En dat werd de jeugdbeweging van Park-Heverlee waar hij lid van was.

Ze trouwden in 1981. Ze woonden vijf jaar in de Celes-tijnenlaan in Heverlee. In die periode werden Filip (1981) en Caroline (1985) geboren.

Huis met een tuintje aan 't Sint-Maartensdal

Toen zijn vrouw in de Mechelsestraat een winkel begon, verhuisden ze naar Leuven. Daar woonden ze ook vijf jaar. Dan zochten ze zowat een jaar naar een ander huis.

Eindelijk vonden ze er eentje met een tuintje in de Sint-Maartensstraat. Alleen was het huis wat groot voor hen, zodat ze boven twee studentenkamers maakten. Ze wonen er ondertussen al twaalf jaar.

Klein Kasteeltje

In 1979 deed Jean-Pierre zijn legerdienst. Na de opleiding in Peutie kwam hij op het Klein Kasteeltje terecht. Hij moest er testen afnemen van de nieuwe rekruten. Hij leerde er zoals elke goed soldaat vooral kaarten en zat in die periode ook nog zes weken thuis omdat zijn voet in het gips lag na een volleybalongevalletje.

Via speelpleinen naar Haacht

Jean-Pierre kwam voor het eerst met Don Bosco in contact via de speelpleinen. Hij leerde er o.a. Luc Brackeva, Mijnheer Luc, kennen. Die belde hem dat er in Haacht een plaats vrijkwam op het secretariaat van het TSO.

Hij zat amper een week op het secretariaat. Het was het begin van het VSO en er bleken ook nog uren L.O. beschikbaar. Jean-Pierre aanvaardde die met dank. Twee dagen later was hij voltijds leraar. Hij stond eerst in het eerste tot het vierde jaar maar schoof geleidelijk op naar het vijfde tot het zevende.

Hij was ook een tijdje pedagogisch begeleider, maar bovenop een voltijdse betrekking was dat wat te zwaar.

De tol van de sport

Tot zijn 38ste bleef Jean-Pierre volleybal spelen. Bij een meniscusoperatie bleek toen dat door artrose bijna al het kraakbeen uit zijn knie weg was. Alles wat met springen te maken had werd hem verboden. Gedaan dus ook met het volleybal. Als competitieplayer zo plots moeten stoppen: het deed wel pijn. Ondertussen loopt hij terug twee keer per week maar hij moet het rustig houden. Hij probeert ook zoveel mogelijk met de fiets naar school te gaan. Langs de Vaart doet hij daar zo'n 34 tot 40 minuten over.

Een nieuw virus...

De computer is zijn nieuwe grote hobby. Hij leest ook graag, vooral tijdens de vakantieperiodes want tijdens het schooljaar heeft hij daar niet echt de tijd voor.

Willy Wuyts... revisited

Uit Don Boscoop - zomernummer 2003

De school heeft waarschijnlijk al een pak creatieve geesten voortgebracht. Als het echter over toneel gaat wijzen alle vingers in dezelfde richting: die van Willy Wuyts. Hij is de stichter van schooltoneelkring Studio Zes en schreef al zoveel (jeugd)toneelstukken dat hij zelf de tel kwijtraakte.

Veel "kreem"

Willy werd geboren in Mechelen op 20 december 1950. De ouders woonden altijd in het centrum van Keerbergen, eerst in twee huurhuizen tot ze in 1965 een stuk grond kochten en ook bouwden aan de Oudstrijderslaan. Willy was hun enig kind. De bevalling was erg moeizaam verlopen en niet voor herhaling vatbaar. Vader werkte aanvankelijk bij de brouwerij 't Sas in Boortmeerbeek. Grootvader was echter een gekend ijsventer, een "kreemboer" zoals men dat in Keerbergen noemde. De zaak was rendabel en vader zag het wel zitten die van hem over te nemen. Zo leerden generaties Keerbergenars hem kennen als 'Jef Kreem'. Het was hard werken. Om zes uur 's morgens ging vader bij de boer om verse melk. Moeder maakte daar pudding van en als die door de ijsmachine gepasseerd was kon vader aan zijn ronde beginnen. Moeder verkocht thuis ook ijs. Vaak waren dat grote bestellingen, zoals voor communiefeesten. Ook Willy was niet vies van een ijsje. Toen hij zijn amandelen moest laten trekken heeft hij zelfs kilo's verorberd.

Kartonnen wanden en... pennenprikken

Willy ging naar de jongensschool achter het oude gemeentehuis. Het was een oud gebouw en veel te klein. Het was er zo vochtig dat er zelfs heuse bruine paddestoelen aan het plafond groeiden. Om alle leerlingen een plaatsje te geven waren sommige lokalen verdeeld met kartonnen wanden. Een koud kunstje dus om daar gaten in te maken en daardoor de leerlingen van de andere klas met een pen te prikken. Wie hem kent houdt het niet voor mogelijk maar Willy was naar eigen zeggen een echt varken. Hij was ook een paar weken misdienaar maar autootjes laten rijden tijdens de preek, hosties opeten en vervangen door chips of miswijn vervangen door de jenever van de pastoor: het waren dingen die die laatste niet echt op prijs stelde.

Willy was twaalf jaar bij de scouts. Hij herinnert zich vooral de goede leiding en de vakantiecampen in de streek van Massenhoven en Zoersel. Hij voetbalde ook acht jaar als middenvelder bij SK Keerbergen. Het waren andere tijden dan nu. De voorzitter was een beenhouwer en bij gelijkspel kregen ze pensen, bij winst biefstuk.

Zesde moderne A

Na de lagere school gingen de meesten in die tijd naar het Sint-Romboutscollege in Mechelen of naar het Keerbergse Atheneum. Willy had echter een advertentie gezien voor een nieuwe school in Haacht en dat zei hem wel wat.

In het huis dat de paters toen betrokken in de Stationsstraat, werd hij in 1962 ingeschreven voor de zesde moderne A (hoewel er geen B was) van het nieuwe Don Bosco-college. Er moest dat jaar vaak zwaar geïmproviseerd worden. De lessen werden meestal gegeven in zaal 'Onder de Toren'.

Willy herinnert zich nog de voetbalwedstrijden op de parking, die door de omliggende handelaars niet zo gewaardeerd werden. 's Middags maakte Lowieke een soep die Willy omschrijft als 'water met pellekes'. De turnlessen bestonden steevast uit het graven van funderingssleuven of het aandragen van bakstenen en bij de tekenlessen moest steeds een medeleerling als tekentafel fungeren. Gelukkig duurde die toestand maar één jaar.

Koffer vol koekjes

Willy vond de sfeer in Don Bosco prima. Vrij snel rijpte daar ook de idee dat hij daar les wilde geven. Hij volgde regentaat Nederlands-Engels-godsdienst aan Sint-Thomas in Brussel en na een jaar interims volgde de legerdienst. Na vier maanden in Mechelen moest hij naar Krefeld in Duitsland. Hij vond het een triestige tijd. Uit verveling leerde hij er roken en het eten was ook al niet veel zaaks, behalve op donderdag, want dan waren er frieten. Moeder was behoorlijk bezorgd, want na elk verlof gaf ze hem een koffer vol koekjes mee.

Na het leger vond Willy niet onmiddellijk werk, zodat hij zich inschreef aan de sociale school van Heverlee. Uiteindelijk kreeg hij toch twaalf uur in het tweede en het derde jaar in Don Bosco. Het jaar daarna werd dat een voltijdse betrekking.

Jeugdtoneel uit de startblokken

Toen Willy nog leerling was, was de enige vorm van cultuur op school de filmvoorstelling die ze af en toe kregen. In de beruchte Super-8-training-waarvan-de-broek-tot-onder-de-okselskwam gingen ze dan te voet naar de bioscopen van Wespelaar of Haacht-Station.

Willy had de toneelmicrobe gekregen van Gust Van Huyck die, toen Willy in het vijfde jaar zat, in Keerbergen met de toneelkring Keerpunt 65 gestart was. Teksten van o.a. Godfried Bomans werden bewerkt tot toneelstukjes.

Willy wilde op school ook zoiets doen en kreeg zijn kans toen Jef Mesens de Haïti-cocktail organiseerde. Dat was een soort vrij-podium ter gelegenheid van de vastenwerking. Willy bewerkte met zijn leerlingen een tekst uit hun handboek Nederlands. Zijn eerste echte stuk volgde een jaar later: 'De vervelingsklier'. Willy was zelf stukken beginnen schrijven omdat op dat moment nauwelijks degelijke stukken voor jeugdtoneel bestonden. Hij kreeg steun van Harry De Ceulaer, Guido Van Looy en Herman Moons. Studio Zes was geboren.

Top-magazine en Simple Minds

Guido Van Looy tekende toen voor Top-magazine, een tijdschrift dat via de middelbare scholen verspreid werd. Hij nam teksten van Willy mee en al gauw werd die er vaste medewerker. Samen met Danie Robeyns, die de foto's maakte, vormden ze een team dat massa's artikels afleverde. Ze interviewden een pak artiesten, o.a. op Rock Werchter. Hij herinnert zich nog dat het interview met de Simple Minds met een grote hoeveelheid whisky overgoten werd. Via-via werd Willy ook gevraagd om dialogen te schrijven voor series als 'Wittekerke'. Hijzelf zou echter liever schrijven voor 'W817' of 'Spring'. Hij schrijft immers liever voor jeugd dan voor volwassenen.

Zwart jaar

In 1976 trouwde Willy met Linda. Ze gingen wonen in het huis van grootvader aan de Leuvensesteenweg in Boort-meerbeek. In 1978 werd Bieke geboren, in 1982 Inneke. 1983 was een zwart jaar voor het gezin. In mei van dat jaar was Willy op school spots aan het hangen voor het toneel toen een buurvrouw kwam zeggen dat het huis brandde. Het was een wat kouwelijke dag en Linda had de stookolie-kachel willen aansteken. Door een defect kwam er een steekvlam uit die het oude huis meteen in lichterlaaie zette. Linda was met Bieke naar buiten gevlucht maar keerde terug voor Inneke, die boven lag te slapen. De sprong uit het venstertje leverde naast brandwonden ook een bekkenbreuk op.

De nieuwbouw die ze opgetrokken hadden naast het oude huis, was gelukkig bijna af, zodat ze die konden betrekken toen Linda terugkwam uit het ziekenhuis. Willy kon echter erg weinig recuperen uit het oude huis. Hij ziet nog zijn gesmolten schrijfmachine liggen en zijn platen die tot klompen aan mekaar gesmolten waren. Al zijn persoonlijke zaken waren weg. Ook later bleef hij niet gespaard. Zijn beide ouders, zijn oom, die hij als zijn oudere broer zag en zijn schoonzoon overleden vrij kort na mekaar.

Toekomstplannen

Willy geeft ondertussen zo'n 30 jaar les en hij doet het nog steeds graag, maar hij heeft nog heel wat plannen. Tegen 2006 wil hij halftijds gaan werken om die ook te kunnen realiseren. Hij wil zeker een jeugdboek schrijven, iets waar hij nu de tijd niet voor heeft. Hij wil ook nog een stuk maken over de collega's. Hij heeft daarvoor al zes scènes klaar. Met collega Stijn Rahier schreef hij ook al een musical voor het Cantabile-koor uit Berg. Ook dat is voor herhaling vatbaar.

Hij geeft ook nog mee dat hij onlangs bijna 3 miljoen Euro won met de Lotto. Hij had maar één cijfer fout: een 23 i.p.v. een 24. Had hij gewonnen dan stond de bestemming van het geld al vast: een toneelzaaltje bouwen.

Marcel Wuyts

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2003

Sommigen zijn nog maar net op school, of we staan al voor hun deur. Voor anderen moeten we ons haasten, want ze zijn al weg voor we door hadden dat ze er al 22 jaar rondliepen.

Marcel Wuyts is er zo één. Hij is net met pensioen. Voor ons dus de hoogste tijd om hem op te zoeken aan de Rijmenamse Amerstraat, waar hij heel zijn leven woonde.

Oorlogskind

Marcel werd geboren in 1943, in volle oorlog dus. Hij is de oudste van twee. Hoewel de meeste vrouwen toen thuis bevielen, ging moeder naar de kraamkliniek in Mechelen. Een oude onderwijzer uit de buurt had een auto en bracht haar. Vader was in die periode werkmans, maar Marcel weet niet meer precies wat hij in die oorlogstijd zoal deed. Hij weet wel dat hij in 1946 bij de spoorwegen kon beginnen. Moeder was huisvrouw maar zorgde ook voor heel de buurt. Iedereen die problemen had kon bij haar terecht.

De Amerstraat was toen nog smaller dan nu en verkeer was er bijna niet. Ideaal om te spelen dus. Het grootste gedeelte van de straat werd ingenomen door de betonfabriek Gillemot. Die voerde grondstoffen aan met schepen via de Dijle. Door het bedrijf van Gillemot liep een tramspoorwag waarop karretjes voortgeduwd werden. Op regelmatige plaatsen waren er draaischijven om de karretjes op de juiste plaats te krijgen. Een mooier speelterrein kon je je als kind moeilijk indenken. Maandelijks kwam er ook een schip voor de firma Opdebeeck met zakken cement. Deze moesten met de hand gelost worden en daarvoor liepen 4 lossers een hele dag heen en weer over een loopplank. Vaak waren het boerenzonen uit de buurt die er een dag wat kwamen bij-verdienen.

Schooljaren

Zoals de meeste kinderen van Rijmenam ging Marcel naar de kleuterschool bij de zusters en dan naar de gemeenteschool aan de kerk. Daarna mocht hij verder studeren in Mechelen, in de oefenschool van de normaal-school.

Na het zevende en het achtste leerjaar volgde hij 3 jaar metaalbewerking en een jaar elektriciteit. In het eerste jaar zaten ze met 36 in de klas. Omdat ze alfabetisch moesten zitten zat hij steeds achteraan. Op de eerste rij zat toen zijn latere collega Robert Cloetens. Hij vond zichzelf een brave leerling, maar hij had wel problemen met Nederlands. Gelukkig kon moeder helpen want zij had in haar tijd ook al naar school gemogen in Mechelen.

Meurop

Marcel kon na de studies onmiddellijk aan de slag bij Meurop in Rijmenam. Het was een vrij groot bedrijf waar op dat moment zo'n 400 tot 500 mensen werkten. Naast de meubelfabriek was er ook nog de draadtrekkerij die later naar Hambos verhuisde. Het was er goed om te werken. Voor hem was het vlakbij en hij verdiende meteen 24 frank per uur, wat heel wat meer was dan hij in andere bedrijven kon verdienen.

Eerst leren dansen...

Ondertussen was ook Gemma in zijn leven opgedoken. Eigenlijk was ze er altijd geweest want ze zaten samen in de kleuterschool. Later, toen hij misdienaar was, ging zij naar dezelfde mis. Ernst werd het echter pas toen ze begonnen uit te gaan. Vanaf zijn zestiende mocht Marcel weggaan, maar niet voor hij met moeder had leren dansen. Moeder vond dat ze dat goed moesten kunnen want dat ze anders toch maar tooghangers en zatlappen zouden worden. In Rijmenam was er regelmatig wat te doen. Er waren drie kermissen en in zaal Sint-Martinus, die om de hoek lag, was er regelmatig een bal.

Legerdienst

Hij en Gemma begonnen te verkeren toen hij naar het leger moest. Hij had toen negen maanden bij Meurop gewerkt. Na een maand opleiding in Turnhout moest hij naar de TTR-compagnie in Bensberg in Duitsland. Hij kwam er terecht op een kantoor waar hij onderdelen moest in- en uitschrijven. Hard werken moest hij er niet.

Voor de kinderen van de beroepsmilitairen was er een scoutsgroep en de aalmoezenier zocht leiders voor de 'wolfkes'. Omdat Marcel chiroleider was, werd meteen aan hem gedacht. De vergaderingen vonden plaats op zaterdagmiddag en zo moest hij nooit meedoen aan de wekelijkse compagniekuis. Hij mocht zelfs onder de dienst een week mee op kamp gaan. Marcel zong ook in het koor van de korps-overste en ook dat repeteerde onder de uren. Al bij al had hij er een mooie tijd.

Aan de slag als chronometreur

Weer thuis kon hij opnieuw bij Meurop aan de slag. Wel had men er ander werk voor hem: hij werd chronometreur. Hij moest overal in het bedrijf de tijd gaan opnemen die de arbeiders voor verschillende handelingen nodig hadden. Een arbeider werkte toen nog een stuk volledig af. Toen twee jaar later het werk aan de band ingevoerd werd, moest Marcel berekenen hoeveel tijd voor de verschillende onderdelen nodig was. Hij bracht het tot afdelingshoofd en had toen 42 vrouwen onder zich die allemaal ouder waren dan hij.

Trouwen en bouwen...

In 1965 trouwden Marcel en Gemma. Een jaar eerder had Marcel al een stuk bouwgrond gekocht in de Amerstraat. Om geld te kunnen sparen gingen ze bij de ouders inwonen. Ze begonnen te bouwen in 1967. Marcel deed veel zelf en kreeg hulp van vader en broer. In 1970 verhuisden ze. Ze kregen twee kinderen: Jan en Mark.

Naar het onderwijs

In 1980 ging Meurop echter failliet. Marcel bleef niet bij de pakken zitten en kon vrij snel als technisch leraar beginnen in TSM in Mechelen. Zonen Jan en Mark zaten beiden in Don Bosco en toen Marcel dat jaar naar de Opendeurdag ging vroeg directeur Meysen hem of een overstap hem kon interesseren.

In september 1981 startte hij in Don Bosco. Hij kwam er meteen enkele oude bekenden tegen: Jan Scharlaeken, met wie hij nog op school had gezeten en Wilfried Cockx, met wie hij in het leger nog de kamer deelde. Aan-vankelijk gaf hij alleen maar les in het tweede jaar, maar later verhuisde hij naar de hogere jaren van de technische.

Gemeentepolitiek

Marcel zit al 33 jaar in de politiek. Moeder was bij één van de Rijmenamse politieke partijen die met de fanfares verbonden waren en gemakkelijkschalve nummer 1 en nummer 2 genoemd werden. Toen Marcel in 1964 voor het eerst moest gaan stemmen werd hem gevraagd getuige te zijn voor lijst nummer 1.

Drie jaar later vroeg de burgemeester hem of hij op de lijst wou staan. Marcel stemde toe. Zijn publiciteit bestond uit luciferdoosjes met zijn foto erop. Bij de verkiezingen van 1970 haalde hij 309 voorkeurstemmen en was hij de zevende verkozene van zijn lijst.

In 1976 werd Rijmenam gefusioneerd (Marcel spreekt over 'gefusilleerd') met Bonheiden. De lijst had maar 6 verkozenen meer en Marcel was er niet bij. Wel werd hij OCMW-raadslid en dat is hij ondertussen al 27 jaar.

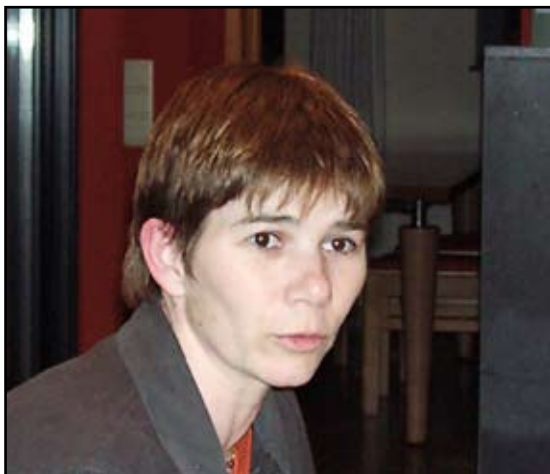
Noodlot

In 1991 sloeg het noodlot toe. Zoon Jan kwam thuis van Genk-KV Mechelen. Daarna reed hij nog naar een chirofuif in de buurt. Bij het terugkomen is hij op nog geen kilometer van huis te pletter gereden op een afsluiting. De omstandigheden werden nooit helemaal duidelijk maar Marcel beklemtoont dat hij niet gedronken had. Hij prijst zich gelukkig met de collega's waarvan hij zoveel steun kreeg.

Meer tijd voor hobby's

Nu hij met pensioen is kan hij meer tijd besteden aan zijn hobby. Van kindsbeen af ging hij met vader op pad in de wijde natuur het wild opjagen. Hij doet dat al zo'n 50 jaar.

Ze willen nu ook buiten het seizoen met vakantie gaan, maar staan ook nog steeds ter beschikking als men hen nodig heeft, bij de eetdagen bijvoorbeeld. Marcel is nog lang niet weg uit de school. De mooiste dag van het jaar is 6 december. Dan figureert hij er als zwarte Piet en daar beleeft hij telkens weer veel plezier aan.

Nadat we met het "Ten huize van...-team" een kwartier verspeeld hebben vanwege het verloren rijden in de Keerbergse bossen, worden we door Anita verwelkomd in een prachtig en erg smaakvol opgevat huis.

Luk, die nog even weg is om de kinderen naar de ping-pongclub te rijden, zet er zich later gezellig bij. En bij een lekker glaasje wijn loopt het gesprek los.

Cadeautjes inpakken

Anita werd in 1963 geboren in Keerbergen. Haar vader was schrijnwerker en haar moeder had een textiel-winkeltje. Die winkel heeft Anita nooit echt aangetrokken, het enige wat ze leuk vond, was het maken van de cadeautjes in de kerstperiode.

De kleuterschool doorloopt Anita in het Sint-Michiels-instituut in Keerbergen. Ook de lagere school en in het zesde leerjaar vinden de zusters haar de geknipte leerling om er ook handel te beginnen. Gelukkig is er de moeder van een vriendinnetje die Anita aanport om voor Don Bosco te kiezen. Daar begint ze in de eerste Latijnse. In het begin was het wel even moeilijk, het was immers de eerste keer dat ze elke dag zo ver van huis moest. Haar moeder stelde haar zelfs voor om alsnog handel te beginnen als de afstand haar zo moeilijk viel. Maar Don Bosco bleek een goede keuze want Anita studeerde gemakkelijk. Jaar na jaar was ze de primus van de klas en ook in Don Bosco ging het vlot.

Tussen Chiro en Don Bosco

Algauw wordt duidelijk dat twee belangrijke lijnen de jeugd van Anita gekleurd hebben: de school en de chiro. Deze twee lijnen zijn ook niet altijd goed van elkaar te onderscheiden want de vrienden met wie ze van Keerbergen naar Don Bosco fietst, zijn ook de vrienden van de chiro.

Ook later blijft de band met de chiro behouden, want de vroegere vrienden blijven samen komen en Anita en Luk gingen ook mee op kamp als kookouders. Chiro is ook nu nooit ver weg.

In Don Bosco is het eigenlijk dolle pret want er valt altijd wel wat te beleven. Dingen die bijgebleven zijn: het fiets-kamp naar Achel met Herman Cauwenberghs, de Griekenlandreis met Geert Buttiens, de vakantiecampen naar Oostenrijk, Rome, Uppingham (Anita is twee keer mee geweest).

Op school zelf is er ook altijd wel iets te doen. Er wordt basketbal gespeeld met Wim Hendrickx en op woens-dagnamiddag is er toneel

met Herman Moons en Willy Wuyts, de bezielers van Studio Zes. Een voorstelling die Anita zich nog herinnert, is Koning Nop. Een stuk dat ze nu waarschijnlijk heel saai zou vinden, maar toen vond ze het fantastisch. Er waren toen ook heel veel duo-rollen want er waren te veel leerlingen die wilden meespelen.

Mooi Nederlands

Een leerkracht die Anita hoog in het vaandel draagt, is Gaston Stas. Bij hem leert ze mooi praten, want tot dan overheerste het Keerbergs dialect. Ze doet ook mee aan zijn poëzieavonden en in het vierde jaar is Gaston haar klastitularis. In de paasvakantie gaan ze met hem en hun klas alleen naar Londen.

Een leraar die ook een diepe indruk heeft nagelaten, is Roger Adams. Hij gaf les aan Anita in het tweede jaar en hoewel hij in de klas met ijzeren hand regeerde, waren alle meisjes verliefd op hem want... hij had geweldig mooie ogen!

'Iets vies'

In het vijfde en het zesde jaar was er al VSO, maar dat was toch maar 'iets vies' in de ogen van de leerlingen toen. In de twee laatste jaren werd ook de weg naar Claude gevonden. Het toenmalig schoolreglement vermeldde zelfs vanaf welke leeftijd je daar gesignaleerd mocht worden.

In die tijd wordt Luk ook opgemerkt. Anita kende hem al langer, want hij is een jaar ouder en hij zit ook op Don Bosco. Maar stilaan vinden de twee elkaar en hoewel ze al snel een koppeltje vormen, blijven ze heel veel activiteiten apart doen.

In Leuven op kot

Later zitten ze samen in Leuven, maar niet samen op kot. Anita kiest voor klasieke filologie, een niet voor de hand liggende keuze, want ze heeft nooit Grieks gehad.

Tijdens haar laatste humaniorajaar wordt ze in Leuven bijgeschoold en zo kan ze aan de eerste kandidatuur beginnen. Dat eerste jaar is het echt knokken, maar Anita haalt de eindstreep, ondanks een zware tweede zit. Anita behaalt ook het diploma en ze begint onmiddellijk les te geven, want dat is altijd al haar droom geweest.

Pendelen tussen Haacht en... Louvain-la-Neuve

In 1986 kan ze in Don Bosco ASO aan de slag voor vier uur, datzelfde jaar geeft ze ook nog Nederlands aan het Centre des Langues in Louvain-la-Neuve. Op de terugweg passeert ze dan vaak in Leuven om Luk te zien, die daar nog studeert. Ze blijft in Don Bosco zowel in het ASO als in de Middenschool met geregeld de schrik voor reffectatie. Maar alles valt uiteindelijk in de juiste zijn plooi.

Van leerkracht tot adjunct

In 1987 trouwen ze en ze verbouwen een huis in Keerbergen-centrum. Sinds vijf jaar wonen ze nu in hun nieuwe huis, helemaal zelf naar eigen smaak gebouwd, omdat het eerste huis te klein bleek en ook aan een drukke straat lag. Nu hebben ze echt een oase van ruimte en rust. Er komen twee zonen: Vincent (1990) en Wout (1991). Zij lopen nu ook alle twee school in Don Bosco. Anita zelf heeft er uiteindelijk 17 jaar voor de klas gestaan.

Ondertussen is ze zelf ook weer gaan studeren omdat ze haar horizon wat wil verruimen. Drie jaar volgde ze gezinswetenschappen en ze studeerde af met grote onderscheiding. Ze had de smaak goed te pakken en ze is daarna nog echtscheidingsbemiddeling begonnen. Ook die studie heeft ze met glans beëindigd en die is onrecht-streeks belangrijk geweest voor haar kandidatuur voor adjunct-directeur.

Een nieuwe uitdaging: adjunct-directeur

Ondertussen is Anita al een half jaar adjunct-directeur van het ASO. Ze is er met een beetje vertraging in augustus in gestapt na een ontspannende reis naar Amerika met haar gezin. Het team is zo hecht dat Anita zich al heel snel goed omringd voelt en ze is snel bijgebeend. Maar ze moet ook wel toegeven dat de dagen gevulder zijn, dan ze ze zich voorgesteld had. Het directeurschap houdt veel meer in dan het op het eerste gezicht lijkt.

Toch beklagt ze zich niets want de job is afwisselend, biedt prettige uitdagingen en brengt je met heel veel mensen in contact. Anita weet voorlopig wat te doen.

Zuid-Afrika

Of ze dan misschien nog verborgen toekomstdromen heeft? Met hun gevierden zouden ze heel graag naar Zuid-Afrika reizen, maar aangezien zulke grote reizen veel voorbereiding vragen en ook veel geld kosten, zal het niet voor de eerste twee jaar zijn. Maar het gaat er zeker van komen!

Wij nippen nog eens aan ons glaasje wijn, dromen even mee en we moeten toegeven dat Anita Van Looy een vrouw is die moeiteloos kan meedraaien in het drukke Don Bosco-bestaan, een vrouw die nog heel veel in haar mars heeft!

Heel veel succes Anita. En bedankt!

We worden met het "Ten huize van..."-team feestelijk ontvangen door Jan en zijn vrouw Carla. Feestelijk is hier echt wel het woord want Jan laat al meteen de champagne knallen... Onnodig te vermelden dat de verhalen snel komen. Jan blijkt ook meteen een begeesterd verteller.

Treinen van karton

Jans eerste levensjaren spelen zich niet direct dicht bij de deur af. In 1946 werd Jan in het centrum van Brugge geboren. Hij, zijn ouders en zijn broer en zussen (Jan is de jongste van acht!) woonden in een huis dat het opschrift 't peerdeken droeg. Het huis, gelegen in de Predikherenstraat niet ver van de Vismarkt, was een vroegere bakkerij, Jans vader echter was een smid. Hij werkte vooral in opdracht van de spoor-wegen. Daarnaast hadden ze ook nog een winkel waar kachels verkocht werden. De winkel was het domein van Jans moeder. Elk jaar verkocht zij één Leuvense stoof en nog wat gaskachels en elektrische vuren. Jan zelf heeft ook veel plezier aan de winkel beleefd, hij speelde als kind met de verpakkingen. Van lege kartonnen dozen maakte hij ellenlange treinen.

Naast de smidse en de winkel had de familie Depiere een grote tuin met een vijver en een Zwitsers chalet in Sint-Kruis, net buiten Brugge. Die tuin, was een echte tuin van Eden, waar Jan als kind zijn hart heeft opgehaald.

Toneel en zang

Zijn schoolloopbaan begint bij de zusters Jozefinnen. Daar doorloopt Jan de kleuterschool, daarna volgt het Sint-Lodewijkscollege waar Jan eerst de lagere school volgt en dan ook het middelbaar. Opmerkelijk is dat Jan van de lagere school elke meester nog bij naam kent.

Al vroeg in de lagere school ontpopt Jan zich als een rasacteur en hij heeft ook wel wat rollen op zijn palmares staan, van Klein Duimpje die de zevenmijlslaarzen van de reus moet uitdoen, tot een rol Janneke en Mieke (what's in a name?).

Een ander talent dat zich al vroeg manifesteert, is het zingen. Jan zingt veel en graag en reeds in de lagere school is hij lid van het knapenkoor Ons Dorado. Dit koor had ook een Orff-ensemble. Op een reis met Ons Dorado heeft Jan de echte Carl Orff in levenden lijve ontmoet en ergens op zijn zolder moet nog diens handtekening te vinden zijn. Jan is meer dan een middelmatig zangtalent, hij springt er bovenuit en zingt verschillende solo's en dit in

stukken als de Carmina Burana en de Mattheuspassie. Ook op de Expo in '58 laat hij zijn (zang)stem horen.

Zijn muzikale aspiraties gaan nog verder, Jan begint met altfluit maar al snel blijkt dat zijn pinkje te kort is en de liefde voor de altfluit kende daardoor een vroegtijdig einde.

Miske spelen

Jan heeft als kind vele hobby's. Zo is hij een verwoed puttendelver in die onmetelijk grote tuin van zijn ouders. Ontelbare schatten werden daar ooit begraven. Kampen en hutten werden met de regelmaat van de klok gebouwd en ook vloten ontbraken niet. Hoewel Jan niet kon zwemmen!

Ook schaatsen deed hij graag. Zo heeft hij op zijn eentje Brugge-Sluis heen en terug gereden, met schaatsen die nog onder de schoenen gebonden moesten worden. En terwijl hij dit vertelt, bespeuren we nog steeds enige verwondering over het feit dat dit vlekkeloos en zonder accidenten verlopen is... Scouts is ook een item. Jan krijgt de totem bedrijvige kanarie (waarom verwondert ons dit niet?).

Jan heeft, hoewel ze thuis met zijn achten waren, veel alleen gespeeld. Zijn enige broer was immers 5 jaar ouder. Eén hobby echter springt een beetje in het oog. Op zolder had Jan namelijk zijn eigen kapel, geheel volgens de regels ingericht. Ook de attributen die voor een eucharistieviering nodig zijn, waren in tin en in miniatuurformaat voorhanden. Daar op die zolder werd door Jan de mis voorgegaan. Op die momenten moest Jan even aan de porto zitten, want bij een mis hoort immers wijn. Ook de wierook ontbrak niet, daarvoor werden een paar kooltjes uit de kerk gebruikt. Het geheel werd opgeluisterd met Gregoriaanse liederen, uiteraard live gebracht. Jaja, het zat er al van kleinsaf helemaal in.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat Jan een gedreven misdienaar was. Zijn enthousiasme ging zelfs zo ver, dat hij soms drie missen tegelijk diende! En dit in de Sint-Walburgakerk waar ook de zij-altaren voorzien moesten worden. Naast Sint-Walburga was Jan ook actief in de Heilige Bloedkapel, waar hij als misdienaar mee naast de relikwie moest zitten. Ook heeft hij menig processie meegelopen. Niet alleen de mis, maar de zondag in zijn geheel was voor de familie Depiere belangrijk. Op zondag zat men in de living boven, die heel rustiek ingericht was. Er werd dan lang getafeld, de zussen brachten hun lieven mee en het was er altijd een drukte van jewelste. (Carla knikt instemmend, zij kent het fenomeen). Maar, zondag was altijd echt zondag!

Slepen met het Heilig Hart

Wat zijn studies betreft, schakelt Jan na drie jaar Latijn-Grieks over op de Moderne Humaniora en dit betekent ook een nieuwe school: het Sint-Leocollege. Na zijn secundair kiest Jan voor het noviciaat bij de paters dominicanen. Die keuze komt er nadat hij in contact gekomen was met pater Flamet, een dominicaan in het klooster van Gent. Jan treedt dan ook in in Gent. Het noviciaat is er heel streng, er moet gezwegen worden aan tafel en er worden zelfs nog lijfstraffen uitgedeeld. Maar Jan beleeft er ook veel plezier, zo versleept hij een Heilig Hartbeeld tot voor de kamerdeur van een andere pater, gevloek alom, en dat in een klooster...

Na Gent komt het klooster in Leuven. Jan gaat filosofie studeren aan het Centrum voor Kerkelijke Studies, na 2 jaar volgt theologie.

Ondertussen is Jan op De Kluis terechtgekomen, daar is hij materiaalmeester en hij zorgt er voor de geestelijke noot. Bij een herfstontmoeting aldaar leert hij Harry De Ceulaer kennen. Harry vraagt Jan om aalmoezenier te worden van de scouts van Haacht-Station.

Wanneer de groepsleider van Haacht-Station in het huwelijksbootje stapt, loopt Jan in zaal Onder de Toren Carla tegen het lijf. Carla is op dat moment gidsenleidster, Jan staat vlak voor zijn priesterwijding...

Decorontwerper en creatief brein

Jan treedt uit en trouwt in augustus '74 met Carla. Ze wonen eerste in een huur-

huis in de Broekstraat en Jan pendelt naar Boom, want daar wordt hij als godsdienstleraar aangesteld. Er komt ondertussen een plaats vrij in Tildonk, maar Jan mag van de vicaris van Antwerpen niet vertrekken.

Hij blijft 9 jaar in Boom en in 1984 start hij in de Middenschool, het ASO en het TSO in Don Bosco Haacht. Uiteindelijk belandt hij voltijds in het ASO waar hij naast godsdienst ook gedragswetenschappen onderwijst.

Ook zijn creativiteit stelt hij ten dienste van de school. De decors die hij ontworpen heeft voor allerlei evenementen zijn ondertussen niet meer te tellen. Zelf heeft hij de mooiste herinnering aan het hoofd van Don Bosco dat hij in 10 minuten op een levensgroot doek geschilderd heeft (40 jaar Don Bosco).

Actief-actiever-actiefst

Privé dienen zich al gauw veranderingen aan, want er worden 4 kinderen geboren: Mieke, Bert, Tineke en Maarten.

Ook op parochiaal vlak is Jan geen onbekende, hij engageert zich voor catechese en de jeugdliturgie, daarnaast zit hij ook in de parochieraad.

Jan begint ook een opleiding voor diaken en in 1982 wordt hij door Kardinaal Danneels gewijd. Hij doopt één zondag in de maand en ook eens per maand bereidt hij een preek voor.

Op school ligt pastoraal Jan ook na aan het hart, zo is hij jarenlang voorzitter van de PAG en hij introduceert Foster Parentplan. Op dit moment heeft het ASO 10 Foster Parentkindjes, gesponsord door de leerlingen.

Draaiorgel in Italië

Dat Jan van alle markten thuis is, bewees hij met de smaakvolle bouw die hij in Haacht dorp gerealiseerd heeft. Daar heeft Carla nu haar succesvolle linnenwinkel.

De vraag of Jan nog toekomstplannen heeft, lijkt overbodig. Hij wil nog graag Italiaans leren en ook zijn tuin blijft een passie. En dan is er nog het draaiorgel... daar droomt hij stilletjes van.

Tijdens het gesprek is het ijsertje van de champagnekurk omgetoverd tot een heus kunstwerkje. Bedrijvige kanarie... wij kunnen het na ons gesprek alleen maar onderschrijven, Jan is en blijft een bezige bij en we zullen nog van hem horen! Nog heel veel plezier met je 1001 dingen, Jan, en het ga je goed!

We hebben met ons "Ten huize van..."-team Elsy letterlijk een beetje overvallen (we waren met een man meer) in haar erg smaakvol ingerichte huisje.

Wat ons meteen opvalt, zijn de majestueuze bankstellen die ontegensprekelijk grote klasse uitstralen. Niet moeilijk, ze stammen uit een echt kasteel ten tijde van haar groot-ouders. Al heel gauw blijkt dat we maar pas begonnen zijn aan een adembenemende ontdekkingstocht...

Nederlandse les met sierfruit

Elsy zag 47 jaar geleden het levenslicht in een privé-kliniek in Schaarbeek. Haar ouders woonden toen in Zaventem omdat haar vader – een Limburger – er werk gevonden had bij Sabena. Elsy's moeder baatte er samen met haar moeder en haar zus een pension uit.

Voor Elsy was dit een heerlijke tijd want zij herinnert zich een jeugd die gekleurd werd door contacten met mensen van over de hele wereld. In het begin sliepen in het pension alleen mannen, 's middags kwamen er ook zakenmensen lunchen en die brachten wel eens hun secretaresses mee. Ook het personeel van Sabena vond in het pension een warme thuis.

Er werd heel vaak Frans gesproken en Elsy leerde al snel schrijven en spreken in het Frans. Als kind gaf ze Nederlandse les aan één van de Franstalige logés. Het didactische materiaal van dienst was de schaal met sierfruit uit plaaster. Zeg nu nog dat lesgeven er niet in zat!

Naast vinnige juffrouw stond Elsy ook gekend als een kleine feeks, haar rechtvaardigheidsgevoel stak meermaals de kop op bij ongeduldige klanten en die zette ze dan kordaat op hun plaats.

Modder en gebroken armen

Doordat er thuis zoveel te leren viel, gaat Elsy vrij laat naar de kleuterschool, ze volgt er enkel het derde kleuterklasje. Ze loopt eerst school in de Sint-Jozefschool van Zaventem en later in het Sancta Maria Instituut, ook in Zaventem. In het eerste leerjaar is Elsy vaak ziek, ze doorloopt er zowat het hele gamma van kinderziektes. Terloops breekt ze ook nog eens een arm, wanneer ze in een wild enthousiasme de tak loslaat waaraan ze hangt te zwiepen.

Maar er waren ook positieve momenten, zo leerde juf Godelieve haar met een engelengeduld elke woensdagnamiddag schrijven. Van zuster Ignatia herinnert ze zich nog een ramming die ze kreeg nadat ze in de modder had gestoken.

In het begin van haar schoolcarrière was studeren helemaal niet zo vanzelfsprekend. Thuis werd er op dat vlak ook nooit iets geforceerd.

Het middelbaar start Elsy in de richting Handel omdat haar moeder wilde dat ze in Zaventem bleef en de school had alleen Handel en BSO. Maar ze leert er blind typen en de nadruk ligt er op talen, een liefde die Elsy is blijven behouden.

Via Germaanse...

Het is de leerkracht Nederlands die haar geïnspireerd heeft om na het zesde voor Germaanse te kiezen. Liever nog wil ze geschiedenis studeren maar dat wordt door vader tegengehouden.

De mensen van het PMS (het huidige CLB) hadden voor Elsy nog een andere loopbaan in petto, zij adviseerden haar criminologie. Maar behalve dan haar voorliefde voor detectives ziet Elsy geen enkele reden voor deze keuze.

Het wordt dus Germaanse.

Deze beslissing brengt ten huize Colemonts toch enige deining met zich mee. Vader stond niet echt achter deze keuze en dacht dochter Elsy wel op andere gedachten te kunnen brengen door haar enkele weken in een onbehangen kamer te laten zitten. Maar dan kende hij zijn Elsy toch nog niet zo goed want die zocht prompt werk om haar studie zelf te bekostigen. Ze kan aan de slag bij de oogarts naast de deur om de doktersbriefjes in te vullen. Ondertussen start ze ook aan de universiteit. Vader heeft uiteindelijk toch toegegeven maar waarschuwt haar dat ze met geen tweede zit naar huis moet komen.

In de tweede licentie speelt Elsy een rol in het stuk *Hermann und Dorothea*. Dan gaat ze voor het eerst uit. Ze zit niet op kot maar in die periode blijft ze geregeld in Leuven overnachten. Wanneer ze na zo'n nachtje op visite moet bij haar grootouders valt ze bijna in slaap.

Waarop haar moeder dan meewarig zegt: "Ocharme, dat schaap studeert echt te veel!" Haar thesis maakt ze in het domein van de Duitse sociolinguïstiek.

...over parfum naar Zaïre

Na haar studie Germaanse droomt Elsy ervan om naar de ontwikkelingslanden te gaan. Ze kon nochtans beginnen in het onderwijs maar ze kiest voor een baantje als verkoopster in de taxfree-shop op Zaventem.

Na een paar maanden promoveert ze al naar de parfumafdeling. Dan staat ze in een veel chiquere winkel en ze krijgt een heuse opleiding door de mensen van

Chanel, Estée Lauder e.a.

Na een jaar krijgt ze de kans om met de zusters van 's Gravenwezel naar Zaïre te gaan. In een mum van tijd maakt ze haar papieren in orde en ze vertrekt. Elsy belandt er in het onderwijs en geeft er o.a. vakken als naad en tekenen. Later geeft ze les aan meisjes die voor leerkracht studeren.

Ze is er ook actief in een soort jeugdbeweging, de jongeren van het Licht. Doordat Elsy Lingala heeft gestudeerd, kan ze met de plaatselijke bevolking praten, het lesgeven gebeurt in het Frans. Drieënhalf jaar lang heeft ze de tijd van haar leven en wordt ze helemaal opgenomen in de vrolijke en uitbundige cultuur van de Zaïrezen.

Eerste vrouw in het Groot Seminarie van Kinshasa

Wanneer Elsy daarna terug in België is, neemt ze de draad van haar Westerse leven weer op. Ze kan opnieuw aan de slag voor Sabena, deze keer bij de pralines en de chocolade. Maar diep vanbinnen weet ze dat ze terug wil. Ze wil het leven van Zaïre verder zetten maar in een andere vorm. Ze neemt contact op met de Zusters van de Jacht (een zuivere missio-narisorde).

In september 1992 vertrekt ze, ze heeft ondertussen ook nog haar licentie Theologie behaald aan de universiteit van Louvain-la-Neuve. In Kinshasa geeft ze als eerste vrouw les aan het Groot Seminarie.

Het gaat een tijdje goed maar Elsy maakt er de plunderingen in '93 mee en deze gebeurtenis schudt alles toch even door elkaar. Ze zal nog een tweede keer plunderingen moeten doorstaan en die zullen er uiteindelijk voor zorgen dat ze Zaire weer moet verlaten. Ze krijgt er op de valreep nog de titel van 'eigenzinnige non' wanneer ze in haar Landrover op een vast-gelopen overzetboot blijft kamperen tot het euvel verholpen is. Het weggeraken uit Zaire bestempelt ze dan ook niet voor niets als *de reis van haar leven*. In 1997 op de dag van Pasen landt ze op de luchthaven van Zaventem. Ze schrijft het begin van een nieuw hoofdstuk in haar leven.

De islam doorgronden

Ze woont vanaf dan in Kessel-Lo, in een klooster voor oudere zusters. Ondertussen is haar interesse voor de islam gewekt. Om volledig ondergedompeld te worden in deze cultuur vertrekt ze naar Egypte, vast van plan een doctoraat over dit thema te schrijven. Faraonische geschiedenis heeft haar bovendien altijd geïnteresseerd en Elsy ervaart deze reis dan ook als een terugkeer naar haar roots.

Het eerste jaar verblijft ze in een rijke buitenwijk van Caïro, bij Franse zusters. Ze is een beetje ontgoocheld omdat ze op deze manier niet echt tussen de Egyptenaren leeft. Ze verhuist naar een moslimfamilie aan de rand van de woestijn. Ze oefent er haar Arabisch en ze viert er Kerstmis en de Ramadan. In Caïro studeert ze nog één jaar aan de Amerikaanse universiteit. Daarna gaat ze in één van de armste wijken van Caïro wonen. Dit is voor een blanke vrouw niet geheel zonder gevaren.

Stilstaan in de Sinäi-woestijn

Nadat ze is afgestudeerd, keert ze naar België terug en woont er bij bejaarde zusters. Dit strookt niet langer met datgene waarvoor ze in de eerste plaats gekozen heeft; een engagement naar jongeren toe...

Op een tocht door de Sinäi-woestijn was de gedachte om uit te treden een eerste keer aan de oppervlakte gekomen.

Elsy zit er in een bijna onwerkelijk mooi landschap en toch voelt ze heel fel de drang naar een ander leven omdat ze daar door haar woestijn is gegaan. Ze wil wezenlijk nog iets betekenen voor de maatschappij.

Wanneer ze naar de WIS-computer van de VDAB stapt, stuit ze op de vacature van Don Bosco Haacht en ze kan er meteen beginnen. Nu, drie jaar later is Elsy studie-begeleidster van de tweede graad en haar Don Bosco-hoofdstuk is nog lang niet geschreven.

En nu...

Gevraagd naar haar toekomstplannen wordt alleen maar duidelijk hoe tevreden Elsy op dit ogenblik is. Ze moet niet meer

per se de wereld rond en ze laat komen wat er komt.

Ze kan nu enorm genieten van de wekelijkse bezoeken aan haar ouders, die haar twintig jaar hebben moeten missen, van haar stijlvolle meubelen die ze zorgvuldig heeft gekozen en waar ze geduldig voor gespaard heeft en van haar hond, die voor de gelegenheid even uit logeren was. En nu, in dit leven, beleeft ze de geloften die ze ooit heeft afgelegd veel intenser dan tijdens haar kloostertijd.

Wij hadden een gesprek met een oprecht gelukkige warme vrouw.

Bedankt, Elsy! Het ga je goed!

Sinds ik met de "Ten huize van..."-ploeg een avondje bij Fonny doorgebracht heb, loop ik met binnenpretjes door de gangen van het TSO-BSO.

Niemand vermoedt dat onze poetsvrouw Fonny weggelopen zou kunnen zijn uit een filmscenario. Niemand vermoedt welk een ongelooflijk, spannend en alle verbeelding tartend levensverhaal Fonny te vertellen heeft.

Ik weet nu beter...

In de voetsporen van Brigitte Bardot...

Het verhaal van Alfonsine (Fonny) begint in juni 1946. Ze ziet het licht in Wespelaar waar ze ook naar de kleuterschool en de lagere school is geweest.

Fonny is het derde kind in het gezin Artoos, ze heeft een oudere broer en zus en later komt er nog een broertje bij. Fonny kende een harde jeugd omdat haar moeder bij de geboorte van het vijfde kindje samen met het kindje overlijdt. Op dat moment is Fonny tien jaar oud en zonder dat ze het zelf helemaal in de gaten heeft, neemt ze de rol van haar moeder over. Ze beseft al snel dat ze voor het werken in de wieg is gelegd.

Later is haar vader hertrouwd met een halfzus van haar moeder, maar met deze tweede moeder klikt het niet zo goed.

Fonny maakt het zesde leerjaar af en gaat vanaf dan naar Mechelen om er de richting 'Naad' te volgen. Ze heeft het er al van in het begin moeilijk want de achterstand voor Frans blijkt te groot.

Ze zet er op haar zestiende een punt achter en ze gaat op leercontract in een kapsalon. Daar experimenteert ze met kleuren. Eén keer valt haar kapsel wel heel rood uit en met een gele sjaal in de aanslag is ze de perfecte kopie van Brigitte Bardot.

... en het meisje van de drummer van de band

Fonny zal echter nooit kapster worden want de liefde doorkruist haar pad. Op haar zestiende leert ze Raymond kennen in Breughels Gasthof. Raymond is drummer bij een band en Fonny valt voor zijn mooie armen.

Hoewel het niet echt liefde op het eerste gezicht is, bloeit er toch iets moois na tussenkomst van de broer van Fonny.

Als ze elkaar hun eerste kus geven, weten de twee tortelduifjes nog niet dat hen een waanzinnig avontuur te wachten staat...

Net als op het witte doek...

De vader van Fonny is niet altijd even gelukkig met de relatie van zijn dochter en hij legt haar soms ook te strenge regels op. Als Fonny en Raymond ongeveer een jaar samen zijn, wordt het hen op een avond te veel en samen smeden ze het plannetje om ervandoor te gaan.

Geheel zoals in de film vertrekt Fonny de volgende ochtend met een aantal laagjes kleren boven elkaar op haar brommer naar het kapsalon.

Ze is er nooit aangekomen want onderweg staat Raymond haar op te wachten om daarna samen naar Zaventem te gaan. Maar om het allemaal nog een beetje spannender te maken, krijgen ze eerst ook nog een leuke band!

In Zaventem stappen ze direct op het vliegtuig naar Schotland. Het is voor hen beiden een geweldige ervaring want het is de eerste keer in hun leven dat ze vliegen.

Als ze, na een overstap in Londen, in Schotland landen, moeten ze nog verder met de trein. Op het allerlaaste nippertje zijn ze nog in de juiste wagon gesprongen en hebben ze daarna nog eens een bus genomen, op weg naar hun eindbestemming... Gretna Green!

En daar zouden ze elkaar hun ja-woord geven, de 17-jarige Fonny en de twee jaar oudere Raymond. In Gretna Green is een meisje meerderjarig op 16 en de jongen moet 18 zijn. De trouw is een symbolisch gebeuren, je geeft je ja-woord boven een aambeeld en je moet als koppeltje 24 dagen ter plekke blijven. Het grote voordeel is dat ze voor de hele operatie de toestemming van hun ouders niet nodig hebben.

Die zitten ondertussen thuis wel met de handen in het haar. Ze hebben Fonny al als vermist opgegeven maar ze komen via de ouders van Raymond te weten wat de twee bekokstoven. Ei zo na wordt Interpol ingeschakeld.

Fonny en Raymond weten ook al dat ze ervoor moeten zorgen dat ze op Schotlandse bodem blijven want eens in Engeland kunnen ze vervolgd worden.

Op 1 mei 1963 begon hun avontuur, op 24 mei zijn ze in het huwelijksbootje gestapt, op 5 juni zijn ze voor de kerk getrouwd en op 15 juni werd er een groot feest gegeven.

Het hele trouwfeestijn heeft wel zijn sporen nagelaten. De vader van Fonny heeft nooit nog met zijn schoonmoeder willen praten omdat zij op de hoogte was van het plan. Fonny is bij haar terugkomst in België ook bij de ouders van Raymond ingetrokken en al gauw vond ze hier de warmte en de gezelligheid van een hecht gezin, iets wat ze sinds de dood van haar moeder zo gemist heeft.

Voor het werken in de wieg gelegd

Al gauw beginnen Fonny en Raymond hun eigen nestje te bouwen, ze zetten een huis in de Mercatorlaan. In 1964 wordt hun eerste dochter Linda geboren en twee jaar later volgt Tiny. Ondertussen zit het oudste kleinkind al in het derde jaar secundair!

Fonny kan wat haar werkcarrière betreft een heel palmares voorleggen. Na de spectaculaire trouw keert ze niet terug naar het kapsalon. Het is er heel hard werken en het salon is open tot 19 uur, maar om 19 uur wou Fonny al op de dansvloer in Breughels Gasthof staan.

Ze ruilt haar baantje in het kapsalon voor een job in Wasserij Perfecta in Wespelaar. Ook daar moest er hard gewerkt worden, Fonny strijkt er maar liefst 40 hemden per uur. Ook tijdens haar zwangerschap is Fonny geen enkele dag afwezig, wat maar weer eens aantoont dat ze een werkbeestje is.

Hoewel Fonny er graag heeft gewerkt, vertrekt ze om bij apotheker Nolf in Boortmeerbeek te poetsen. Daar leert ze heel veel, het is een oude apotheek met heel veel pottokes die allemaal onder handen genomen moeten worden.

Ook bij de moeder van Artson – op de markt in Haacht – poetst ze. Later werkt ze nog bij de Metier in Keerbergen. Daar liep het zweet langs haar lijf toen ze dagelijks honderden kledingstukken moest strijken in een veel te warm atelier. Het bedrijf verhuisde naar Boortmeerbeek, Fonny ontwikkelde ondertussen een stofallergie en er was geen deftig openbaar vervoer naar Boortmeerbeek.

Op dat ogenblik hoort Fonny via Emilienne dat ze in Don Bosco iemand zoeken en ze solliciteert.

Met stofdoek en knalrode lippenstift

Ze komt bij Jef Poelmans op zijn bureau terecht waar ze naar alle eerlijkheid antwoordt dat ze geen tijd heeft om naar de kerk te gaan, maar dat ze wel een katholieke opvoeding genoten heeft. Toch wordt zij gekozen uit vier kandidates. Voor Fonny breekt een heerlijke tijd aan want ze heeft in Don Bosco direct een tweede thuis gevonden. Op 1 augustus 1988 begint ze op haar nieuwe stek en ze is er nog steeds.

De eerste werkdag laat ze zien met wie ze te doen hebben, ze stift haar lippen knalrood en verschijnt vrolijk opgemaakt op de werkvloer. Marcel Deleus weet even niet waar hij het heeft! Maar Fonny laat ook meteen zien dat ze kan werken.

In Don Bosco heeft ze al heel wat vuiligheid moeten opkuisen, om de haverklap werd er ergens wel iets opgebroken! In het begin dacht ze wel eens: "Amaai, wat heb ik hier aangenomen!" Maar de gemoedelijke sfeer maakt alles goed.

Ze beleeft er echt goeie tijden, zo gaat ze mee naar Parijs, naar de Don Bosco-show in de Koningin Elisabethzaal in Antwerpen en tot vandaag komen alle poestvrouwen nog samen bij de verjaardagen.

Fonny is ondertussen zo een beetje het hoofd van het onderhoudspersoneel en ze wordt door iedereen erg gewaardeerd.

Kijken in de glazen bol

Of ze na zo'n rijk gevulde carrière nog toekomstplannen heeft? Fonny wil nog tot juni volgend jaar de scepter zwaaien in Don Bosco. Concreet betekent dat dat ze nog één keer grote kuis zal houden.

Daarna gaat ze met pensioen en wil ze vooral tijd maken voor haar kleinkinderen. Daarnaast wil ze nog veel petanquen, bloemschikken, op reis gaan, turnen en vooral de tijd hebben om even rustig te gaan zitten en te genieten van alles wat het leven haar nog zal brengen!

Bedankt Fonny, het ga je goed!

Hugo Godts

Uit Don Boscoop - zomernummer 2005

Wanneer we bij Hugo aanbellen, worden we binnen-gelaten in een geweldig sympathiek huisje dat een beetje de sfeer van Bokrijk uitstraalt. Hugo bevestigt ook meteen dat hij eigenlijk jaren te laat geboren is; hij heeft gewoon iets met Bokrijk.

Er hangen ook heel wat familie-foto's en doorheen het gesprek zal duidelijk worden dat Hugo een echte familie-mens is.

Latijn-wiskunde natuur & sport

Hugo wordt in 1952 in de Platte Lostraat in Kessel-Lo geboren. Hij is de middenste van drie kinderen en de enige jongen. Zijn vader was bediende bij Metaalwaren Peeters op de Vismarkt in Leuven. Zijn moeder heeft ondanks het begin van de oorlog regentaat Wiskunde-fysica gestudeerd aan het Heilig Hartinstituut in Heverlee. Ze is eerst in een bank gaan werken, later geeft ze les, tot er kinderen komen. Ze blijft heel erg geïnteresseerd in pedagogie en dat is voelbaar in de manier waarop ze haar kinderen opvoedt.

Wat de familie Godts ook uitdraagt, is een grote zorgzaamheid, zo telt het gezin op een bepaald moment twee kinderen extra, twee nichtjes met problemen vinden in Kessel-Lo een warm nest. Het huis was een echt buurthuis waar mensen stevast konden rekenen op een luisterend oor.

Wat de kinderen Godts thuis ook vinden, is een uitgesproken liefde voor muziek en kunst. Hun moeder is een begenadigd pianiste en ze bezit ook een groot teken- en schetstalent.

Hugo schildert zelf en ook zijn muziekkennis is uitgebreid. Zelf ervaart hij die artistieke kant van zijn moeder als een enorme verrijking.

Hugo loopt school in De Ark (vroeger Sint- Augustinus), maar na het eerste leerjaar verhuist hij naar Sint-Pieters in Blauwput (bij de Broeders van Scheppers). Hoogtepunten waren het voetbaltornooi – hoewel Hugo geen uitgesproken voorliefde voor voetbal heeft – en een musicalvoorstelling waarin Hugo de rol van een kaboutervertolkte.

De Sint-Pietersschool had een rechtstreekse band met het Sint-Pieterscollege in Leuven, dus Hugo gaat naar de stad om er Latijn-wiskunde te volgen. Latijn beviel hem wel maar vooral om de cultuur en de verhalen en niet zozeer om de taal zelf.

Ondertussen is de natuurmens in Hugo ontwaakt. Samen met hun moeder trokken de kinderen vaak de natuur in. Moeder Godts had zich ondertussen verdiept in de pedagogie van Montessori. En ze gaf haar liefde voor de natuur door aan haar kinderen. In de lagere school kende Hugo al bijna alle planten en hij is ook vaak in de tuin te vinden die hij grotendeels alleen onderhoudt.

In de humaniora ontdekte Hugo dan weer de sport. Naar het einde van het eerste jaar toe speelde hij regelmatig volleybal. Hij sluit zich in Leuven aan bij de SPL, een voorbereiding op de ploeg in eredivisie. De opleiding is spartaans, drie uur per week wordt er hard getraind. Hugo komt in de basisploeg terecht. In het vijfde en zesde jaar speelt Hugo in de tweede ploeg van Sipico, de landelijke afdeling. Ook voor atletiek heeft Hugo interesse. Hij loopt geregeld de 800 en de 1500 meter.

Kattenkwaad met lijfstraffen

In het weekend is er de chiro. Vanaf het eerste leerjaar is Hugo lid van Hekeko, de chirogroep van Heverlee, Kessel-Lo en Korbeek-Lo. Eerst was het er niet gemengd, Hugo heeft nog geweten dat het gemengd werd en de kampen waren sowieso met jongens en meisjes samen om kosten te besparen. Hugo staat ook in leiding en de mooiste herinneringen heeft hij aan de Speelclub.

Via de chiro maakt Hugo ook kennis met de speelplein-werking. Dit was niet zijn eerste contact met Don Bosco. Het is via zijn moeder dat Hugo met de pedagogie van Don Bosco in aanraking komt en in de kast staat de over-bekende strip van Don Bosco.

Ondanks de verschillende opvoedkundige visies die moeder op haar kinderen uitprobeerde, ontspoorde het al wel eens. Eén keer werd Hugo naar boven gestuurd. Na een tijdje moest hij geweldig dringend plassen. Omdat er nergens een vaas te bespeuren was, leek het venster de beste oplossing, ware het niet dat er net een dame voorbijliep. Zij is gelukkig snel doorgelopen. En omdat de toon nu gezet was, werd al gauw een vislijn uitgehaald om naar de hoedjes van onschuldige voorbijgangers te hengelen. Deze keer liet een boze heer het niet zomaar passeren en hij belde aan. Lijfstraffen waren Hugo's vader niet vreemd. Hugo kende dan ook letterlijk het klappen van de zweep...

Studeren via een hobbelig pad

Wat zijn studies betreft, ontwikkelde Hugo een voorliefde voor wiskunde. Eigenlijk had hij het liefst voor dierenarts gestudeerd, maar dan moest hij naar Gent en dat zat er niet in.

Hij begint dan wiskunde aan de universiteit van Leuven. De resultaten waren vrij goed maar Hugo zelf vond ze niet goed genoeg. Hij moet enkele vakken opnieuw afleggen, maar hij doet zijn tweede zit niet mee. Hij kiest voor economie, zonder echt te weten wat dit is. Hij heeft dat jaar veel geleerd. Het probleem was dat alles hem heel erg interesseerde, behalve de economie zelf.

Thuis zaten ze met de handen in het haar en Hugo krijgt nog één kans. Hij gaat naar Brussel om er regentaat wiskunde te volgen. Hij stopt met volleybal spelen want hij wil zich volledig op zijn studies toeleggen. Atletiek wordt niet helemaal opgegeven. Hugo haalt op het einde van het jaar voor alle vakken grote onderscheiding behalve voor wiskunde... Ook in tweede zit is hij niet geslaagd. Een conflict met de leerkracht ligt aan de basis van dit merkwaardig resultaat. Gesprekken met de directeur halen ook niets uit. Hugo gaat naar Tienen om daar zijn diploma te behalen. Hij komt er Jérôme L'Enfant tegen.

Ergens bleef de wens om veearts te worden toch sluimeren maar Hugo heeft de studies nooit meer aangevat. Hij schrijft zich wel in als vrij student pedagogie aan de universiteit van Leuven. Zijn moeder behaalt dit diploma, Hugo doet de kandidaturen en schakelt dan over naar jeugdcriminologie.

Ardense jagers

Het leger doorkruist nog de loopbaan van Hugo, hij kiest er voor een Franstalige eenheid, waar hij heel lang de jongste van de bende blijft. Om toch naar huis te kunnen, deed hij de bar. Hij kiest uiteindelijk voor Vielsalm omdat hij daar bij de Ardense jagers aan de slag kan. Hij werkt mee aan een project waar hij everzwijnen moet tellen. Hugo heeft aangename herinne-ringen aan zijn legertijd.

Het leven zoals het is... Don Bosco Haacht

In 1978 doet Hugo een interim voor Louis Bogaerts in Don Bosco in Haacht, Piet Stienaers is er op dat moment directeur. Piet belooft hem werk voor het volgende schooljaar maar ondertussen wordt Kerkhofs directeur en die weet niets van de belofte van Piet. Hij heeft al iemand anders aangenomen.

In 1980 komt er dan een plaats als studiemeester vrij. Hugo begint in het ASO. Na twee jaar maakt Hugo kans op een vaste benoeming, maar twee vreemde voorvalletjes zorgen voor problemen.

Hugo wordt verantwoordelijk gesteld voor een reeks kapotte flessen in de auto van een dame die hij voor het rode licht had doen stoppen. Een fietser beweerde dan weer dat hij door Hugo's klas - op weg naar de kerk - in de haag was beland.

Wanneer er daarna een mogelijkheid op lesgeven komt, wil directeur Ceustermans Hugo liever in zijn vaste secretariaatsploeg. Hugo settelt zich op het secretariaat en na 1 jaar ASO komt hij naar de Middenschool.

Hugo plant weekenden voor leerlingen, start een leerlingenparlement, organiseert fuiven en optredens... Ook Uppingham kan op zijn medewerking rekenen en dit ondertussen al 25 jaar!

Gedreven door een diepere kracht

Eén gebeurtenis is heel bepalend geweest in Hugo's leven. Als Hugo 20 is, sterft zijn vriendin in een verkeersongeval. Ze was op weg naar Hugo die die dag jarig was. Plots neemt het leven van Hugo een andere wending. Hij voelt de drang om zich in te zetten voor andere mensen. Hij engageert zich in de basketbalploeg voor rolstoelpatiënten en hij doet aan torbal,

een balsport voor blinden (zienden doen geblinddoekt mee). Hij is ook een drijvende kracht voor de 11.11.11-actie.

Als mens wordt hij zwaar op de proef gesteld wanneer hij beslist om buddy te worden voor aidspatiënten. Gedurende 4 à 5 jaar heeft Hugo dag en nacht ingestaan voor twee seropositieve meisjes. De school was op dat moment even heel erg bijkomstig.

Ook de lijdensweg van zijn moeder viel Hugo hard. Hij is blij dat zijn ouders nog hun 55-jarig huwelijk heben mogen vieren, kort daarna echter werd zijn moeder ziek en een jaar later is ze gestorven.

Op dit moment is Hugo fel bezig met een hulpgroep voor Thaise vrouwen. Via een Thais meisje werd hij ondergedompeld in deze wereld en hij wil er mee voor zorgen dat deze vrouwen ondanks problemen met taal en cultuur toch een toekomst hebben. Dat ze niet zomaar direct in de prostitutie of in de massagesector terecht moeten komen. Er is al een groep actief in Antwerpen en in Mechelen.

De roep van het Zuiden

Nu staat Hugo weer voor een keerpunt in zijn leven. Hij voelt dat het tijd is voor verandering. Er staan dingen te gebeuren en hij sluit een vertrek naar het zuiden van Frankrijk op termijn niet uit. Hugo voorspelt dat hij tot zijn zestigste zal blijven werken om dan zijn koffers naar de zon te pakken.

Wij wensen Hugo alvast het allerbeste toe!

Anny Knockaert

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2005

Een kort bezoekje aan het sanitaire blokje heldert al direct veel op. De verjaardagskalender verradt dat Anny en haar man Luc met één dag verschil het levenslicht zagen.

Of het leven voor hen nog meer toeval - of moeten we voorbestemdheid zeggen? - in petto gehad heeft, hopen we in de loop van de avond te ontdekken.

Kind op de landsgrens

Anny zag het levenslicht in het verre Wervik (West-Vlaanderen) op 6 september 1956. Twee jaar later wordt haar broer geboren.

Haar vader was een grensarbeider die werkte in een weverij in Noord-Frankrijk. Op zijn veerstigste komt een lang gekoesterde droom eindelijk uit en wordt hij politieagent in Wervik.

Voor Anny was het deel van haar jonge leven om op de landsgrens te wonen en het Frans was altijd wel ergens aanwezig. Anny's moeder was huisvrouw maar vaak was ze samen met haar moeder in de weer met grote lappen stof en naald en draad. Van haar moeder en haar grootmoeder erfde Anny haar liefde voor handwerk.

Eén knappe chemieleraar tussen enthousiaste meisjes

Als kleuter begint Anny haar schoolloopbaan in een wijkschooltje net buiten het centrum van Wervik. Anny blijft er tot en met het tweede leerjaar. Ze is een voorbeeldig kind.

Vanaf het derde leerjaar schakelt ze over naar de school in het centrum en daarna volgt ze daar ook het middelbaar. Er was niet echt een grote studiekeuze, dus Anny schrijft zich in voor de Moderne.

Omdat die richting maar aange-boden wordt tot in het derde middelbaar, fietst ze vanaf het vierde jaar naar het St-Jorislyceum in Menen om daar de Wetenschappelijke B te volgen. Wat de meisjes van de Wetenschappelijke B zich vooral herinneren, is de komst van een nieuwe, jonge, knappe leraar chemie. Plots kreeg studeren toch een heel klein beetje een andere dimensie...

Muziek en wiskunde

Ondertussen is ook de liefde voor muziek ontloken. Vanaf het tweede middelbaar is Anny ingeschreven in de muziekschool waar ze zowat alles volgt wat er te volgen valt: notenleer, piano, viool, muziekgeschiedenis maar ook dictie en voordracht. Samen met een hele groep vrienden en vriendinnen heeft ze daar een heerlijke tijd!

In tegenstelling tot de secundaire

school is de muziekacademie gemengd.

Naast de muziek zijn er ook nog de kampen van de CM. Anny volgt ook een cursus voor monitrice en later wordt ze ook hoofdmonitrice.

Wiskunde en chiro

Na haar secundaire studies besluit Anny om wiskunde te gaan studeren. Het ligt voor de hand dat ze naar de Kulak gaat en na de twee kandidaturen volgen dan de licenties in Leuven.

Naar Kortrijk heeft ze twee jaar gependeld, in Leuven is ze op kot. Ze moet hard werken maar ze is elk jaar op-nieuw geslaagd.

Tijdens haar studententijd richt ze samen met een aantal vriendinnen een meisjesafdeling van de chiro op. Tot dan was er in Wervik alleen maar een jongenschiro. Dit initiatief blijkt een succes want tot op de dag van vandaag bestaat de chiro nog steeds!

Liefde voor Luc en voor wetenschappelijk tekenen

In Leuven doen er zich ondertussen veranderingen voor want tussen de studenten uit Diepenbeek zit Luc.

Uiteindelijk studeert Luc nog een jaartje langer dan Anny omdat hij er vanaf de tweede licentie ook informatica bij doet.

Anny woont terug één jaar thuis terwijl Luc zijn informaticastudie beëindigt. Ze zoekt ondertussen werk maar dat is niet zo evident. Ze start met een interim in Kortrijk en later ook in Menen.

Wanneer ook Luc is afgestudeerd, besluiten ze al snel om te trouwen. Luc is van Genk en hoewel er in de tussentijd heel wat brieven over en weer zijn gevlogen, groeit toch het verlangen om meer samen te zijn.

Omdat ze allebei vertrouwd zijn met Leuven, zoeken ze ook hier een huis. Ze vinden een studio op Campus Irena in Heverlee maar verhuizen al snel naar Kessel-Lo. Ondertussen wordt Bert geboren.

Na 3 jaar interims belandt Anny in het ASO in Haacht. Het is meteen haar allereerste kennismaking met Don Bosco.

Dat Anny uiteindelijk definitief in Don Bosco neergestreken is, is eigenlijk eerder toeval. Op een bepaald moment kan ze in vier scholen beginnen en ze kiest op goed geluk voor Haacht. Ze is dan zwanger van Karel.

In het ASO geeft ze in het begin wetenschappelijk tekenen en fysica. Van wiskunde is er voorlopig geen spoor. Maar Anny houdt van het wetenschappelijk tekenen en bijt zich er helemaal in vast. Het zal nog even duren vooraleer ze een voltijds programma wiskunde geeft.

Graag weg...

Maar Don Bosco is voor Anny meer dan alleen maar lesgeven. Zo is ze er ook graag bij met de uitwisseling met Uppingham. Ze gaat ook verschillende keren mee op reis met het ASO. Ook de fiets- en de bergkampen zijn haar niet vreemd. In het begin werd zelfs het halve huishouden meegesleept zodat ook de kinderen probleemloos mee konden. Met Katrien erbij zijn het er ondertussen drie.

Het schooljaar 1989-1990 neemt Anny loopbaanonderbreking om meer bij de kinderen te zijn. Ze heeft dat jaar echt genoten van de rust voor zichzelf en het zorgen voor de kinderen. Als ze na een jaar terugkeert, zijn er ook meer uren wiskunde en stilaan krijgt ze ook de sterkere wiskundegroepen.

Met het gezin zijn ze ook actief bij Intersoc-vakanties in de Zwitserse of Franse Alpen. Luc en Anny staan mee in voor de geleide wandelingen en de receptie. In 2000 was het hele gezin samen in Kenia, waar ze twee weken rondtrokken en één week van het strand genoten. De kinderen worden sowieso gestimuleerd om te reizen en ze doen het ook.

Wat brengt de toekomst?

Anny is nu, naast leerkracht wiskunde, reeds voor het vierde jaar studieleider in het ASO. Ze is ook zes uur SOHO-coördinator.

Van zodra de gelegenheid zich voordoet, wil Anny meer tijd maken om te reizen. Ze droomt van Noorwegen en Egypte. Het hoeft niet altijd zo ver te zijn want eens gaan fietsen op Texel is voor Anny ook echt genieten.

Wij wensen haar alvast veel succes voor de toekomst!

Wanneer we met ons "Ten huize van"-team bij Jan arriveren, is de toon meteen gezet. Marc (Pauwels nvdr.) kent het huis, hij heeft zo'n twintig jaar geleden mee helpen sleuren aan het meubilair van Jan.

De 'oude' vrienden loodsen ons mee naar binnen en de manier waarop Jan in zijn stoel onderuitzakt, laat vermoeden dat we de avond bij een echte bon-vivant zullen doorbrengen.

Putteke winter zonder jas

Jan wordt geboren in Leuven in 1955 en hij brengt zijn jeugd op verschillende plaatsen in Herent door. Zijn vader was voorbestemd om pastoor te worden maar wordt uiteindelijk boekhouder in Herent. Hier trouwt hij met Jans moeder.

Jan gaat naar de kleuterschool bij de 'ma soeurkes'. Daarna gaat hij naar de gemeenteschool.

Hier verloopt alles goed tot hij in het vierde leerjaar iets meemaakt wat zijn verdere schoolcarrière zal bepalen. Jan ging met de schoolbus naar school. Op die bus mocht geen woord vallen, iedereen moest muisstil zijn tot op school. De leerkracht van het vijfde leerjaar zag dat Jan fluisterde met een medeleerling. Tegen half tien werd Jan uit de klas gehaald om naar die leerkracht te gaan. Het was midden in de winter. Hij moest als straf een half uur met gekruiste armen en zonder jas rond de speelplaats lopen. Jan vindt dit onterecht en hij weigert om naar het vijfde leerjaar te gaan. Hij start het vijfde leerjaar in het Sint-Pieterscollege in de Minderbroederstraat in Leuven.

Voor zijn plechtige communie krijgt Jan een fiets en vanaf dan rijdt hij met de fiets naar school.

Leuven in 1968

In 1968 was Jan 13 jaar. Hij heeft de woelige periode van "Leuven Vlaams" bewust mee-gemaakt.

Eén keer heeft hij de situatie zelfs uitgebuit. De betogers hadden de kasseien in de Minderbroederstraat opgebroken. Tegen 9 uur was Jan al terug thuis met de mededeling dat hij niet naar school kon door het Leuven Vlaams-gedoe. Moeder hield er andere ideeën op na en al gauw stond Jan terug aan de schoolpoort.

Het Sint-Pieterscollege werd voor Jan op studievlak een ramp. Het vijfde middelbaar moet hij overzitten. Zijn vader heeft een blind vertrouwen in zijn zoon maar Jan slaagt er toch in om in zijn bisjaar nog eens herexa-

mens voor wiskunde en chemie aan zijn been te hebben. Hij speelt in zijn vrije tijd volleybal. Die sport is echter niet de oorzaak voor zijn slechte resultaten, Jan heeft gewoon geen zin om te studeren.

Frank Vandenbroecke en Sien Eggers

Jan kon het allemaal nogal goed zeggen en zo wordt hij door zijn leerkracht dictie uitgenodigd om mee toneel te spelen.

Jan stort zich volledig op zijn rol want het is een uitstekend excuus om niet met de school bezig te moeten zijn. In het stuk zit ook nog Sien Eggers en die liet Jan niet onberoerd. Hij was toen 17.

Sien Eggers is niet de enige BV met wie Jan nauw contact had. In zijn klas zit ook nog Frank Vandenbroecke. Jan heeft gepoogd hem een woordje dialect bij te brengen maar dat bleek vergeefse moeite.

Met Germaanse relaxed de toekomst tegemoet

Na het secundair wil Jan naar de universiteit. Hij twijfelt tussen Geschiedenis, Rechten en Germaanse.

Zijn leraar Nederlands in het zesde jaar doet hem de knoop doorhakken. Die bewuste les start hij met: "Mijne heren, wat zouden we vandaag kunnen doen?" Hij wrijft ondertussen eens bedachtzaam over zijn baard. Jan besluit direct om Germaanse te beginnen als hem 'zo'n toekomst' te wachten staat. Tijdens zijn studies leert hij Luce kennen. Jan zit zijn vier jaar Germaanse naast Luce. Niet alleen omdat hij een oogje op haar heeft, hij kan haar notities ook goed gebruiken!

Jan doorloopt die vier jaar redelijk vlot maar zijn thesis raakt niet op tijd af. Hij neemt zich voor om die tijdens zijn legerdienst in Duitsland te beëindigen. Hij heeft zich daar geweldig geamuseerd. Hij speelt er ook volleybal.

Krak in zijn vak

Zijn eerste contact met Don Bosco heeft Jan als hij 10 of 11 jaar is. Op dat moment leest hij het ons welbekende stripverhaal. Voor de rest zal het nog even duren voor Don Bosco een vast element in Jans leven wordt.

Wanneer Jan pas getrouwd is, zit hij zelf zonder werk, Luce werkt op dat moment in Heverlee. Twee jaar later zitten ze allebei zonder werk.

En dan komt er een telefoontje uit Haacht.

Jan begint er en heeft zelfs een paar uren Latijn in zijn opdracht. Hij worstelt zich erdoor en hij merkt dat hij graag in Haacht is.

Over kleine De Vliegertjes... en Leefdaals

Ondertussen zijn er ook kleine De Vliegertjes op het toneel verschenen. μ Mieke, Elke, Jolien en Hendrik vervolledigen het gezinnetje dat in Leefdaal een thuishaven gevonden heeft.

Jan heeft er ook een punt van gemaakt om zich het Leefdaals eigen te maken. Het gaat zelfs zo goed dat sommigen durven te stellen dat Luce de inwijking is, terwijl zij geboren en getogen Leefdaalse is! Jans liefde voor taal kent dus geen grenzen.

En wat met de toekomst?

Als het aan Jan ligt, blijft hij nog 10 jaar lesgeven. Grote domen heeft hij

niet, een reis naar Zuid-Afrika staat wel nog op zijn verlanglijstje. Misschien gaat hij nog geschiedenis studeren...

Wij wensen Jan nog veel werkplezier en heel veel succes in alles wat hij doet!

De Wespelaarsesteenweg in Haacht blijkt een moeilijk gegeven. Het bijna voltallige "ten huize van..."-team heeft andere mensen dan Dirk uit hun zetel gehaald. Uiteindelijk vond iedereen de juiste deur en stonden we midden in een uiterst gezellige woonkamer. Bij de familie Struyf zijn andere culturen heel dichtbij.

De scouts en biologisch water

Wanneer we nog maar net gezeten zijn, vertelt een glas water ons waarom Dirk er onder andere zo goed uitziet. Hij tapt biologisch water uit een geboorde put van 150 meter diep.

Onze gastheer zag het levenslicht in 1956 in Wilrijk. Hij was de tweede in een gezin met drie kinderen. Zijn hele jeugd heeft hij in Berchem gewoond en hij noemt zichzelf in die periode een echte stadsmus. Het platteland en de daarbijkorende spreekwoordelijke gezonde lucht zegden hem niks.

Wat onze verbeelding prikkelt, is het beroep van zijn vader. Die schilderde filmdoeken in Antwerpen. Toen er te veel bloot op moest, is hij ermee gestopt. Hij vond een baan bij Agfa-Gevaert. Moeder zorgde voor het huishouden.

Als kleuter vindt Dirk vlot de weg naar het Sint-Johanna-Instituut. Zo binnen de ring van Antwerpen is alles dichtbij. De school ligt op loopafstand. Tot en met het eerste leerjaar blijft Dirk op deze school.

Daarna gaat hij naar het college.

Dirk brengt in zijn vrije tijd ook nog heel wat uren op school door want hij is een fervent lid van de scouts en die hebben hun lokalen op school. De scouts is zijn lange leven. Al van bij de welpen gaat hij er enthousiast naartoe. Dirk houdt vooral heel erg van het sjoeren. Voor zijn scoutsjaren in leiding verhuist hij naar een naburige scoutsgroep. Hij komt bij de groep van de parochie terecht en daar heeft hij ook een schitterende tijd beleefd, en aan heel wat kampen heeft hij de beste herinneringen. Eén kamp hebben ze moeten evacueren omdat het eilandje waarop ze alles hadden klaargezet, dreigde te overstromen. Hij wordt lid van de gouploeg in Antwerpen en geeft her en der cursussen voor beginnende leiding.

In de voetsporen van Armstrong

In schril contrast met de actieve bezigheden in de scouts, staat de andere hobby van Dirk. Het aanleggen van dagboeken. Zo maakte hij een uitgebreid plakboek met verslag van zijn reis in het zesde middelbaar. Dit was een cruise op de Middellandse Zee en de leerlingen bezochten heel wat indrukwekkende

bestemmingen waaronder Jeruzalem.

Dirks meest imposante map is die met zijn opzoekingswerk rond de ruimtevaart. Dirk was en is gepassioneerd door de ruimtevaart en alle Apollo-vluchten heeft hij indertijd op de voet gevolgd. Het resultaat is een lijvig werk waarin alle gegevens verzameld zijn. Dirk zorgde ook voor de nodige commentaar. Zijn jongensdroom was astronaut of piloot worden. Wanneer hij deze map tevoorschijn tovert, staan we in hevige bewondering. Dit is gewoon fantastisch! Dit is (h)eerlijk jeugdsentiment!

Griekse koffie in de haven van Antwerpen

Hoewel Dirk tijdens zijn schoolcarrière niet echt een krak in wiskunde is, komt op een bepaald moment een klik. Hij kiest na zijn secundair voor Don Bosco Hoboken. Met de fiets rijdt hij iedere dag naar daar om er Industrieel ingenieur elektronica te studeren. Zijn studie verloopt erg vlot.

Achteraf beklagt hij het zich een klein beetje dat hij niet voor Leuven heeft gekozen om van het studentenleven daar een graantje mee te pikken.

Voor zijn thesis verdiept hij zich in de scheepsradar. Via zijn thesis raakt hij ook aan de slag in de haven. Daar rijdt hij met zijn autootje van het ene schip naar het andere om er de radars en andere navigatie-apparatuur te installeren, te onderhouden of te herstellen. Er werden heel wat tassen Griekse koffie verslonden met daarbij-horende sterke verhalen uit alle delen van de wereld. Het is vaak nachtwerk maar Dirk houdt ervan.

Solliciteren met de passer

In die tijd leert hij ook Ann, zijn eerste vrouw, kennen. Ze gaan samenwonen in Kontich en er wordt voor gezinsuitbreiding gezorgd. Tom wordt in 1983 geboren, Tine volgt in 1985 en Hanne sluit de rij in 1987.

Het huis in Kontich wordt verbouwd en alles ziet er naar uit dat het gezinnetje gesetteld is. Ann geeft les in Mechelen en Dirk volgt een D-cursus, je weet maar nooit.

Wanneer het bedrijf in Antwerpen afslankt en Dirk moet gaan, solliciteert hij in het onderwijs. Met een passer heeft hij op de kaart van België de buitengrens voor zijn werkgebied afgebakend. Hij krijgt telefoon uit Haacht en... dat valt net binnen de cirkel.

E.H. Willy Meysen stelt hem aan en Dirk kan beginnen. De eerste dag komt hij al te laat omdat hij op aanraden van anderen de richting Waterloo heeft gevolgd. Hij wordt klastitularis van 5 EE en belooft de directeur dat hij binnen de drie jaar dichterbij komt wonen, maar hij is dit eigenlijk niet direct van plan omdat hij zijn huis pas verbouwd heeft.

Wanneer hij een jaar later in het VTI in Kontich kan beginnen, grijpt hij die kans. Het is daar echter heel anders werken dan in Don Bosco maar Dirk maakt het schooljaar af. Hij heeft echt geluk. Hij kan terug naar Haacht en heel wat ochtendspitsen later wordt er toch besloten om naar Haacht te verhuizen.

Dromen in de Drôme

De Don Bosco activiteiten worden met enkele enthousiaste collega's uitgebreid tot in de vakantieperiodes. De streek van de Drôme Provençale wordt jaren na mekaar onveilig gemaakt door een groepje rondtrekkende leerlingen en leerkrachten met echtgenotes. De streek valt zo goed in de smaak dat men er jaren later nog steeds (maar nu zonder leerlingen) naar toe trekt op vakantie! Dirk huwt met Greet; en Fran, Lize en Tim breiden het gezin uit tot 6 kinderen.

Het huis, ondertussen in de Wespelaarsesteenweg, wordt aangepast en er komen dus nog enkele slaapkamers bij! Het betekent een nieuwe start en verklaart helemaal waarom Dirk er nu zo goed uitziet.

Een Struyfje aan de andere kant van de wereld

Ondertussen is hij in Don Bosco ook studieleider voor de derde graad geworden en hij is zo wat de voortrekker van de mondiale vormingsdag.

Dat ligt in de lijn van zijn vroeger engagement voor Broederlijk Delen. Hij ging ooit mee op inleefreis naar Kameroen. De vrouw bij wie hij logeerde was zwanger en ondertussen loopt er daar in Kameroen een Dirk Struye (met een 'e', geen 'f') Ngemepie rond! Deze reis heeft op Dirk een grote indruk nagelaten.

Djembé

In zijn vrije tijd waagt Dirk zich samen met Greet aan een streepje percussie. Ze spelen al bijna 10 jaar samen in de djembé-groep 'Teranga' uit Linden en hebben hier een fijne vriendenkring aan overgehouden.

Samen zes kinderen. Hun huis lijkt op een gezellig dui-venhok. Het is een leuke verantwoordelijkheid en dikwijls een gezellige drukte. Maar alle kinderen zijn min of meer het nest uitgevlogen wat zorgt voor het lege huis syn-droom in nummer 48.

En de toekomst?

Of Dirk nog grootse dromen te verwezen-lijken heeft? Samen zijn Dirk en Greet al enkele malen gastgezin geweest voor Broederlijk Delen en houden zo contact met enkele uithoeken van de wereld, multiculturele uitwisseling op zijn best.

Dirk hoopt nog op enkele mooie jaren in Don Bosco TSO/BSO. Via het werk van Greet (Cultuurdienst van de K.U.Leuven/Stuk) zoveel mogelijk cultuurmanifestaties meepikken hoort ook bij de wensen. Net als tijdens de vele vakanties zoveel mogelijk de wereld verkennen, al dan niet met de tent, met zijn twee of met kinderen en/of vrienden en/of collega's.

En voor het overige niet te veel plannen en samen genieten van wat er komt! Wij wensen hen veel succes in alles wat hun pad nog zal kruisen.

We vinden de kersverse directeur van het ASO in een mooi nieuwbouwhuis dat een beetje achterin staat. Twee felle kinderen verwelkomen ons hartelijk en Geert ploft zich algauw in zijn eigen luie zetel – een exemplaar dat hem zeer dierbaar is – voor een ontspannend doch verhelderend gesprek.

Man met West-Vlaamse roots

Geert is een West-Vlaming in hart en nieren. Studies en werk hebben hem uiteindelijk in het voor hem verre Haacht doen belanden.

Hij zag de eerste zonnestralen in Zwevezele in 1967 waar hij als vijfde van zes kinderen geboren wordt. Het gezin bestaat naast Geert uit drie broers en twee zussen. Zijn vader was een meubelmaker, hij maakte meubels op maat en hij doet dat nog steeds. Moeder zorgde thuis voor de kinderen.

De schoolcarrière van Geert begint bij de zusters in de dorpsschool van Zwevezele. De herinneringen aan deze eerste kennismaking met het onderwijs zijn voor Geert eerder vaag. Hij vond het als kind echter nooit moeilijk om naar school te gaan want er liep altijd wel een broer of zus rond.

Aanstormend voetbaltalent

Voor de lagere school moet Geert naar de gemeenteschool verhuizen. Daar ontmoet hij in het eerste leerjaar een erg strenge leraar. Geert is linkshandig en dat heeft op school voor meer-dere tikken van de regel gezorgd. Uiteindelijk schrijft Geert nu rechts maar alle andere handelingen doet hij nog steeds links.

De school is voor Geert een aangenaam ver-toeven. Hij moet nooit hard werken en direct na de school lonkt het speelplein. Ook voor de school begint, is hij daar al gepasseerd. Iedere morgen gaat hij samen met zijn moeder naar de kerk en daarna wordt er al een partijtje voet-bal gespeeld.

Weekends vol voetbal en chiro

Het vierde leerjaar brengt vernieuwingen in Geerts leven. Hij wordt misdienaar en hij sluit aan bij de chiro.

Algauw is dit laatste één van zijn hoofdbezigheden. Elke zaterdag moet het plein onderhouden worden en er is ook een papier-ophaling. Geert heeft zelf heel lang in leiding gestaan. Later is hij nog eens actief voor het gewest.

Ook voetbal staat in het weekend op het programma.

Avondwandeling door de dakgoot

Na de lagere school ligt het voor de hand dat Geert naar het Sint-Jozefscollege in Tielt gaat. Dit betekent ook dat hij op internaat moet, maar door het goede voorbeeld van zijn broers vindt hij dat geen probleem. Geert vertelt zelfs dat hij thuis nooit echt gestudeerd heeft; het huis was daar te klein voor en zijn weekends zaten boordevol andere activiteiten. Een toets op maandag was steevast een ramp.

Maar ook in Tielt danst Geert door zijn schoolleven. Hij heeft nog tijd over om af en toe het internaat eens goed op stelten te zetten. Een subregent grijze haren bezorgen of de veel-zijdigheid van chambretten uitbuiten, het behoort allemaal tot de mogelijkheden. Later, wanneer Geert al een eigen kamer heeft, blijkt de dakgoot een mooie verbindingsweg, dat de kamers op de vierde verdieping gelegen zijn, maakt het alleen maar spannender. Op zaterdag was er strafstudie en ook daar heeft Geert en paar keer zijn tijd versleten maar naar zijn zeggen, is het grootste kattenkwaad nooit uitgekomen.

Een mooie herinnering bewaart Geert aan zijn Parijsreis. Hij heeft daar optimaal genoten van de vrijheid die hem geschonken werd. Zo heeft hij met enkele klasgenoten de kans gegrepen om een nacht bij een clochard te slapen.

Sportman met veel caféverplichtingen

Op internaat heeft Geert ook leren roken maar daar is hij snel weer mee gestopt toen zijn ouders er weet van hadden. Bovendien is Geert ondertussen een echte sportman geworden. Hij speelt erg veel voetbal, ook in competitie. Meermaals viel een match hem

zwaar na een avondje stap-pen. Omdat Geert zowel lid is van de chiro als van de voetbalploeg, moet hij vaak twee jeugd-huizen bezoeken! Het spelen in tweede provinciale vraagt echter inspanning en discipline en soms is om negen uur op de aftrap verschijnen een ware hel...

Omdat het sporten hem echt goed ligt, twijfelt Geert even over sportkot wanneer de vraag naar een verdere studie zich opdringt. Uiteindelijk kiest hij voor sociaal cultureel vormingswerk in Kortrijk.

Ondertussen is hij in zijn eigen dorp met een speelpleinwerking gestart. Hij geeft kadercursussen voor monitoren in Brugge. Voor Geert was dit een goed betaalde bezigheid en ze gaf hem de gelegenheid om met het verdiende geld mee op kamp te gaan.

Eeuwig student

In Kortrijk zit hij drie jaar lang op hetzelfde kot. De traditie wil dat er op donderdagavond gefuifd wordt in Gent. 's Morgens werd dan de eerste trein terug naar Kortrijk genomen. Geert teert echter op het studieritme van het internaat en ondanks zijn nog steeds ontzettend goed gevulde weekends, haalt hij zijn diploma zonder problemen.

Werken is nu een voor de hand liggende keuze maar Geert rekent uit dat hij mits wat bijklussen en een studiebeurs gerust nog wat verder kan studeren. Na lang wikken en wegen, kiest hij voor vier jaar godsdienstwetenschappen in Leuven. Zijn ouders zijn erg religieus en ook een broer en een zus zijn ingetreden.

Voor zijn zus werd de vzw Bayaka-vrienden opgericht. Geert is reeds 12 jaar voorzitter van deze vereniging. De vzw ondersteunt o.a. haar missiewerk in Congo. Aan zijn bezoek aldaar heeft Geert malaria opgelopen...

In Leuven vindt Geert snel zijn draai. Hij be-landt er op een kot in de Vlamingenstraat en de sfeer zit er daar direct in. Alle kotgenoten krijgen een eigen naam – Geert wordt Djerty – en de weg naar het café (of een andere ontspanningsgelegenheid) is snel gevonden.

Maar er wordt ook hard gestudeerd. Toch vindt Geert nog de tijd om tussendoor op de cursusdienst mee te draaien en in zijn eerste licentie wordt hij preses.

Op de faculteit zelf is hij de man die het best met de proffen kan onderhandelen. Alles valt in zijn plooi in Leuven maar Geert betaalt ook een tol: de sport en 30 kilogram extra...

Bezige bij in Don Bosco Haacht

Ook vier jaar Leuven kunnen de studiehonger van Geert niet stillen. Hij start nog met filosofie maar hij begint ondertussen wel te solliciteren.

Hij wordt in Haacht aangenomen door een man op sloefen en in bermuda, de heer Jackers. Geert die nog getwijfeld had om een das aan te doen, is blij dat hij dat op het laatste nippertje veranderd heeft! Op het moment dat hij in Don Bosco begint, stopt hij met de chiro en met de speelpleinwerking.

In Don Bosco is Geert een bezige bij. Hij is een tijd lang voorzitter van de PAG, actief in het feestcomité en de CPAG, hij schrijft voor Don Bosco Vlaanderen, start een werkgroep rond media, engageert zich voor de eetdagen...

En tijdens dit drukke bestaan loopt hij zijn vrouw Geertrui tegen het lijf. Zij is ook van Zwevezele en bevriend met één van Geerts broers. Ze raken aan de praat en van het één komt het ander.

In 2001 stappen ze in het huwelijksbootje en ondertussen lopen er al vrolijk twee kleine Leenknechtjes rond, Jacob (2002) en Hanne (2004).

Kersvers directeur!

Na zoveel heuglijk nieuws op persoonlijk vlak kiest Geert zelf ook voor een nieuwe uitdaging. Hij aanvaardde na overleg met zijn goede vriend Jackers het ambt van directeur.

Zelf ziet hij het als een soort roeping, het schenkt hem ook vertrouwen in zichzelf. Het blijft echter een keuze en je laat ook iets achter. Het lesgeven vaarwel zeggen blijft moeilijk en thuis wordt er al wat vaker met briefjes gecommuniceerd!

Geert heeft nog geen spijt van zijn keuze en hij is vastberaden zijn eigen nieuwe koers te varen!

Wij wensen hem veel succes!

Op de leeftijd gekomen waarop de meeste van zijn collega's met pensioen gaan, zit Alex nog boordevol enthousiasme om nog heel wat te verwezenlijken.

Naast zijn drukke job als gerechtsdeurwaarder en bestuurslid van Suinarda, wil hij zich blijven inzetten voor de oud-leerlingenwerking in de wereld en ijvert hij reeds voor een eerste Afro-bosco in het zwarte continent, dat zal plaats-vinden in

Kinshasa, R.D. Congo in 2009.

Gerard Brackman en Roel Verleyen van Suinarda, de oud-leerlingenvereniging van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem, trokken naar Waregem, genoten er van heerlijke wijn en praatten met Alex over verleden en toekomst van Foldobo en de Wereldconfederatie.

Oud-voorzitter van Foldobo Alex Dockers blijft er voor gaan

Alex, hoe kwam je terecht

in de Wereldconfederatie van de Oud-leerlingen van Don Bosco?

Mijn fundamenteen liggen in Zwijnaarde waar ik als oud-leerling afgestudeerd ben in 1971. Ik ben als secretaris van Suinarda begonnen in 1978 en bleef dit tot 2001. Van '84 tot '89 was ik eveneens secretaris van Foldobo. Van '89 tot '92 was Foldobo non-actief maar in '92 begon de heropleving. Er kwam een reorganisatie ten gevolge van een vergadering met de afgevaardigden van de verschillende lokale verenigingen en de Provinciaal.

Ik werd toen voorzitter van de Vlaamse Federatie. Ik ben dan ook ingestapt in de animatiegroep van de Salesiaanse Familie en was constant aanwezig op alle vergaderingen, 14 jaar lang.

In 1998 werd ik gevraagd om mij verkiesbaar te stellen voor een functie in de Wereldconfederatie en ik werd in mei '98 ineens verkozen tot 1ste Vice-Voorzitter op wereldniveau.

Hoe is de heropleving van Foldobo van start gegaan?

In 1992 was de Federatie een beetje dood en ook haar doelstellingen waren niet meer zo duidelijk. Er was nog weinig binding tussen de federatie en de lokale verenigingen, er was eerder een aversie tegen Foldobo. Vanuit de zorg van de Provinciaal heeft Bert Van Hecke getracht de federatie in Vlaanderen terug op gang te trekken. Ik startte dus vanuit een negatief gevoel. Daar heb ik jaren moeten tegen vechten. Verenigingen worden getrokken door mensen en mensen bepalen de weg en het traject.

De organisatie heeft dan sterke steun gekregen van de Provinciaal van de salesianen...

Van meet af aan kreeg ik de volle medewerking van Bert Van Hecke en nadien ook van Piet Palmans.

Ik ben vrij snel naar een sterke autonomie gaan toewerken. Een autonomie die in Vlaanderen evident was, maar niet in de Wereldconfederatie. De oud-leerlingen hebben een eigen autonomie binnen de Salesiaanse Familie. Zij hebben hun eigen organisatie, hun eigen werking, hun eigen mogelijkheden en zeker hun eigen missie. De Wereldconfederatie mist dit streven naar autonomie. Autonomie is evenwel geen

onafhankelijkheid. We behoren tot de Salesiaanse Familie en daar ligt ook onze zending.

Alle verenigingen waren wellicht niet klaar voor een dergelijke aanpak?

De meeste lokale verenigingen werkten als een citadel in hun eigen school. Er moest een horizontale én verticale werking nagestreefd worden. Foldobo heeft getracht daaraan te werken.

Horizontaal wilde men alle verenigingen bij elkaar brengen om ideeën en ervaringen uit te wisselen. Een van de vele resultaten daarvan was het inrichten door verschillende verenigingen van een praatcafé.

Verticaal wilde de federatie de doorstroming zijn naar de verschillende verenigingen toe, maar ook naar de Provinciaal en de Provinciale Raad, naar de volledige Salesiaanse Familie en naar de Wereldconfederatie. Deze aanpak heeft zeker zijn vruchten afgeworpen.

Op de eerste vergaderingen van Foldobo waren de meeste verenigingen aanwezig met hun afgevaardigde en een tweede vertegenwoordiger.

Dat is nu bijlange niet meer het geval.

Op die 14 jaar tijd zijn het sociale leven en de sociale mogelijkheden een heel stuk veranderd, ook de mentaliteit.

Vroeger was het een evidentie dat men zich aansloot bij een bond en de meesten bleven levenslang trouwe leden. Nu is het zoeken hoe men jongeren kan bewegen, kan animeren om ze toch voor een bepaalde tijd te doen aansluiten. Dit stellen wij

overall vast, ook in Zwijnaarde.

Die jongeren worden ook ouder en wij merken dat ook zij weer afhaken. De werking moet inderdaad alles doen naar de jongeren toe maar het blijft even belangrijk dat de jongeren de ouderen niet vergeten.

Ook zij moeten blijvend uitgenodigd worden, 'gereanimeerd' worden, niet?

Ik meen dat de ouderen echt niet vergeten worden. Maar vroeger kwam men uit een school van Don Bosco en oud-leerling zijn was voor de meesten inderdaad een evidentie.

Oud-leerling zijn begint eigenlijk vanuit een "common experience", de gemeenschappelijke ervaring in een school, de beleving bij alle leerlingen die vroeger in de internaten zaten en waar het schoolleven alles bepaalde. Daar werd de basis voor het oud-leerling zijn gelegd. Die common experience is er de dag van vandaag ook nog wel voor een stuk, maar heel wat minder.

Dit is toch een sociaal verschijnsel, niet uitsluitend schoolgebonden...

Natuurlijk is het een sociaal verschijnsel, niet noodzakelijk negatief, maar het blijft een gegeven. Vanuit mijn ervaring in de wereld, op die plaatsen waar de gemeenschappelijke geest heden nog wél sterk aanwezig is, is de beleving ervan nog zoveel intenser. Daar is niet alleen de school salesiaans maar ook de parochie, het theater, het voetbalteam, het volledige sociale leven. De binding is daar nog heel stevig, bij ons veel minder.

De sociale binding is nu anders, ons groepsgevoel is individueel getint. De landen die jij bedoelt, zitten vaak nog in toestanden waar wij al uit zijn ...

Ook die landen schieten nu flink op. Vijf jaar geleden was de achterstand in Polen bijvoorbeeld veel groter dan nu. De inhaalbeweging gaat steeds vlugger. En toch zeggen ook daar de jongere oud-leerlingen die een vereniging leiden of willen oprichten reeds dat er weinig enthousiasme, weinig dynamisme is.

Ik ben ervan overtuigd dat als wij kwaliteit nastreven en datgene waar wij voor staan en wat onze zending is als oud-leerling, kwalitatief goed doen, dat wij zeker nog altijd een grote bijdrage zullen blijven leveren binnen de salesiaanse wereld. De kwantiteit zal misschien verminderen maar er zullen altijd jongeren als echte oud-leerlingen van Don Bosco fungeren.

Plaatselijk wel, maar wat Foldobo betreft, ligt de zaak toch niet voor de hand.

De stap naar samenwerking met een hoger echelon zetten ze al veel moeilijker.

Hebben wij elkaar dan niet meer nodig?

Overkoepelende structuren worden soms in vraag gesteld. Voor mij moet een overkoepelende structuur vanuit de basis komen. De Wereldconfederatie is iets te veel van boven opgelegd.

Foldobo heeft altijd geluisterd naar wat de basis zegt en doet. Waar er vragen en moeilijkheden waren, hebben wij die op tafel gelegd en naar een oplossing gezocht. Persoonlijk blijf ik ervan overtuigd dat een overkoepelende structuur een positief gegeven is als steun voor een goede werking van de lokale verenigingen.

***Op dit ogenblik vlot het opnieuw niet al te best met Foldobo.
Mocht jij thans de nieuwe voorzitter worden,
hoe zou je het aanpakken, misschien als een wenk voor je opvolger?***

Solidariteit en vrijwilligerswerk zijn de twee finale doelstellingen van het oud-leerling van Don Bosco zijn. Wij zullen die finaliteit niet meer met grote aantallen kunnen halen. Als wij echter de kwaliteit beogen en daarvoor mensen zoeken, zal onze werking succesvol blijven.

De oud-leerlingenverenigingen en de federatie werken natuurlijk niet uitsluitend voor de oud-leerlingen die lidgeld betalen. Er zijn afgestudeerden die zeggen "Ja, ik zat op een Don Bosco-school, maar daarmee uit". Anderen keren gaarne eens terug voor een goede babbel en een blij weerzien, om herinneringen op te halen. Die bijeenkomsten moeten wij blijven organiseren, daar willen wij veel aandacht aan besteden.

Maar van daaruit moeten wij een aantal mensen distilleren en aantrekken om onze werking iets dieper te maken, om de spirit en het erfgoed van Don Bosco verder te helpen uitdragen.

Ik zie in heel Europa de oud-leerlingenwerking op dezelfde manier evolueren: de kwantiteit vermindert en men gaat meer naar de kwaliteit. Nu de Algemene Overste in Rome daarvan meerdere signalen krijgt, hoor ik dat hij er ook oog voor heeft.

***De aanpak daarvoor - als die er al is - zal in Italië
toch wel anders moeten zijn dan hier?***

In Vlaanderen kunnen en mogen wij het niet op zijn Italiaans doen maar met onze eigen cultuur. Wat onze identiteit als oud-leerling is, staat vast. Maar hoe wij dit invullen moet ieder op zijn manier doen, met zijn eigen mogelijkheden en capaciteiten, met oog voor de eigen leefwereld en de mensen waarover men beschikt. Kleine bijdragen kunnen leiden tot heel grote resultaten.

***Sommige verenigingen
haken af
omdat er te weinig salesi-
aanse medewerking is,***

en omdat er geen Salesiaanse Afgevaardigden meer zijn...

Hierover werd ook al met de Provinciaal overlegd. Wij zijn een autonome groep, wij zijn niet afhankelijk van de Salesianen, maar de Salesiaanse Afgevaardigde moet de geest van Don Bosco levendig houden. Als die Salesianen er niet meer zijn, dan moeten de leken het wel doen. In Vlaanderen heeft men dit begrepen. Als het Don Bosco-vormingscentrum begonnen is met een vormingscursus is het mede om die reden. Die tweejarige cursus was ronduit schitterend. Jammer dat niet meer oud-leerlingen hierop ingaan. Jammer ook dat zo iets minder in andere landen gebeurt.

De Salesianen daar kunnen "hun" oud-leerlingen, hun kinderen, niet loslaten. Dit laatste is een must, maar zij moeten ze wel blijven vormen en begeleiden.

Toen ik dat eens in Polen voor een 40-tal Salesianen zei, zag ik veel argwaan in hun ogen. Maar als de Salesianen er niet meer zullen zijn, stort de gehele werking in elkaar. Dat moeten wij zeker vermijden!

"Salesiaans" is voor vele jongeren een onbekend begrip geworden vermits er steeds minder Salesianen in onze scholen werkzaam zijn. Vele leken doen hun best om die salesiaanse geest door te geven, maar heel wat leerkrachten zijn geen oud-leerlingen van Don Bosco. Kan een rozijnenbrood zonder rozijnen een rozijnenbrood mét rozijnen wel vervangen?

"Opvoeden tot oud-leerling zijn" is heel belangrijk om de spirit blijvend door te geven. De scholen hebben behoefte aan iemand die speciaal oog heeft voor de oud-leerlingen.

Eén van de onderwerpen op een studiedag voor leerkrachten zou voortaan "de oud-leerlingen" moeten zijn. Laten we dit als een vrije keuze aanbieden. Als een aantal leerkrachten hiervoor kiezen, ook al zijn het er weinig, is dit een belangrijke cel om in de scholen de opvoeding tot oud-leerling zijn te helpen uitbouwen. Ziedaar een belangrijke taak voor mijn opvolger om dat te helpen verwezen-lijken.

Kan u een advies formuleren voor alle mensen die zich inzetten voor een goede werking van de oud-leerlingenvereniging?

Op lokaal gebied, ook voor Zwijnaarde, zou ik zeggen: tracht het solidariteitsgevoel aan te scherpen, tracht een ondersteunend project uit te werken "van oud-leerlingen voor oud-leerlingen". Laten we samen proberen om buiten het "gewone werk" nog iets meer uit te bouwen.

Wat Vlaanderen betreft moet mijn opvolger Helmut De Vos eraan werken om nog meer deuren te openen. Hij mag niet proberen om voort te bouwen op de manier waarop ik het gedaan heb. Ik hoop dat hij de federatie organiseert en trekt volgens zijn eigen ideeën.

Aanvankelijk zal dat niet makkelijk zijn, maar met zijn jong enthousiasme - dat speelt zeker in zijn voordeel - zal het hem zeker lukken om iets heel degelijks verder uit te bouwen. Ik wens het Helmut van harte toe.

Op 11 november 2006 werd Alex Dockers in Sint-Denijs-Westrem door de Salesianen gehuldigd voor zijn jarenlang verdienstelijk werk in de oud-leerlingenbeweging. In een treffende toespraak dankte de Provinciaal Jos Claes Alex en overhandigde hem een passend geschenk: "Wij schenken jou, bij dit boek, een cheque die je mag besteden in de salesiaanse oud-leerlingenwerking in een derdewereldland zoals Tanzania of waar je elders een nood ontmoet."

*interview: Gerard Brackman & Roel Verleyen
foto's: Alex Dockers
archief Oud-Leerlingenbond Don Bosco Haacht*

Dat we bij een 'straffe madam' terecht zouden komen, hadden we op voorhand al een beetje in 't snuitje. Ons vermoeden werd met het open-zwaaien van de voordeur al direct bevestigd. Wij hebben alvast genoten...

Eerste van vier en dus baanbreker

Yvette opende voor het eerst haar oogjes in 1956. Haar wiegje stond in Wespelaar en ze was de eerste van vier kinderen. Dat betekende dat ze op heel wat vlakken de weg heeft moeten effenen. Haar vader was notaris en behoorlijk streng. Haar moeder werkte mee op het notaris-kantoor dat in het woonhuis aan de Grote Baan gevestigd was, 'is' eigenlijk want op dit moment zet haar broer de zaak verder.

Jeugd jaren met de gezusters Coosemans

Als kleutertje begint Yvette in de kleuter-school van Wespelaar maar wanneer het gezin naar de Grote Baan verhuist, 'verhuist' Yvette naar de school van Haacht-Station. Wat ze zich van de basisschool herinnert, zijn de gezusters Coosemans - vooral juf. Monique - en de talloze keren dat ze op haar knieën moest zitten of in het kolenkot belandde.

Dat Yvette ook thuis niet vies was van wat kattenkwaad, hebben de werkvrouwen Irma en Elza aan den lijve ondervonden. Vooral Elza was een makkelijke prooi, Yvette schetste haar in alle mogelijke poses in haar poëzie.

Vanaf het eerste leerjaar was Yvette lid van de gidsen. Ook hier zwaaiden de gezusters Coosemans de scepter. Yvette is zeven keer mee op kamp geweest maar echt heel plezant vond ze de gidsen niet en daarom is ze er op haar veertiende ook weer mee gestopt.

Vroege liefde voor Frans en geschiedenis

Na de lagere school gaat Yvette naar het eerste middelbaar in Dilbeek. Het was toch een beetje een eliteschool waar het uniform verplicht was. Yvette is er ook één jaar op internaat omdat de school met het openbaar vervoer niet echt goed bereikbaar is.

Na één jaar houdt ze het hier voor bekeken en vanaf het tweede middelbaar spoort ze dagelijks naar het Heilig Hart in Heverlee. Ook daar gaat ze één jaar op internaat omdat haar vader de treinreis te gevaarlijk vindt. Wanneer haar zus het volgende schooljaar mee naar Heverlee trekt, wordt Yvette weer extern. Heverleeervaart Yvette als een toffe school. Ze heeft er in het tweede middelbaar een heel leuke leerkracht voor Frans en geschiedenis. Eigenlijk wist ze toen al dat ze regentaat Frans-geschiedenis wou gaan doen. Even heeft Yvette ook aan de toneel-school gedacht. In Heverlee werd ze daar in het zesde middelbaar ook toe aangemoedigd door haar leerkracht Nederlands. Die zorgt er ook voor dat Germaanse even door haar hoofd spookt maar uiteindelijk kiest ze toch voor het regentaat. Ze start haar opleiding in Onze-Lieve-Vrouw-Waver.

Een rugzak vol kunst, cultuur en taal

In het secundair ontwikkelt Yvette gaandeweg ook een grote interesse voor alles wat met cultuur te maken heeft. Kunst, muziek, lezen... het fascineert haar allemaal. Ook de reizen die ze met haar familie maakt, wakkeren haar interesse voor kunst en cultuur aan. Tijdens haar hogere studies gaat ze met haar zus en een goede vriendin op reis. Ze kopen een interrail-ticket en trekken met de rugzak naar Spanje en Portugal. Op dat moment ging er voor Yvette echt een wereld open! Op deze reis wordt de basis gelegd voor haar verdere leven. Ze geniet van het van stad naar stad trekken en van het bezoeken van alles wat er op één plaats te bezichtigen valt. Ook de ontmoetingen met andere mensen en het ondergedompeld worden in verschillende culturen vindt ze fantastisch. Yvette gaat ook geregeld op taalkamp om dezelfde redenen.

Yvette zegt zelf dat haar leven echt begonnen is op haar achttiende. Er kon en mocht opeens veel meer. Haar vader stond helemaal achter haar reismicrobe. In die tijd heeft Yvette heel wat goede vrienden. Ze geniet vooral van de wereld die zich voor haar ogen verruimt en ze drinkt gulzig van dit 'rijke' bestaan.

Kaarten en af en toe wat les

Wanneer ze haar diploma als regentes op zak heeft, begint ze vrijwel onmiddellijk in Don Bosco Haacht.

Ze start er in het college binnen een BTK-project (een beetje te vergelijken met de pool). Ze moet de hele dag op school zijn maar ze heeft maar zeven uur effectief les te geven. Voor Yvette breekt een erg prettige tijd aan en ze promoveert al snel tot de vaste kaartster van de school. In die tijd werd er op school gekaart, iets ongelooflijks! Soms bleef Yvette ook op vrijdag nog tot 22 uur op school om een kaartspel af te maken.

Ze heeft het hier erg naar haar zin en ze neemt ook aan verschillende initiatieven deel. Zo fietst ze 74 kilometer om mee te koken op fietskamp. Ook in Uppingham is ze geweest.

Nadat ze ook nog het VSO heeft meege-maakt, verhuist Yvette naar de middenschool waar ze nu nog uitsluitend Frans geeft.

Eindelijk een eigen nestje

Op haar zevenentwintigste ontmoet Yvette haar man Steven. De twee leren elkaar kennen in Leuven. Steven volgt na zijn ingenieurs-opleiding nog een opleiding economie. Omdat Steven dus nog studeert en Yvette al volop werkt, maken ze een drukke periode door.

Na twee jaar komt er een einde aan deze hectische tijd want Yvette en Steven stappen in het huwelijksbootje. Al heel snel wordt Maarten geboren, vier jaar later volgt Sarah en daarna Simon. Het jonge koppel woont eerst in een huurhuis in Boortmeerbeek. Ze noemen het huis hun 'muizenhuis' want af en toe was er wel eens een muis te bespeuren. Na vier jaar hebben ze hun eigen droomhuis gebouwd, ook in Boortmeerbeek.

Creatieve uitspattingen en nog veel plannen

Vandaag geeft Yvette nog 14 uur les waardoor er heel wat tijd vrij komt om te lezen en creatief bezig te zijn. Yvette schildert ook en samen met een collega zette ze al een keer een tentoon-stelling op touw en dat is zeker voor herhaling vatbaar! Yvette heeft ook het goede voornemen om terug wat meer te gaan joggen.

De kinderen maken het goed. Maarten zit in zijn 3de jaar geneeskunde, Sarah studeert STW in Tildonk en Simon zit in het 3de jaar ASO van Don Bosco. Steven werkt ondertussen in Parijs.

Gelukkig met alles wat er nu is

Yvette is een gelukkige vrouw en dat straalt ze ook echt uit. Ze kijkt tevreden terug op een rijk leven. Ze is ook een erg dankbare vrouw die zeker nog niet aan met pensioen gaan denkt.

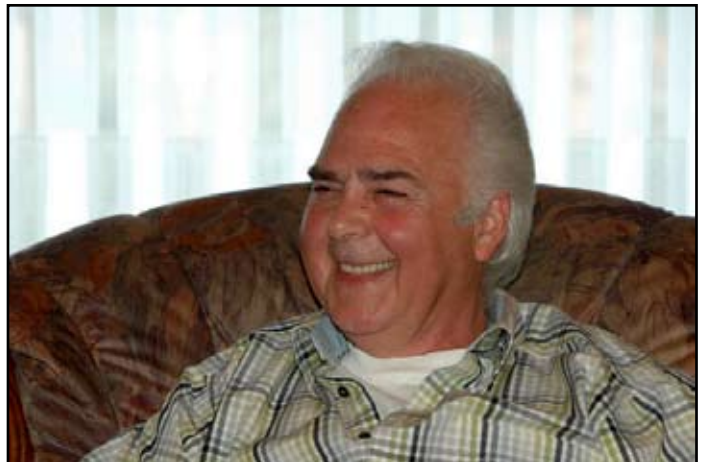
Of ze nog grootse plannen heeft?

Ze is voor haar vijftigste verjaardag met drie vriendinnen naar New York geweest. Dat wou ze heel graag doen. Zo zit ze ook in elkaar, ze heeft geen grote toekomstperspectieven maar ze wil vooral nu heel erg genieten. Wij hebben het gevoel dat dat gaat lukken!

Als leerkracht van het TSO/BSO was ik maar wat blij dat het 'Ten huize van...'-team een date met onze Jef versierd had.

De werkmans van het TSO/BSO heeft namelijk beslist dat hij in december 2007 met pensioen zal gaan. Ik kan u nu al vertellen dat we hem ongelooflijk gaan missen. Maar alvorens te panikeren; hier volgt ons ultieme interview met hem.

Liefde voor hout en... godsdienst

Jef deed voor het eerst zijn oogjes open in 1949 aan de voet van de Balenberg in Betekom. Hij is de middelste van drie; hij heeft één oudere zus en één jongere. Vader werkt bij de waterleidingsdienst in Brussel en moeder blijft thuis bij de kinderen.

Jef loopt school in Baal waar zijn oudste zus ook al ingeschreven is. Jef fietst samen met haar naar school maar aangezien de zus al snel met vriendjes begint, belandt Jef meermaals in de netels. Gedumpte wegens te jong!

Na de kleuterschool bezoekt Jef de gemeenteschool van Baal. Op 13-jarige leeftijd vertrekt hij elke ochtend met de fiets naar de vakschool (het Sint-Lambertusinstituut) in Heist o/d Berg. Jef kiest er voor schrijnwerkerij want hij voelt dat daar zijn interesse ligt. Het vak godsdienst behoort ook tot zijn lievelingsvakken.

Werken tussen de vrouwen

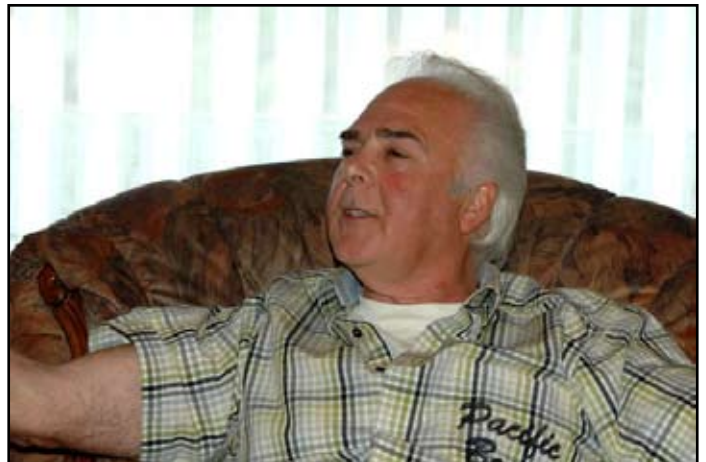
Naast studeren, is er zeker ook tijd voor ontspanning. Jef is vanaf zijn acht jaar lid van de chiro. Hij leert de chiro kennen via zijn buurjongen die er leider is. Jef gaat praktisch elke zondag, hij houdt het vol tot hij 14 is. Op dat moment ontdekt hij de meisjes en stelt hij zijn prioriteiten!

Hij is ook een fervent motorcross-liefhebber. Zo vaak hij kan, gaat hij naar wedstrijden kijken. Zelf heeft hij nooit gecrosst. Eén keer heeft hij op de brommer van zijn schoonbroer gezeten. De rit eindigde in de haag. De goesting van Jef is snel over, hoewel hij geïnteresseerd blijft in alles wat draait.

Hoewel Jef erg van zijn vak houdt, is hij nooit echt schrijnwerker geworden. Het was niet gemakkelijk om in die branche werk te vinden. Wanneer zijn zus trouwt, moet hij eerst mee haar huis opknappen. Eerder mag hij niet solliciteren.

Uiteindelijk kan Jef bij de Meurop aan de slag. Daar leert hij ook Marcel Wuyts kennen. Jef wordt er ingeschakeld om mee kasten in elkaar te steken en deurtjes te lijmen.

Na de houten meubelen volgen de plasteiken. Jef werkt zich op en krijgt al gauw de verantwoordelijkheid over een band met alleen maar vrouwen!

Genummerde brieven aan Georgette

De werkcarrière van Jef wordt onderbroken door een verplicht bezoek aan het leger. Jef maakt er deel uit van de 102e compagnie. Hij begint in Heverlee waar hij zijn rijbewijs haalt.

Omdat het een natte winter is, gaan ze ook helpen bij de boeren. Ze moeten vooral aardappelen rooien en bieten binnenhalen. Nadien gaat Jef naar Duitsland, hij is vier volle maanden van huis.

Het enige waar Jef zich in het leger aan bezondigd heeft, is het maken van gaten in de draad om te ontsnappen. Ze liggen echter in een dorpje in de buurt van Keulen en daar valt werkelijk niks te beleven.

Dus wordt er 's avonds al snel plezier gemaakt met voldoende drank. Ook hier is Jef chauffeur. Hij rijdt elke dag met een koelwagen vol vlees naar Aken.

Jef heeft nooit tegen zijn zin in het leger gezeten, inte-gendeel hij genoot van de goedkope sigaretten, het bier en de uitgebreide maaltijden.

En het waren geen asperges. Hoewel kind van de aspergestreek, kan Jef vandaag geen asperges meer zien. Zijn verklaring; hij heeft er als kind te veel geboeft!!! Spruitjes liggen om dezelfde reden moeilijk...

De legerdienst werd maar door één moeilijkheid overschaduwd. Net voor hij binnen moet, leert Jef zijn Georgette kennen en hij moet haar al direct voor lange tijd achterlaten. Hij heeft er echter iets op gevonden. Op zondagmiddag, zijn enig vrij moment, schrijft hij voor elke dag een brief aan Georgette. Om zijn eigen administratie helder te houden, nummert hij elke brief. Zo kan hij elke dag de juiste envelop posten!

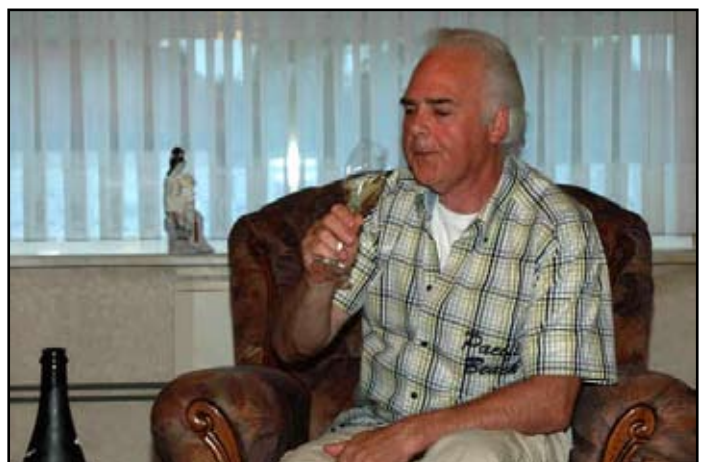
De liefde overwint de afstand. Wat romantisch en mooi begon in de bioscoop De Monty in Baal, vertaalt zich nu in bijna 37 jaar gelukkig getrouwd! Nu ja, Jef heeft die eerste keer ook zijn voorzorgen genomen; hij had al een half uur op voorhand kaartjes gekocht zodat hij probleemloos twee plaatsjes achteraan in de hoek kon reserveren...

Onze klusjesman uit de duizend!

In 1970 trouwen ze en Georgette vindt ook werk bij de Meurop. Dan slaat het noodlot toe. De Meurop moet zijn deuren sluiten en zowel Jef als Georgette belanden op straat. Ze zijn pas getrouwd en hebben net een huis. Ondertussen is ook Geert geboren.

Jef blijft echter niet bij de pakken zitten. Na negen dagen heeft hij al weer werk, deze keer bij Stassano in Rotselaar. Hij begint er als chauffeur en werkt zich binnen het jaar op tot meestergast in de verzending. Ook hier mag het niet blijven duren. Campina koopt de fabriek over en Jef belandt op 47-jarige leeftijd terug op straat maar hij weet dat hij in Haacht kan beginnen. De dochter van Fonny – die personeelschef is – tipt Jef over een baan in Don Bosco Haacht en zo begint Jef in januari 1995 in het TSO/BSO als klusjesman.

Ondertussen heeft Jef er zijn strepen wel verdiend. Hij maakte tientallen kasten, timmerde een altaar voor de paters, stak plafonds, richtte bureaus in, metste en stond iedereen met zijn vakmanschap ten dienst. Jef is er graag, hij geniet er van de ongedwongen sfeer en van de vrijheid, die hij echter nooit misbruikt. Jef stopt in december 2007 als een tevreden mens.

Motorcross...

Het leven heeft hem niet altijd gespaard, zo is Jef in 1996 zwaar ziek geweest en hij wil nu genieten van zijn pensioen zodat hij nog vaak naar Griekenland kan reizen.

Geregeld een ritje met de mountainbike hoort daar zeker ook bij.

Bovendien is er nog zijn grote passie, de motorcross, hiervoor wil Jef tijd blijven vrijmaken. In de zomer heeft de motormicrobe hem zo zwaar te pakken dat hij iedere zondag op het circuit staat als official. Heel wat weekends begeeft hij zich naar het wedstrijdparcours om als BMB-medewerker zijn steentje bij te dragen. Sinds jaar en dag is hij ook een grote fan van Sven Nijs.

... en Tina Turner

Wij wensen Jef en Georgette nog heel veel plezier samen en misschien komt er nu voor Jef ook meer tijd vrij om nog eens een optreden weg te geven. Tijdens één van de laatste Don Boscofeesten beklom hij immers het podium als een rasechte Tina Turner met op de achtergrond Rita en Jacqueline als echte vedetten.

Zo wuiven we onze Jef ook uit; met een tomeloos enthousiasme dat hem eigen zal blijven. Het ga je goed, Jef!

Dominique Antonis

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2007

We zoeken ons in de striemende regen en op de schaars verlichte kronkelpaadjes via de Chartreuze een weg naar ons adres van afspraak. Hoewel 'Cindy' haar best doet om ons deskundig bij te staan, zijn we blij wanneer we de Tempelstraat inrijden. De gezelligheid die Dominique ons de daaropvolgende uren aanbiedt, doet ons de helse rit snel vergeten.

Met bonkend hartje in de vijfde klas

Dominique liet haar eerste kreetjes in Elsene in het jaar 1966. Ze is de oudste van drie kinderen. Haar moeder heeft West-Vlaamse roots en haar vader is van Vlaams-Indonesisch-Joods-Afrikaanse afkomst. Een verklaring hiervoor zou ons te ver drijven, feit is dat we weer maar eens bij een 'speciale madam' op bezoek zijn!

Moeder en vader hebben elkaar in Gent leren kennen en zich later in Brussel gevestigd. Tot haar 12 jaar heeft Dominique met een omweggetje via Schaarbeek in Sint-Pieters-Woluwe gewoond. Ze liep er ook school in Stokkel. De lagere school lag op vijf minuten loopafstand. Het was een kwestie van het voetpad te volgen. Thuis werd Dominique in het Nederlands opgevoed maar op straat werd er veel Frans en Brussels gesproken. Op school was er ook Frans vanaf het derde leerjaar. Daardoor is Frans een heel natuurlijke taal voor haar. Dominique ging graag naar school, vooral in het vijfde leerjaar toen meester Philips haar hartje sneller deed slaan. Dat zowat alle meisjes verliefd werden op deze knappe verschijning dient hier slechts een aantekening in de marge te zijn...

Een 'stad-chick' met een wiskundeknobbel

Dominique hield van de stad en ze genoot van het feit dat alles er voorhanden was. Haar moeder kreeg echter heimwee naar het platteland en dat maakte dat de familie in Kampenhout verzeilde. Hoewel het een heel ander leven was, voelde Dominique zich hier ook heel snel thuis.

Vanuit Kampenhout moest er nu naar een school gezocht worden waar Dominique haar middelbaar kon starten. Omwille van enkele nare ervaringen als kind, had haar vader het niet zo met katholieke scholen, dus het werd de middenschool van Kampenhout. De naam Don Bosco Haacht viel ook maar volgens een buurjongen die er school liep in TSO, was dat een echte jongensschool. De middenschool van

Kampenhout had alleen de 4 eerste jaren, daarna koos Dominique voor het Redingenhof in Leuven. Hoewel het niet makkelijk was om vrienden en vriendinnen achter te laten, lonkte anderzijds wel weer de stad. Ze volgt er wetenschappen A met 8 uur wiskunde. Tot het vierde jaar was ze goed in wiskunde maar die 8 uur zijn haar zuur opgebroken. Ze heeft na de humaniora gezworen om nooit nog iets met wiskunde te doen. Ze had het gevoel dat ze die laatste twee jaren alleen nog maar met wiskunde bezig geweest was!

Dansen en muziek

Naast de dagelijkse schoolbeslommeringen hield Dominique heel erg van dansen. Ze volgde klassiek ballet en later ook jazz. Ondertussen werd er ten huize Antonis ook een piano gekocht. Dominique belandt bij een schitterende pianolerares en houdt de studie ook lang vol. Dat moest van thuis want anders mocht ze niet langer dansen. Ze strijdt zelfs samen met Leo Caerts voor de regeringsmedaille. Leo heeft het toen gehaald maar het was sowieso een unieke ervaring.

Zingen op de highschool

Een andere onvergetelijke beleving was haar uitwisselingsjaar met AFS. Dominique heeft een jaar in het noorden van de Verenigde Staten doorgebracht, dicht tegen de grens met Canada. Haar gastouders waren een garagist en een verpleegster en ze hadden zelf vijf kinderen.

Madison in Wisconsin was een gekende universiteitsstad maar Dominique moest naar de highschool omdat ze opnieuw het zesde jaar moest volgen van AFS. Het leuke was dat er allerlei toffe vakken gekozen konden worden, de enige verplichting was Amerikaanse geschiedenis en Engels. Dominique volgde er o.a. koor waardoor ze ook deelnam aan een jazzfestival in New Orleans.

Er was ook de mogelijkheid om lid te worden van verschillende clubs. Dominique was er de enige blanke van de 'human relations club' maar ze deed gretig mee. Samen met de zwarten van de armere wijken zette ze mee een toneelproject op poten.

Dat jaar Amerika kwam net op tijd want Dominique voelde na het secundair echt de nood om eens weg te gaan. Ze wist niet goed welke studies ze zou

aanvangen en op die manier had ze de kans om er eens helemaal tussenuit te zijn. Ze heeft dan zelf verscheidene jobs gedaan om het sabbatjaar mee te bekostigen.

Op avontuur met de rugzak

Na haar buitenlands avontuur besluit Dominique om zich in Leuven in te schrijven voor Romaanse Filologie. Het was echter niet gemakkelijk om terug in het ritme te geraken. De eerste kandidatuur moet ze bissen. Het is ook privé geen makkelijk jaar geweest want haar broertje van negen is aangereden en gestorven. De zus van Dominique die op dat moment in Amerika verblijft, moet hals over kop terug naar huis komen. Nu had Dominique zich tijdens het academiejaar ook niet echt uit de naad gewerkt maar de dood van haar broer weegt toch.

Uiteindelijk behaalt ze zonder te veel kleerscheuren haar diploma en vooraleer ze aan werken begint te denken, pakt ze samen met een vriendin nog eerst haar rugzak om twee maanden door Mexico en Guatemala te trekken. Omdat Dominique ondertussen ook Spaans spreekt, kunnen ze zich goed uit de slag trekken. Dat neemt echter niet weg dat ze het slachtoffer van een diefstal worden. Het retourticket van Dominique wordt gestolen. Hoewel iedereen hen gewaarschuwd had om contact met de politie te vermijden, kunnen ze niet anders dan de diefstal aangeven. Ze moeten in een gigantisch lange rij aanschuiven. Wanneer Dominique aan de beurt is, krijgt ze van de commissaris het voorstel om samen te gaan eten. Dominique bedankt vriendelijk en mag prompt weer helemaal achteraan aanschuiven.

Toch heeft deze reis hen veel bijgebracht en Dominique zal altijd blijven reizen.

Met hart en ziel voor de klas

Wanneer ze naar België terugkeren, is het eind september en het schooljaar is dan al goed gestart. Dus begint Dominique als directiesecretaresse op een architectenbureau in Brussel. Ze zien haar daar graag komen omdat ze al maanden op zoek zijn naar een tweetalige secretaresse.

Toch weet Dominique dat ze les wil geven.

Per toeval belandt ze in Don Bosco. Een jongen die ze een lift geeft en die er op dat moment les volgt, weet haar te vertellen dat ze er zeker niemand nodig hebben. Dominique solliciteert dus niet. Daarna echter belt Greet Jacobs naar de universiteit met de vraag of ze niemand voor Frans kunnen aanbevelen. Zo komt Dominique naar Haacht voor enkele uren. Ze combineert die opdracht met uren in het atheneum in Koekelberg en met avondles in Tienen.

Het jaar daarop kan ze voltijds in Haacht aan de slag. Om aan het gewenste aantal uren te komen, geeft ze in het begin ook nog psychologie. Gelukkig heeft haar zus psychologie gestudeerd zodat die haar af en toe met raad en daad kan bijstaan. Dominique zette enkele jaren later ook mee haar schouders onder een toneelproject.

Ondertussen staat deze bezige bij al 16 jaar in het ASO!

Kersverse studieleider...

Ergens onderweg is ze ook Steven tegengekomen. Hij huurde in Leuven een kot naast het hare en ze raakten aan de praat. Van het één kwam het ander en ze wonen nu 5 jaar in hun eigen huis in Linden.

Ze zijn ondertussen ook 15 jaar getrouwd en er huppelen drie kinderen door het huis. Mattias (14), Tine (12) en Pieter (8) zijn inmiddels ook al geen echte moederskindjes meer waardoor voor Dominique de vraag om studieleider te worden te overwegen viel. Zelf had ze misschien graag nog enkele jaren langer gewacht maar aangezien de kans zich nu voordeed, heeft ze die gegrepen.

De job heeft haar altijd al aangesproken maar het moest te combineren vallen met haar gezin. Een duwtje in de rug van enkele collega's en haar antwoord was 'ja'. Dominique houdt nu eenmaal van uitdagingen en ze ziet het vooral als een afwisselende job.

...en enthousiast OCMW-raadslid

Om haar zinnen eens helemaal in de andere richting te verzetten, zetelt ze sinds de jongste gemeenteraadsverkiezingen in de OCMW-raad van Lubbeek. Ze had geenszins verwacht dat ze raadslid zou worden, maar door een samenloop van omstandigheden neemt ze nu met veel enthousiasme deze taak op zich.

En later?

Of er direct ook nog grote toekomstplannen zijn? Dominique wil later zeker weer gaan reizen, met de rugzak het avontuur tegemoet. Ze heeft daarnaast nog een hoop andere interesses maar het is niet altijd even gemakkelijk om ze allemaal een plaats te geven. Vroeger heeft ze nog a capella gezongen en ook die draad zou ze graag nog eens terug opnemen.

Voorlopig heeft ze echter de handen meer dan vol. Wij wensen haar in ieder geval heel veel succes in alles wat ze doet.

Deze "Ten huize van..." wordt een beetje spannend want ik heb de eer en het genoegen te gast te zijn bij mijn eigen kersverse directeur. Benieuwd of hij thuis de touwtjes ook zo goed in handen heeft...

Kikkerdril en modder of lolly's bij de zusters?

Luc werd in Kuurne geboren als derde in een gezin van zes kinderen. Zijn va-

der herinnert hij zich als een harde werker, hij runde als verzekeringsmakelaar een kantoor van het Landbouwkrediet. Dit maakte ook dat er ten huize Verhulst altijd heel wat mensen over de vloer kwamen. De kinderen moesten met hun speelterrein uitwijken want het huis werd zo wel heel erg krap. De zusters die aan de overkant van de straat woonden, durfden daar wel eens handig gebruik van te maken. Zij schakelden de kleine Verhulstjes in om karweitjes allerhande op te knappen. Voor een lolly of een glas limonade werd er doorgaans snel geplooid...

Anderzijds heeft Luc er ook verschillende ontsnappingspogingen ondernomen want het was nog niet zo gemakkelijk om de klusjes naar de zin van de zusters af te werken. Dan ging hij veel liever kikkerdril zoeken en stekelbaarsjes vangen om daarna de huiselijke woonkamer met moddervoeten te versieren...

Still alive na twee moordaanslagen

Bij diezelfde zusters bracht Luc zijn kleutertijd door. Voor de lagere school moest hij samen met zijn broers een eindje verder stappen. Hij heeft het gevoel dat er tijdens zijn schoolgaande jeugd nog gretig gebruik gemaakt werd van de pedagogische tik.

En klappen krijgt hij niet alleen op school. Hij werd van de trap geduwd door zijn één jaar jongere zus. Resultaat: Luc ontwaakt in het ziekenhuis. Een tweede liquidatiepoging volgt wanneer zijn broers hem ervan overtuigen om de boonvormige vruchtjes van de gouden regen op te peuzelen. Ze namen de proef op de som om te constateren dat die dingen wel degelijk supergiftig zijn.

Professioneel zeeslag-speler

Na de lagere school fietst Luc naar het Sint-Amandscollege in Kortrijk. Hij volgt er eerst Latijn en daarna de richting Latijn-Wiskunde.

In die tijd was er ook nog op zaterdag les waardoor een weekdag zes lessen telde en daarna verplichte avondstudie. Daar heeft Luc zich vaak stierlijk verveeld. In het begin kon hij zich nog een beetje amuseren met het lezen van de teksten in zijn handboek Nederlands maar al snel had hij die allemaal doorgenomen.

Op een fabuleuze manier heeft hij zich dan maar gespecialiseerd in het zeeslag spelen in volstrekte stilte.

Luc ervoer de periode op het college eerder als saai. Hij was geen groot sportman en dus viel er eigenlijk weinig te beleven. Wel heeft hij de beste herinneringen aan een jonge leerkracht Engels-Frans. Met hem gaan ze samen naar Parijs.

Om zijn zinnen echt te kunnen verzetten, is Luc ondertussen lid geworden van de KSA. Hij gaat elk jaar mee op kamp want dat was dan vaak de enige vakantie die erin zat. Later stapte hij ook in de leiding. Daar heeft hij echt van genoten want hij organiseerde graag allerlei activiteiten. Tijdens de vakanties heeft hij vanaf nu ook een gepermitteerd excuus om niet in de zaak van vader mee te moeten draaien. Er valt altijd wel één of ander werkje uit te voeren in het jeugdhuis van de KSA. Naast schilderen en timmeren, valt er ook steeds weer heel wat lol te trappen.

Student onder de studenten

Na het secundair is Luc vastbesloten om verder te studeren want met Latijn-Wiskunde op zich ben je eigenlijk helemaal niks. Hij contacteert het PMS – het vroegere CLB – en stelt daar vast dat hij gelijk welke studie mag aanvatten. Zelf weet hij dat talen hem niet echt liggen en dat hij zeker niet naar het onderwijs wil.

Na grondige eliminaties van een hele reeks mogelijke studierichtingen, blijft landbouwingenieur over. Als landbouwingenieur krijg je relatief weinig vakken en dat sprak Luc wel aan. Zijn twee oudere broers studeren al in Leuven dus het ligt in de lijn dat ook Luc in deze universiteitsstad verzeilt. Aan zijn twee broers heeft hij niet veel buiten het feit dat ze hem wel een rondleiding geven om hem alvast de veelheid aan cafés en fuifzalen te tonen.

Leuven valt voor Luc heel goed mee. Hij heeft een goede voorbereiding voor wiskunde gehad en in zijn eerste jaar moet hij voor dit vak eigenlijk niet hard werken. Op die manier is er natuurlijk tijd voor andere dingen. Luc is een echte brosser, één examen moest hij zelfs afleggen bij een professor die hij nog nooit gezien had. Hij heeft één geweldig handige kwaliteit; hij vindt altijd de juiste mensen van wie hij cursussen kan kopiëren. Hij overleeft de examens op een vrij relaxte manier en begint Leuven zelfs een beetje saai te vinden.

Wanneer er op een bepaald moment door diverse studentenbewegingen betoogd wordt tegen het verhoogde inschrijvingsgeld wordt de stad Leuven voor Luc weer interessant. Zijn hang naar nieuwe en spannende dingen uit zich ook in zijn grote leeshonger. Hij gaat vaak naar de bibliotheek en de bioscoop en ook cafébezoeken staan frequent op de weekagenda.

Leven op het ritme van de brousse

Het leven van Luc verandert wanneer hij na de universiteit verplicht naar het leger moet. Hij is echter geen grote fan van het leger. Als landbouwingenieur wil hij zich wel inzetten voor ontwikkelingswerk. Hij vertrekt dus heel snel na zijn laatste examens voor twee jaar naar Congo waar hij zich vooral met landbouwprojecten bezighoudt. Na één jaar komt hij kort even terug naar België om uitleg te geven over de projecten die hij begeleidt en om geld te verzamelen.

In Congo geniet Luc vooral van de traagheid die het leven daar kenmerkt. Hij rijdt er met zijn jeep door de brousse en kijkt niet op van een panne in de middle of nowhere. Integendeel, het kan nog leuk worden wanneer er een vrachtwagen met bier passeert. Of er komt iemand met een varken langs, dat dan voor alle gestrande reizigers ge-roosterd wordt. Het avontuur is er nooit ver weg. Slangen in huis of – erger nog

– in je eigen bed, zijn geen uitzondering. Maar de mensen zijn er altijd goedgezind en tevreden, hun enige kleine afwijking is hun grote angst voor tovenarij.

Congo – part II

Na tweeëneenhalf jaar keert Luc terug naar België en hij begint te werken in een labo in Geel waar hij onderzoeken uitvoert voor de industrie. Ergens onderweg heeft hij Gerda leren kennen. Gerda reist heel graag en dus wordt al snel beslist om terug naar Congo te gaan.

Luc en Gerda zijn niet meer met zijn tweeën want ondertussen is Nele al geboren. Met zijn drieën reizen ze af. De politiek is in Afrika echter erg veranderd. Daar waar de eerste keer alles mogelijk was, leven Luc en Gerda nu met de mogelijkheid om te ontsnappen constant in het achterhoofd.

Toch zijn er ook momenten van grote vreugde. Tine, de tweede dochter, wordt er met de hulp van een Afrikaanse dokter en een Nederlandse vroedvrouw geboren. Twee dagen na de geboorte moet Luc 200 kilometer verder eerste minister Wilfried Martens te woord staan.

Het blijft woelig en in het dorp waar ze wonen, wordt op een bepaald moment een opposant ondergebracht. De aanwezige Belgen worden tot een soort levend schild en de schrik zit er nu goed in. Wanneer er 's nachts geschoten wordt, denkt iedereen dat dit het einde van het Congo-avontuur zal inleiden. Groot is dan ook de opluchting dat het maar om een nijlpaard gaat dat even de sla in Lucs tuin kwam voorproeven. Het hele incident eindigt in feeststemming want alle dorpingen kunnen met een stuk nijlpaard naar huis!

Uiteindelijk blijven Luc en Gerda twee jaar in Congo en als ze terug thuis zijn, blijkt dat Gerda hun derde kind verwacht. Een Afrikaanse buurvrouw had het hen nochtans voorspeld maar volgens Luc en Gerda kon het niet waar zijn.

Fonkelnieuw: de richting chemie

Anne wordt in België geboren en Luc werkt nu in Overijse. Gerda kan gewoon terug naar De Nayer waar ze voor Congo ook al werkte. Twee jaar later komt Luc via via in Don Bosco Haacht terecht. Directeur Poelmans schakelt hem in om een geheel nieuwe richting uit de grond te stampen. Het was soms

wroeten en zoeken maar de richting chemie werd een feit. Luc heeft heel veel cursussen zelf geschreven bij gebrek aan handboeken. Hij is altijd heel erg begaan geweest met zijn chemiestudenten en het doet hem nu nog altijd deugd wanneer hij hoort dat ze geslaagd zijn in het leven. Tijdens zijn loopbaan op school is Luc ook nog even coördinator geweest maar dat lag hem eigenlijk niet zo goed.

Thuiskomen in Haacht

Luc vindt ook een huis in Haacht en dan blijkt dat 'brouwerijen' een soort constante in zijn leven zijn. Aan de universiteit schreef hij er een thesis over en hij brouwt immers zelf bier. Ook aan het maken van eigen wijn waagt hij zich. Toen hij de verkoper van zijn huis ontmoette, bleek dat de man brouwerijen in China installeerde. Luc is erg tevreden met zijn woonst. Hij vindt het een creatief huis dat hij zelf niet had kunnen ontwerpen.

Er is ook een vrij grote tuin waarin Luc zich amuseert met het kweken van de meest vreemde vruchten. Zo groeien er koolrabi, kardoer, topinamboer en Ruandese aardappelen.

Luc houdt zich ook graag bezig in de keuken en hij geniet ervan te koken met de opbrengsten uit de tuin.

Kersvers directeur

Naast zijn rijk gevulde familielevens heeft Luc nu ook plaats gemaakt voor het directeurschap in het TSO/BSO.

Tot nu toe bevalt het hem wel maar hij vindt zichzelf geen typische directeur. Hij wil vooral een school uitbouwen waar leerlingen graag zijn. Dit stelt hij voorop. Het feit dat hij dit samen met een groep mensen kan nastreven, geeft hem een goed gevoel. De directeur moet er volgens hem ook voor zorgen dat zijn leerkrachten graag naar school komen en dat vindt Luc een fijne uitdaging.

Nog één keer Congo...

Gevraagd naar zijn toekomstdromen buiten de professionele sfeer vertelt Luc dat hij met Broederlijk Delen op inleefreis naar de Filippijnen trok en dat dit hem erg geraakt heeft. Maar zijn hart ligt nog in Congo. Hij zou heel graag nog eens terugkeren naar de plaats die hij zo goed kent. Het politieke klimaat laat dit echter nog niet toe.

Wij hopen samen met hem dat het getij daar toch zal keren en dat zijn droom dan waargemaakt kan worden. En voor de rest: Heel veel succes, Luc!

Vandaag zijn we te gast bij Luc De Munter, een begenadigde leerkracht in het BVL, de B-stroom van de Middenschool. We hebben ook nog iets over een passie voor muziek horen waaien.

Benieuwd wat we nog meer te weten zullen komen...

Geboren en getogen Mechelaar

Luc wordt in Duffel geboren en hij groeit daarna op als een echte Mechelaar. In de schaduw van de conservenfabriek Marie Thumas beleeft hij er een zorgeloze jeugd. Hij is de middelste van drie kinderen, zijn broer is 3 jaar ouder en zijn zus drie jaar jonger.

Zijn moeder heeft altijd les gegeven in het vierde leerjaar bij de Ursulinen, zijn vader zat op het stadhuis van Mechelen, bij de dienst openbare werken.

De buurt waar Luc woont, biedt nog heel wat groen en hij heeft in zijn jeugd dan ook niet gekeken op een kampje meer of minder. Het ouderlijk huis heeft ook een tuin en dan zijn er nog de grootouders in Onze-Lieve-Vrouw-Waver. Later helpt Luc hen geregeld met het sorteren van de tomaten of bij het planten van de prei.

Studeren... niet echt een prioriteit

Zijn schoolcarrière start bij de Ursulinen, de school van zijn moeder. Na het tweede leerjaar gaat hij naar het Sint-Romboutscollege maar daar moet hij afhaken na het eerste middelbaar. Luc is niet echt een studiebeest. Toch houdt hij de beste herinneringen over aan zijn tijd op het college, vooral de animatie vond hij plezant. Na het college belandt hij in de nieuwe school: BIM.

Tijdens zijn studententijd heeft Luc af en toe ook wel eens van zich laten horen. In die tijd kwam de groene beweging fel op en toen de school een stuk tuin wou opofferen om er een gebouw neer te poten, moest er actie gevoerd worden! Het was ook in die periode dat er een leerlingenkrant uit de grond gestampt werd.

Meer heldhaftige feiten volgen wanneer alle leerlingen op een bepaald moment vriendelijk verzocht worden om tijdens de kerstvakantie eens een kapper te bezoeken zodat zij daarna met een "frisse jongenskop" op school hun opwachting kunnen maken. Dat was wel degelijk buiten de nieuwe leerlingenraad en Luc gerekend. Zij bleven gewoon aan de poort staan. Er ontstond een hele hetze. Deze actie heeft er uiteindelijk mee toe geleid dat de directeur van de BIM met de staart tussen de poten afgedropen is.

Kinderboerderij en Meccano

Wanneer hij een hogere studie moet aanvatten, kiest Luc ervoor om in de BIM te blijven en daar nog twee jaar normaalschool te volgen. Hij wordt onderwijzer en begint les te geven in de Abdijschool van Vlierbeek.

Wanneer hij naar het leger moet, kiest hij voor burgerdienst. Hij werkt 20

maanden op de jeugddienst van de stad Mechelen. Tijdens die periode lanceert hij mee de kinderboerderij van Tivoli. Ook de buurtspeelpleinen krijgen onder zijn leiding een nieuw elan; de "meccano-speeltuigen" worden geïntroduceerd. Af en toe geeft hij ook les over de integratie van gehandicapten. Luc ervaart dit alles als leerrijk en waardevol maar financieel is het niet altijd evident. Hij wordt bijna niet betaald en hij is ondertussen ook getrouwd.

Als hij na die twee jaar terug bij de Abdijschool aanklopt, wordt hem verteld dat hij gereffecteerd is. Luc denkt er het zijne van en doet verschillende interims.

In de geest van Don Bosco

Uiteindelijk kan hij in Don Bosco Haacht beginnen. Daar moet hij 5 verschillende vakken geven in het BVL. Misschien was dit een speling van het lot want in Haacht ontmoet hij Wilfried Cockx, de man die hij geregeld aan de abdij van Vlierbeek zag! Het lesgeven aan die beginnende pubers is geen sinecure en de eerste maanden heeft Luc ook geweldig afgezien. Tot hij eens goed uit zijn krammen geschoten is. Toen was zijn gezag voor eens en voor altijd gevestigd.

Waar Luc wel van overtuigd is, is het feit dat je op andere scholen geweest moet zijn om de sfeer op een Don Boscoschool te appreciëren. Maar de pedagogiek ligt Luc enorm! Hij voelt er zich dan ook heel snel helemaal thuis. Tijdens de middagpauze engageert hij zich elk jaar weer voor de animatie en later start hij de monitorenwerking en het bergkamp.

Voor de leerlingen wil hij ook wezenlijk iets betekenen en onlangs nog volgde hij een vorming tot socio-emotionele begeleider. Die heeft hem ook persoonlijk heel wat bijgebracht. Luc stapte ook enthousiast mee in het *Erfgoed van Don Bosco* en hoewel de werking nu een beetje stil ligt, zal hij ook die draad weer oppakken.

Christine en de kinderen

Ondertussen is er ook een vrouw in zijn leven. Luc heeft Christine leren kennen op een CM-kamp en hoewel de vlam niet direct oversloeg, worden ze na anderhalf jaar toch een koppel.

In 1979 zijn ze getrouwd en ondertussen zijn ze ook de trotse ouders van 3 kinderen: Nele, Hanne en Koen. Ze wonen in Bonheiden in een huis dat ze stukje bij beetje helemaal naar hun smaak hebben verbouwd en ingericht.

De liefde voor muziek

Naast zijn professionele bezigheden heeft Luc één grote passie en dat is de muziek. Die blijkt de rode draad door zijn leven te zijn. Dat hij die interesse voor de muziek ontwikkelt, is niet zo verwonderlijk; zijn grootnonkel begeleidde live tal van speelfilms en ook bij Luc kriebelt het. Toen hij nog op het college zat, werden daar de zangers voor het *Sint-Romboutskoor* gerecruteerd. Luc verovert probleemloos zijn plaatsje en zo gaat voor hem ook een nieuwe wereld open. Aan het koor is namelijk ook een jeugdbeweging – *Saruca* – verbonden. Ook hier heeft Luc zijn hartje kunnen ophalen. Tot mei '68, op dat moment ontbindt het bisdom de jeugdbeweging.

Wanneer Luc de overstap van het Sint-Romboutscollge naar de BIM maakt, verandert hij ook van koor. Hij wordt lid van het *Onze-Lieve-Vrouwkoor* van Mechelen. Zingen is zijn leven! Luc is al sinds 1967 koorzanger en de schwung zit er nog altijd in. Tot zijn 14 jaar is hij knaap en dan wordt het eventjes lastig. Met de baard in de keel mag hij een half jaar niet zingen maar daarna worden alle registers weer opengetrokken bij de echte mannen! Luc koopt voor het koor ook zijn eerste kostuum.

Uit volle borst zingen in de Minster van York

Op zijn muzikale ontdekkingstocht is Luc lid geweest van zo'n 4 à 5 koren maar zijn hart ligt nog het meest bij het *Onze-Lieve-Vrouwkoor*. Met dit koor heeft hij ook een stukje van de wereld gezien. Hij was o.a. in Engeland, Praag, Tsjechië...

Zijn meest indrukwekkende ervaring had hij in de Minster in York. Daar is hij eens lekker voluit gegaan! Hij heeft ook aan heel wat koorwedstrijden deelgenomen en het aantal optredens is niet meer te tellen. Een leuke nevenactiviteit was het opnemen van promotiefilmpjes voor de *Sint-Paulusreizen* (nu *JEKA*). Het koor verzorgt daarnaast ook wekelijks de misvieringen. Er wordt dan meerstemmig gezongen in afwisseling met Gregoriaanse gezangen.

Om ook eens op een andere manier met muziek bezig te zijn en wat meer het profane pad te bewandelen, heeft Luc mee de groep *Viermaliks* opgericht waar hij tot voor enkele maanden voorzitter van was. Het muzikale talent van Luc valt ondertussen ook al op verschillende cd's te beluisteren.

Nog iets in petto? Wat de toekomst nog zal brengen?

Luc wil op school een aantal zaken aan zijn jongere collega's doorgeven zodat die er verder op kunnen bouwen.

Voor de rest is hij eigenlijk niet echt zo fel bezig met grootse toekomstplannen. Hij wil vooral meer tijd maken voor de gewone dingen thuis. Hij wil wel meer reizen maar de verre reisbestemmingen hoeven voor hem niet per se. Luc is geen wereldreiziger, al kan hij samen met Christine wel erg genieten van een citytrip.

Ook op sociaal vlak wil hij vroeg of laat nog eens in een project stappen. *De Lage Drempel* zegt hem wel iets.

Wij laten Luc verder dromen en plannen smeden en we wensen hem alvast veel succes.

Ooit was de Rupelstreek synoniem voor baksteen. We gingen er met de lagere school nog op schoolreis om de steenbakkerijen te bezoeken. Da's echter lang geleden. De steenbakkerijen maakten plaats voor industriezones, een recreatiedomein of woningen.

Lieve Pinxten, lerares Nederlands en studieleider in het TSO, kocht er, samen met haar partner, eentje in Boom. We nodigden onszelf dus uit voor wat we dachten dat een avondje industriële archeologie zou worden, maar kwamen terug met verhalen over van alles en nog wat.

Dochter van...

Lieve is de dochter van Jan Pinxten, voor generaties TSO-ers geen onbekende. Ze werd in 1973 geboren als eerste van drie. Vader was van Limburg afkomstig, maar verhuisde naar Keerbergen omdat zijn zus, die daar woonde, ziek was. Tot Lieve één jaar was, woonde het gezin in Keerbergen. Daarna verhuisden ze naar de Werchtersesteenweg in Haacht.

Levenslang leren

Lieve zou als uithangbord voor 'Levenslang Leren' kunnen fungeren. Het aantal opleidingen dat ze volgde is niet te tellen.

Het begon echter allemaal heel gewoontjes: naar de kleuterschool bij de zusters. Dat was ook logisch, want de Haachtse Vrije Basisschool lag op amper 100 meter van de ouderlijke woning. Op dag één stapte Lieve er vrolijk met haar nichtje Ellen het kleuterklasje binnen. Nog op diezelfde dag één werden ze in verschillende hoeken gedropt omdat hun gebabbel niet de harden bleek. En dat is er volgens haarzelf niet beter op geworden.

Lieve had het naar haar zin op school. Ze hadden les in het klooster zelf. Ze herinnert zich nog de gangen die zo uitnodigend glommen en wel glijbanen leken. Het

resultaat waren kousen vol splinters. Ze bleef tot het zesde leerjaar in de Vrije Basisschool. Toen moest de keuze gemaakt worden tussen de school van vader, Don Bosco, of die van moeder, het Sint-Jozefsinstituut in Betekom. Vader Jan was blijkbaar niet overtuigd van de kwaliteiten van zijn eigen school, want hij vond dat Lieve best naar Betekom kon gaan.

En zo gebeurde. Lieve volgde de eerste twee jaren Latijn. Vanaf het derde kon dat niet meer in Betekom maar toch bleef ze op de school. Ze koos wiskunde-wetenschappen.

Hoewel moeder in dezelfde school les gaf, was Lieve niet altijd de voorbeeldigste leerlinge. Zo werd de sleutel van een leerkracht gepikt, zodat ze twee jaar lang vrije toegang tot het drankenhok hadden. Door een "gespreid

verbruik" viel dat nooit op. Wanneer ze geen achtste uur hadden, ontsnapten ze regelmatig naar het dorp i.p.v. naar de studie te gaan, maar al bij al bleef het nog allemaal braaf.

Moeders raad...

De keuze voor het hoger onderwijs bleek een moeilijke bevalling. Het PMS kwam naar de school en elke leerling moest een vragenlijst rond interesses invullen en vervolgens op gesprek. Lieve kwam buiten met een stapel boekjes en de conclusie dat het enige wat ze niet moest doen, geneeskunde was.

Toen ook de verschillende infodagen geen hulp boden volgde ze de raad van moeder: "Als je 't niet weet, begin dan iets in Leuven". Dat iets werd Germaanse.

Hoewel ze het graag deed eindigde het eerste jaar met een nationaal drama: drie herexamens. Het mentoraat gooide nog wat olie op het vuur door erop te wijzen dat ze geslaagd had kunnen zijn en zelfs op één luttel puntje van onderscheiding gestrand was. Lieve ploeterde zich door de tweede zit en mocht het tweede jaar op kot. Meteen ging alles beter: ze had een lief en kon daardoor beter relativeren. Ze voltooide de Germaanse zonder problemen.

Creatieve microbe

Onmiddellijk gaan werken zag Lieve niet zitten en ze deed het ingangsexamen aan Studio Herman Teirlinck. Daar was ze niet geslaagd en dus trok ze naar het RITCS in Brussel. Dat duurde amper een week. Ze zag het niet zitten om elke dag van half 9 tot 6 bij 18-jarigen door te brengen.

Via een vriendin kwam ze bij de KUB terecht waar men een richting cultuur en communicatie had. Ze kreeg er o.a. creatief schrijven van Kristien Hemmerechts. Ze had er regelmatig discussies mee want als er geen seks in de teksten voorkwam was het nooit goed. Tot Lieve er naar eigen zeggen eens "zwaar over ging". Meteen was de rel voorbij.

Ondertussen reed ze ook elke zaterdag naar het Dommelhof in Neerpelt voor de Vooropleiding Maastricht (toneel). Ze maakte die ook af maar in Maastricht zelf is ze nooit gestart.

Ze volgde nog een jaar theaterwetenschappen in Leuven en deed stage bij Fabuleus. In die periode kon ze volop genieten van de alternatieve culturele scène van Leuven en werkte ze ook als vrijwilliger bij 't Stuk.

Telefontjes

Lieve besepte dat ze niet eeuwig studente kon blijven. Nog voor ze theaterwetenschappen begon had directeur Jackers al twee keer gebeld om te melden dat er in Don Bosco werk voor haar was. Vader Jan had gezucht dat hij het geen derde keer zou vragen. Zowel pa als ma vonden dat Lieve les moest gaan geven. Ze had al vijf jaar zomercursus Duits gegeven aan het CLT in Leuven en, omdat ze geld nodig had, een cursus Nederlands aan het ministerie van financiën.

Toch solliciteerde ze voor een job als cultuurfunctionaris. Toen dat niet lukte, kwam ze op de redactie van Libelle terecht. Dat deed ze een half jaar, maar tussen die 30- tot 40-jarige dames voelde ze zich ook niet thuis.

Omdat ze snel werk moest hebben nam ze een interim aan in Zaventem. Ze stond ook nog in Scheppers in Mechelen en Mater Dei in Woluwe. Toen belde directeur Jackers toch nog een derde keer, dit keer voor een vervanging voor een bevallingsverlof. Zo kwam Lieve toch in Don Bosco terecht.

Don Bosco, een oude bekende

Uiteraard was de school geen onbekende voor haar. Niet alleen omdat vader Jan er werkte, maar ook omdat Luc Brackeva wel eens als "nood"-babysit was moeten opdraven. Ze weet nog dat die filmpjes over het leven van Don Bosco op de muur projecteerde. Af en toe zaten er gelukkig ook van Tom en Jerry tussen.

Aanvankelijk stond Lieve alleen in het ASO, maar na de kerstvakantie kwamen er ook vijf uren in TSO bij. Lieve verloor er haar hart. Toen ze het volgende schooljaar zowel in ASO als in TSO een voltijdse betrekking kon krijgen was de keuze dan ook snel gemaakt. En ze heeft er nog geen spijt van gehad. Ondertussen is ze ook studieleider geworden.

De roep van de scene

Lieve speelde altijd graag toneel. In de lagere school nam ze deel aan voordrachtvoorstellingen, meestal met gedichtjes van Annie M.G. Schmidt, en er was natuurlijk de musical van het zesde leerjaar. Ze maakten ook zelf stukjes die ze dan speelden voor de familieleden. Zus Els werd daarbij steevast onder een tapijt gestoken om schaaap te spelen. In Betekom volgde ze dramatische expressie en daar hoorden ook toneelvoorstellingen bij. Ze won ook de publieksprijs in een voordrachtwedstrijd van Interleuven en mocht optreden in de Minnepoort. Gaston Stas regisseerde haar. Aan het conservatorium van Mechelen studeerde ze af voor toneel.

Ook nu speelt ze nog. Op het Boomse straattheaterfestival 'Theater aan 't water' speelt ze een zelfgeschreven stuk. Ze doet daar nogal geheimzinnig over maar we komen toch te weten dat het dit jaar over schoenen gaat.

Ze volgde ook muziekschool in Haacht en Bonheiden en haalde na heel wat overzitten toch de eindmeet. Een muzikaal talent zal ze echter nooit worden. Ze zong ook bij kinderkoor Piccolino's en wijt de teloorgang van dat koor aan haar gebabbel, alweer met nichtje Ellen. Tja...

Kilometers afmalen en ijsberen

Vroeger was Lieve niet erg sportief, maar dat veranderde. Ze probeert drie keer per week de 34 kilometer van Boom naar de school te fietsen en is – aangestoken door één van haar leerlingen – lid van de Boomse ijsberenclub. Ze deed ook circusschool en tijdens de zomervakantie gaat ze op

trektocht met de rugzak.

Blonde god

Op een vertelcursus in Frankrijk leerde ze haar vriend Sven kennen, een “blonde god” die ze niet kon laten lopen. De gemeenschappelijke interesse was alvast een pluspunt.

Sven wist in Boom een oude steenbakkerij die te koop stond en nam haar mee. Lieve was niet meteen verkocht. Er kwamen tranen aan te pas toen ze de hoop rommel zag.

Toch kochten ze het gebouw. Het opruimen alleen nam een jaar in beslag. Ze vonden er 17 illegale garages, alle rommel uit de buurt en zelfs het interieur van een volledige bus. Gelukkig kon alles gratis afgeleverd worden op het containerpark. Het gebouw bood heel wat mogelijkheden maar ze doen veel zelf en het kost dus tijd. Living met kookhoek, bureel, badkamer en slaapkamers zijn reeds bewoonbaar, maar aan het voorste deel van het gebouw, de droogovens, moet nog begonnen worden.

Nog heel wat plannen

Hoewel ze dus nog een tijdje zullen bezig zijn hebben ze nog andere plannen. Ze willen schapen gaan kweken, buiten een amfitheater bouwen en er natuurlijk ook zelf spelen. En voor ze sterft wil Lieve nog een boek geschreven hebben ook. Nog een lang leven zal dus niet alleen wenselijk maar ook noodzakelijk zijn.

Dat een job als adjunct-directeur na een dag hard labeur zijn tol eist, hebben wij met eigen ogen kunnen waarnemen. Nog voor we op de deurbel drukken, zien we door het raam hoe Marc voor de televisie ligt te ronken. Hij kan er maar deugd van hebben...

Marc is eigenlijk een oude rot in het vak. Hij verscheen met zijn verhaal 15 jaar geleden al eens in Don Boscoop. Maar wij waren er zeker van dat er zeker alweer genoeg boeiends de revue gepasseerd is...

Rijden op regenwater

Marc werd als eerste van een gezin van vier geboren. Hij was wat je noemt een "risicobaby" want hij werd al op zeven maanden geboren. Als we hem nu zien, moeten we toegeven dat hij de zaak met glans overleefd heeft! Misschien ook omdat hij van thuis uit niet als een kasplantje is opgevoed.

Marc's vader had een eigen vrachtwagen waarmee hij o.a. steenkool en bakstenen vervoerde. Marc was al heel snel gefascineerd door dat gevaarte op vier wielen. In het weekend hielp hij zijn vader maar al te graag. En naast de ernst van het werk werd er soms ook wel wat kattenkwaad uitgestoken. Hij slaagde er ook wel eens in om het zuur uit de batterij op zijn kleren te morsen. Als moeder dan die kleren uit de wasmachine haalde, vielen ze uit elkaar.

Kikkerdril en fazanteneieren

Marc woonde in Wijgmaal, op de grens met Wakkerzeel. Hij ging te voet naar school in Kelfs. Dat was amper 1 kilometer lopen. In het schooltje zaten verschillende klassen samen. Er was een hoofdonderwijzer en een juffrouw. Tot het tweede leerjaar is Marc er een enthousiaste leerling. Hij was altijd eerste of tweede van de klas. Hij heeft dan ook heel wat boeken mee naar huis genomen want tijdens een plechtige proclamatie met fanfare kregen de primussen op het einde van het schooljaar hun prijs.

Vanaf het derde leerjaar gaat Marc in Wijgmaal naar school. Daar is het direct heel wat strenger. Maar Marc zorgt er wel voor dat de druk niet altijd op de ketel staat. Op woensdagnamiddag werd er vaak naar de Leuvense Vaart getrokken om met een binnenband op het water te dobberen. Eens een hond in het water gooien, behoorde zelfs tot de mogelijkheden. In beken werden stekelbaarsjes en kikkerdril gevangen, fazanteneieren waren ook niet meer veilig, ...

Man tussen de mannen

Thuis was er doorgaans genoeg ambiance met drie broers en een jongere zus. Maar naast al dat spelen, bleef Marc ook de trouwe hulp van zijn vader. Op 12-jarige leeftijd stond hij 's morgens om 5 uur mee op om naar de fabriek in Leuven te rijden. Daar werden dan zakken met veevoerders opgeladen en om 9 uur verlieten vader en zoon zwijgzaam het fabrieksterrein. Eenmaal buiten de stad was het feest; dan werden de stapels boterhammen die 's morgens al gesmeerd waren, met veel enthousiasme al rijdend verorberd. Een mooi meegenomen pluspunt: Marc heeft van al dat laden en lossen sterke, brede schouders gekregen en hij draaide al snel mee in de echte mannenwereld.

Naar de speelpleinen... te voet als het moet!

Het zesde leerjaar volgt Marc in het Heilig Hartinstituut in Tervuren. Hij is er één jaar op internaat. Daarna volgt Don Bosco. Het eerste jaar heeft hij er als leerling vooral mee aan de bouw van de huidige TSO/BSO gewerkt. Daarna kiest hij voor de richting Elektromechanica. Marc ervaart het schoolleven in Don Bosco als iets heel relaxed en dat gevoel is hij eigenlijk nooit echt kwijtgeraakt.

De naam Don Bosco was Marc niet vreemd want vanaf zijn achtste is hij iedere vakantie trouw op post op de speelpleinen van Oud-Heverlee. Om er te geraken, heeft hij veel veil. Hij vertrekt thuis met de fiets naar de pastorie in Herent. Vandaar gaat hij te voet naar het station. Pater Baert bracht een monitor met de bromfiets die hen dan met de lijnbus vergezelde naar Zeven Hoeken. Daar was het nog eens wachten op de bus van de speelpleinen. Als die bus gemist werd, dan stapten Marc en zijn broers gewoon even te voet tot in Oud-Heverlee. Op de speelpleinen ontmoet Marc Luc Brackeva. Later ontmoet hij hem terug wanneer hij zelf de monitoren-cursus volgt in Sint-Denijs-Westrem. Maar dat hij van broeder Luc ook nog les zou krijgen hier Don Bosco Haacht, was een totale verassing voor hem.

Promotie in het leger

Als kind is Marc meerdere jaren bij de scouts van Rotselaar geweest en ook één jaar lid van de chiro maar dat lag hem niet zo. Waar hij wel zijn hartje kon ophalen, was bij het voetbal. Hij heeft er zowat alle categorieën doorlopen. Marc speelt zelfs op provinciaal niveau en dat betekende dat er soms erg vroeg uit bed gekropen moest worden om ergens een wedstrijd te gaan spelen. Voetbal is echter zijn ding!

Maar Marc blijft ook goed studeren. Hij rondt de studierichting EM met succes af. Omdat zijn jeugdvriend – Paul Delcon – verder gaat studeren, groeit bij Marc de motivatie om zich ook in de hogeschool in te schrijven. In Mechelen zit hij samen met 9 andere leerlingen in het regentaat. Hij studeert af als technisch regent. Vooraleer hij aan een loopbaan in het onderwijs kan beginnen, wacht hem eerst nog het leger. Na één maand Turnhout, verkast Marc naar de artillerie in Duitsland. Daar komt hij na enkele weken Hubert Buyens tegen. Eigenlijk wou Marc zich laten afkeuren want hij vond zo'n legerdienst maar tijdverspilling. Uiteindelijk is het hem toch nog goed meegevallen. Hij kreeg er een administratieve taak en ambitieus als hij ook toen al was, heeft hij het er tot belangrijke piet in de commissie voor de leger-jeugd geschopt. Hij vertegenwoordigde in Brussel alle soldaten die in Duitsland gekazerneerd waren.

Easy going in Don Bosco Haacht

Ondertussen heeft Marc ook andere horizons verkend. Tijdens zijn jaren in het regentaat leert hij zijn eerste vrouw kennen. Drie jaar later trouwen ze. Ze vinden een huis in Oud-Heverlee. Zij was grondhostess en van haar erft Marc de liefde voor het reizen. Zij zag het leven regelmatig somber in en op

een dag is ze er uit gestapt. Marc heeft zich daar gedeeltelijk schuldig over gevoeld maar gelukkig is hij in die periode fantastisch opgevangen door zijn collega's in Don Bosco.

Voor hij in Haacht begon, stond Marc eerst in een BUSO-school in Zoutleeuw. Hij combineerde die halftijdse opdracht met een andere halftijdse opdracht in het Atheneum van Leuven. Daarna is hij ook nog nuttige ervaring gaan opdoen in een bedrijf dat gespecialiseerd was in industriële gasbranders.

In totaal is Marc vier jaar uit Don Bosco Haacht weggeweest. In 1976 start hij er als interimaris. Daarna kan hij er vast aan de slag waardoor hij Sint-Denijs-Westrem - waar hij ondertussen ook les gaf - moet teleurstellen. In Haacht begint hij met een samenraapsel van uren maar na zijn vuurdoop in het BUSO ervaart Marc zijn huidige opdracht als gemakkelijk. Hij integreert vrij snel in zijn nieuwe werkomgeving; zo engageert hij zich voor de Oud-Leerlingenbond en hij wordt lid van de voetbalploeg.

De liefde en het judo

Ondertussen is voetbal niet meer zijn enige sport. Omdat hij in het BUSO zijn mannetje moest kunnen staan, is Marc met judo begonnen. Hij is 17 jaar lang trouw op de mat verschenen. Daar zal zijn Christine misschien ook wel voor iets tussen gezeten hebben. Marc leert haar in de club kennen. Fons Ceustermans zal enkele jaren later hun huwelijksmis voorgaan.

Marc leert Christine de wereld kennen. Hij is reeds dol op reizen en zij gaat algauw heel graag met hem mee. Van elk land brengen ze iets speciaals mee naar huis. De zijde voor de trouwjurk van Christine hebben ze zelf uit Thailand meegebracht.

Marathonlopen in Omsk

Marc kent niet alleen heel wat landsgrenzen, ook voor zichzelf verlegt hij grenzen. Hij traint op marathons. In 1987 loopt hij zijn eerste wedstrijd en ondertussen heeft hij al 11 marathons gelopen. Eén van zijn mooiste herinneringen is de marathon van Siberië. Met sporters van Artsen zonder Grenzen loopt Marc in Omsk. Met deze wedstrijd heeft hij voor Artsen zonder Grenzen 1500 euro bij elkaar gelopen. Het geheim van zijn sportsuccessen: relativeren en jezelf goed voorbereiden. Voor Marc is het sociale gebeuren na het sporten ook heel belangrijk. Dat maakt het plezierig en ontspannend. Nog elke donderdag probeert Marc om naar zijn stamcafé Herberg in de Ster – bij Boeres in Wezemaal af te zakken voor een gezellige babbel met enkele goede vrienden.

Een hart voor de Middenschool

Ook nu hij adjunct-directeur is, houdt hij zich aan deze afspraak. Marc heeft vier jaar geleden al eens meegedongen voor de functie. Toen die nog niet voor hem bleek weggelegd, heeft hij heel eventjes de mogelijkheden voor een gunstig uitstapsysteem onderzocht. Nu hij op zijn 56e voor een nieuwe carrièreboost heeft gekozen, liggen de

zaken natuurlijk anders. Marc wil nog enkele jaren een goede adjunct-directeur zijn. Zoals hij jarenlang de leerlingen heeft opgevangen, zo wil hij nu iedereen, dus ook het personeel opvangen. De Middenschoolgedachte en een school van Don Bosco blijven leeft bij hem heel fel.

Gepeild naar de verdere toekomst, komen we te weten dat Marc zowat verslaafd is geraakt aan indrukken. Daarom wil hij blijven reizen. De volgende reis wordt vermoedelijk Namibië en in de toekomst wil Marc graag eens met de zon meereizen. En omdat Marc toch altijd graag weer naar huis komt, wil hij zich dicht bij huis zeker ook wel inzetten. Een organisatie als Poverello trekt hem wel. Ook in de Oud-Leerlingenbond wil hij zich dan terug actiever engageren. Liefst met een bende jonge collega's die hij bij dezen warm oproept!

Wij wensen Marc en Christine nog een lang en gelukkig leven samen.

Het 'Ten huize van...'-team heeft er al een beetje een queeste op zitten wanneer het aan de voordeur van Kürt staat. Kürt woont namelijk op een heel erg achterafwegje, moeilijk te vinden zonder de juiste instructies. Maar we zijn er geraakt en we zijn uiterst nieuwsgierig naar de verhalen van deze ASO-collega.

Tussen Harelbeke en Dadizele

Kürt ziet het zonlicht in Harelbeke waar hij als jongste van drie jongens opgroeit. Zijn vader is bediende in een veevoederbedrijf en zijn moeder is leerkracht Snit en Naad. Dat blijkt al snel een constante in de familie Maes. Zowat de helft van de familieleden staat in het onderwijs, dus ook voor Kürt was er al enige voorbestemdheid...

Harelbeke is een beetje een triestige stad tussen Kortrijk en Waregem. Buiten het feit dat ze aan een overweg wonen waar af en toe eens een ongeval gebeurt waar iets over te zeggen valt, is er weinig aantrekkelijks.

Gelukkig trekt het gezin Maes ieder weekend naar Dadizele om er te helpen in de bakkerij van de broer van vader. Daar volgt op vrijdagavond het beste moment van de week: snoep kiezen in de winkel! Kürt heeft in de bakkerij zo zijn eigen verantwoordelijkheden: hij moet de streepjes in de stokbroden snijden. Omdat er in het weekend altijd een beetje 'verhuisd' werd, is Kürt nooit lid geweest van de scouts of de chiro.

De slimste mens

Als kleuter loopt Kürt school in Harelbeke zelf. Al vanaf het begin wordt het duidelijk dat school voor Kürt geen probleem is. Hij is altijd de eerste van de klas en daar moet hij nog weinig moeite voor doen ook!

Aan het einde van de lagere school is Kürt weer de primus en hij wordt voor deze gelegenheid uitgenodigd in het cultureel centrum van Harelbeke. Tussen enkele pompiers die vanwege enige verdienste gelauwerd worden, ontvangt Kürt zijn medaille van de stad Harelbeke voor zijn uitzonderlijke schoolprestaties. Een hand van de burgemeester hoort er ook bij. Kürt kan achteraf niet ontkennen dat hij over de prijs zelf een beetje teleurgesteld is...

Boterhammen in een blues café

Omdat het Kürt op school zo gemakkelijk vergaat, is het logisch dat hij net als zijn broers naar het Sint-Jozefsinstituut in Kortrijk gaat waar hij nog in het systeem van het VSO zit. Hij ontdekt er zijn liefde voor het vak wiskunde.

Kürt is en blijft een brave jongen. 's Middags gaat hij braaf thuis eten. Al-

leen op middagen wanneer hij technisch tekenen volgt, gaat hij samen met een vriend zijn boterhammen opeten in een Blues Café. Van die stiekeme momenten heeft hij erg genoten, gewoon omdat het zoiets kleins ondeugends had...

De speelpleinen van Don Bosco

Zijn eerste kennismaking met Don Bosco gebeurt via een nicht die zuster is bij Don Bosco. Kürts broer was ook leraar op de Don Boscoschool in Kortrijk.

Zelf start hij in de speelpleinwerking. Wanneer hij op 15-jarige leeftijd een monitoren cursus wil volgen, heeft hij de keuze tussen een opleiding bij Don Bosco of één bij NDO.

Kürt kiest voor het laatste omdat zij de naam hebben vrijer te werk te gaan. Praktisch is het ook gemakkelijker want nu kan hij naar Kortrijk en anders moet hij naar Oud-Heverlee. Uiteindelijk belandt Kürt toch op de speelpleinen van Don Bosco waar hij 8 jaar lang in de werking meedraait. De sfeer is er erg gezellig, vooral vanwege de grote lichte nieuwelingen.

Sterallures als gat van de neushoorn

Ook de middelbare school wordt door Kürt met glans afgewerkt en hij kiest voor wiskunde aan de universiteit.

Hij start aan de KULAK voor de kandidaturen. Hij begint samen met 11 meisjes. In het tweede jaar zit hij samen met nog maar 5 meisjes. Na de kandidaturen gaat Kürt naar Leuven waar hij een kot deelt met zijn broer.

Ook de jaren aan de universiteit zijn in Kürts ogen gemakkelijk. Hij moet nog altijd niet echt veel doen en hij haalt min of meer op kousenvoeten zijn diploma. In zijn studententijd heeft hij daardoor nog tijd voor leuke dingen.

Naast instructeur op de monitoren cursussen van Don Bosco is Kürt ook nog het gat van de neushoorn geweest in De Liegende Doos, een tv-programma met Bart Peeters. Luc D'heu of Kürts neef speelden de kop en Kürt was dus het gat. Soms was het een helse klus want het was erg warm onder de mousse en als zo'n Luc D'heu dan ook nog eens een scheet laat, dan is het als gat niet altijd even aangenaam... Maar Kürt bewaart mooie herinneringen aan de opnames.

Vier sollicitatiebrieven

Omdat hij al vanaf het vierde leerjaar weet dat hij leerkracht wil worden, is het logisch dat Kürt na zijn studies ook effectief in het onderwijs start. Hij stuurt 4 sollicitatiebrieven: naar Don Bosco Zwijnaarde, Don Bosco Kortrijk, Don Bosco Haacht en naar Sint-Jozef, zijn eigen vroegere school.

Zijn eerste uren krijgt hij in Don Bosco Zwijnaarde. Hij kan er voor twee maanden aan de slag. Daarna is hij nog drie maanden assistent aan de KUL en nog eens drie aan de KULAK. Daar moet hij werkzittingen geven.

Lang leve de stempelcontrole!

Ondertussen is er ook een vrouw in zijn leven: Christa. Hij heeft haar leren kennen op een speelpleincursus. Christa is een kleuterleidster en haar ouders zijn witloofboeren in Boortmeerbeek. Op die manier komt Kürt in 'onze' contreien terecht (vandaar ook zijn sollicitatiebrief naar Don Bosco Haacht).

Op het moment dat Kürt begint te werken, wonen ze in Kessel-Lo. Kürt valt even zonder werk en moet gaan stempelen in Harelbeke. Onrechtstreeks heeft die stempelcontrole ervoor gezorgd dat Kürt in Don Bosco Haacht ASO is begonnen. Op de dag van de stempelcontrole belt Jackers namelijk naar Harelbeke om Kürt uren aan te bieden. Hij kan aan de slag voor informatica en fysica.

Intussen geeft Kürt hier al 12 jaar les. Hij geeft nu ook wiskunde en is mede ICT-verantwoordelijke.

Cartoonist Kürt Maes

Als hij eventjes tijd vindt, tekent Kürt graag. Geef hem een stukje papier en hij is aan het tekenen. Die passie heeft hij al als kind. Toen tekende hij cartoons van Guido Van Looy na.

Wanneer hij jaren later collega van zijn 'idool' wordt, is zijn geluk compleet. Op deliberaties durven de 2 tekenaars elkaar al eens een cartoonboodschap doorspelen. Het heeft vroeger zelfs in Kürts hoofd gespeeld om alsnog naar Sint-Lucas te gaan maar een werkaanbieding heeft die plannen doorkruist. Eén keer heeft hij met een inzending de tentoonstelling van het cartoonfestival van Knokke gehaald.

Kürt speelt ook graag zaalvoetbal en hij heeft de handen vol met zijn gezinnetje. Er lopen ondertussen ook drie kinderen rond: Ella, Arthur en Victor. Hoewel hij in Dadizele ook een huisje achter de hand heeft, verbouwt hij nu samen met Christa de voorouderlijk boerderij in Boortmeerbeek.

En de toekomst?

Gevraagd naar toekomstplannen, is Kürt heel bondig. Hij heeft niet echt

grote reisdromen, tenzij een tripje naar Zimbabwe maar dan alleen voor de naam... Met Christa is hij voor Vides in Albanië geweest waar ze samen speelpleincursus hebben gegeven. Hij is dankbaar voor de ervaring maar hij heeft niet de nood om nog ver weg te gaan.

Mocht hij met zijn tekentalent iets kunnen doen, dan zou hij die kans zeker grijpen!

Wij wensen hem alvast veel succes!

Het schooljaar loopt op zijn einde wanneer wij een afspraak hebben op het knusse terras van Jo Crols. Als deel van ons eigenste "ten huize van"-team is hij natuurlijk geen onbekende maar we peilden graag wat dieper naar de nog onbesproken aspecten van deze immer sympathieke collega!

Het kakkenestje

Op 25 november 1965 laat Jo zijn eerste kreetjes horen als jongste telg in het gezin Crols. Hij woont samen met zijn twee oudere zussen aan de Leuvensesteenweg in Hever in het huis dat oorspronkelijk nog van zijn grootouders geweest is. Het is er een klein paradijsje. Het huis heeft een grote tuin met zelfs een eigen zwembad. Als kind amuseerde hij zich ook al met dingen bouwen en in elkaar knutselen. Dat werd er alleen maar interessanter op wanneer papa als personeelslid bij de spoorwegen de nodige leuke voorwerpen meebracht. Zo werden oude treinruitjes gebruikt om een heuse serre mee te maken!

Ook aan affectie ontbreekt het hem niet. Hij laat zich de moederlijke aandacht van zijn twee zussen namelijk erg welgevallen.

Illegale sigaretten en bellen met de Spoorwegen

Als kleuter zit Jo in de meisjesschool in Hever-Dorp. Hij wordt er door zijn twee zussen lekker betutteld. Vanaf het eerste leerjaar moet hij zoals alle jongens naar de gemeenteschool verhuizen. Hij verbrengt er zijn jeugd samen met heel wat vriendjes uit de buurt.

Wanneer de school uit is, haastten ze zich meermaals naar de beemden om er kampen te bouwen. Ook de scouts lonkt. Jo wordt door een buurjongen overtuigd om lid te worden.

Toen uiteindelijk het kampen bouwen niet meer zo geweldig bleek, werd het actieterrein verlegd. Met een groepje vrienden ging Jo ruiten wassen bij mensen die hen daar een centje voor wilden geven. Wanneer de pot groot genoeg was, konden er dan illegale sigaretten gekocht en 'gepaft' worden. Ook de telefoons langs de spoorweg nodigden uit tot kattenkwaad.

Dan toch naar TSO...

Wanneer Jo naar het zesde leerjaar moet, krijgt hij nieuwe burens. Hun zoon gaat meteen naar Mechelen omdat hij daar dan later ook in het middelbaar kan beginnen. De ouders van Jo vinden dat geen slecht idee en Jo gaat vanaf dan mee naar de BIM. Daar gaat hij als zesdeklasser voor het eerst op sneeuwklassen. Het was wel een erg

primitieve aangelegenheid. De sleeplift mocht één keer genomen worden; viel je er af dan was je kans op een spectaculaire afdaling verkeken!

Na het zesde leerjaar start Jo dus in de BIM in het eerste jaar Moderne. Er werd hem toen al gezegd dat hij harder zou moeten werken, wou hij niet in het TSO belanden. Het eerste jaar vlot het echter nog redelijk, in het tweede jaar wordt Jo gedelibereerd en in het derde jaar wordt het hem op studiegebied fataal.

De ouders van Jo hebben hem dan in het passeren, in Don Bosco Haacht TSO/BSO ingeschreven. Jo start er dat jaar op 1 september in 3M. Het heeft echter nog wat voeten in de aarde gehad om op school te geraken. Zonder het goed en wel te beseffen, zit Jo nog op de bus wanneer die al Wespelaar binnenrijdt. Al liftend geraakt hij dan toch op school.

Jo heeft de beste herinneringen aan zijn leerkrachten van Don Bosco Haacht. Ook de sfeer in de school was voor hem een echte verademing. Hij moet wel een tandje bijsteken voor de technische vakken. Hij is dan ook ijverig gaan tekenen bij Louis Hendrickx thuis. Voor het middagspel was Jo niet echt te vinden, dat vond hij enigszins interessanter bij de meisjes van ASO. Jo haalt 4EM maar in 5EM moet hij dubbelen. Zijn diploma van 6EM heeft hij naar eigen zeggen te danken aan Louis D'Hoogh.

Met TOP-vakantie de wijde wereld in

In zijn vrije tijd heeft Jo ondertussen TOP-vakantie leren kennen. Als "spoorwegkind" kan hij met deze organisatie mee op reis en dat bevalt hem wel. Op die manier heeft Jo heel wat landen binnen Europa bezocht. Zijn kijk op de wereld verruimt er ook. Hij weet te vertellen dat hij op één van die reizen voor de eerste keer een nudistenkamp heeft gezien.

Hij genoot op die kampen ook van het lekkere eten en vooral van de vrijheid. Die vrijheid bracht hem ook met een opblaasbootje een eind in zee. Het heeft hem lang peddelen en stijve armen gekost om het vasteland weer te bereiken! Zijn eigen ouders gingen niet echt op reis. Wel ging Jo soms met zijn ongetrouwde oom mee naar een huisje op een camping in De Haan aan zee.

Chauffeur van de generaal

Na zijn middelbare school en de herexamens in het zesde jaar neemt Jo een maand vakantie om er dan weer in te vliegen. Hij solliciteert en begint bij de Boerenbond in Leuven. Eigenlijk moet hij er mee de bestellingen klaar zetten maar algauw kunnen ze hem daar beter als elektricien gebruiken.

Ondertussen doorkruist ook zijn verplichte legerdienst zijn werkend leven. Hij start in Koksijde bij de luchtmacht. In Sint-Truiden krijgt hij een opleiding als vrachtwagenchauffeur en daarna verhuist hij naar Evere. Iets later wordt hij chauffeur van de luitenant-generaal van de luchtmacht bij de NATO. Jo rijdt zijn baas naar alle diners en vergaderingen en komt op die manier in contact met andere chauffeurs van andere hoge pieten. Hij heeft uit die tijd heel wat verhalen van banketten en dure wagens en chique dames, ... Wanneer hij afzwaait, kan hij niet meer terug aan de slag bij de Boerenbond. Hij had inmiddels ook het examen voor De Post meegedaan en tijdens zijn legerdienst was hij daar al eens een dag geweest om allerhande papieren in orde te maken maar postbode is Jo nooit geworden. Hij heeft nog even in een firma voor alarmsystemen gewerkt, bij Zanker en ook als chauffeur van een meubelbedrijf.

Eerst kamperen, daarna zelf voor de klas

Ondertussen heeft hij ook Els leren kennen. Ze vinden een huis in Boortmeerbeek. Zijn gezin krijgt al snel vorm wanneer zijn eerste dochter Liezelot geboren wordt. Het duurt niet lang of er komt een tweede dochter: Hannelore.

Jo heeft op dat ogenblik werk als techniker bij Elektro Van Corenland in Kampenhout. Een job die hij heel graag heeft gedaan, al heeft hij er vaak heel hard moeten werken. Op 12 januari 2001 forceert Jo zijn rug en dat incident betekent een radicale ommekeer voor zijn carrière.

Omdat het heffen en tillen nefast zou kunnen worden voor zijn rug, besluit hij in Don Bosco Haacht TSO/BSO te solliciteren.

In een heel ver verleden wou hij nog kleuterleider worden, dus waarom ook niet.

Jo kan er op 1 september 2001 beginnen. Net te laat om van een voorinschrijving te genieten. Enkele maanden tevoren heeft Jo dus nog moeten kamperen om Liezelot ingeschreven te krijgen!

Onstilbare honger naar nieuwe uitdagingen

Jo is en blijft een bezige bij. Ondanks een druk gezinsleven kan hij daarnaast de vele interessante activiteiten niet zomaar aan zich laten voorbij gaan.

Hij is zelf heel erg actief geworden binnen de werking van TOP-vakantie. Hij is er zelfs enkele keren centrumleider en in het vakantieverblijf van De Post in de Provence heeft hij zijn hart verloren. Daar is het voor hem het aards paradijs. Sinds enkele jaren is hij ook erg actief in de Oud-Leerlingenbond.

En vorig jaar heeft hij alweer een nieuwe stap gezet. Jo draait ondertussen al een volledig schooljaar mee als studieleider van de tweede graad in Don Bosco TSO/BSO. Hij heeft er een druk jaar op zitten maar hij is nog elke dag blij dat hij deze kans gekregen heeft want hij doet het werk doodgraag!

Wij wensen hem alvast nog heel veel succes in deze nieuwe functie!

Jérôme L'Enfant

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2009

"Geboren en getogen in Werchter."

Die uitspraak gaat zeker op voor Jérôme L'Enfant. We bezoeken hem thuis en krijgen er een warme en hartelijke ontvangst. Dat het een gezellige avond zal worden, staat nu al vast!

Thuis in Werchter

Jérôme werd in Leuven geboren maar woonde daarna het grootste deel van zijn leven in Werchter. De Hanewijk was en is zijn thuis. Jérôme is de oudste van 3 kinderen. Hij heeft nog een zus die zes jaar jonger is en een broer met wie hij 20 jaar verschilt. Zijn vader werkte eerst in de Brouwerij van Haacht maar nam later het landbouwbedrijf van zijn vader over. Jérôme is opgegroeid met de witloofteelt. De hele familie hielp mee wanneer de nood het hoogst was. Jérôme heeft zelfs even getwijfeld om zelf met het bedrijf verder te gaan maar de dingen zijn dan toch anders gelopen...

Een goede student

Tot het vijfde leerjaar loopt Jérôme school in Werchter. De kleuterschool is gemengd maar in de lagere school krijgt Jérôme alleen met zijn eerste en plechtige communie meisjes te zien. Jérôme was een hele brave jongen. Achteraf gezien misschien zelfs iets te braaf... Het klimaat was er echter niet naar om veel kattenkwaad uit te steken. De leraar stond immers direct met zijn lineaal klaar. Door een snelle duik onder de bank is Jérôme één keer aan dat rondvliegende projectiel kunnen ontsnappen. Helaas was de jongen achter hem de klos! Voor het zesde leerjaar fietste Jérôme elke dag naar Don Bosco in Haacht. Hij kreeg er les waar nu het leraarslokaal van ASO is. Don Bosco was toen nog een kleine school; iedereen kende iedereen en dat had zo zijn charmes!

In het secundair volgt hij Moderne Wetenschappen. Hij is graag op school. Er heerst een fijn contact tussen leerkrachten en leerlingen en tijdens de lange middagpauze werd er naar hartenlust gespeeld. Jérôme herinnert zich mensen als Alex Delvaux, Roger Adams, Gaston Stas en Jos Grauwels. Voor die laatste heeft hij nog steeds bewondering. Jos was zijn tijd ver vooruit, alleen waren zijn opdrachten altijd net iets te uitgebreid. Toch heeft Jérôme tijdens die lessen heel wat opgestoken wat later bruikbaar bleek te zijn in het regentaat.

Na zijn zesde middelbaar verkeert Jérôme een beetje in dubio. Hij schrijft zich tegelijkertijd in voor het regentaat en voor een opleiding als kinesist. Tijdens zijn humaniora heeft hij nooit Latijn gevolgd en dat blijkt toch handig voor de studies van kinesist, dus kiest hij uiteindelijk voor regentaat. Eigenlijk had hij heel graag onderwijzer geworden. Jérôme bespeelt echter geen instrument en dat vindt hij zelf een must voor een onderwijzer.

Jérôme start in de Provinciale Normaalschool in Tienen. Hij volgt er gedurende 2 jaar Aardrijkskunde-Wetenschappen-Fysica. De studie legt hem op vele vlakken geen windeieren want hij leert daar ook Greet kennen. Het klikt vrijwel meteen tussen hen. Ze werken vaak samen aan taken en van het één komt het ander..

Hevig op het veld – rust bij de paarden

Naast een goede student is Jérôme een fervent voetballer. Hij is pas op zijn 11e gestart met voetballen maar hij heeft het nog ver geschopt. Werchter speelde in die tijd eerste provinciale en Jérôme was klein, licht en vinnig en kon heel wat voor de ploeg betekenen. Hij speelde vooral als middenvelder. Ooit heeft zijn naam hem in het voetbalwereldje de das omgedaan. Toen hij een fout maakte en door een Waalse scheidsrechter ter orde werd geroepen, dacht die dat Jérôme ermee aan het lachen was toen hij zei dat "L'Enfant" zijn naam was. Hij trok meteen een rode kaart!

Wanneer Jérôme niet aan het voetballen is, maak je veel kans om hem bij zijn paarden te vinden. Dat is een hobby die hij nu nog heeft. Paarden geven hem rust en Jérôme kijkt uit naar het dagelijks uurtje verzorging. In de buurt van zijn paarden kan hij de dag eens rustig overdenken. Als hij zaterdag of zondag tijd heeft, maakt hij graag een ritje met de koets. Soms gaat Greet dan mee maar als het te koud wordt, rijdt Jérôme alleen.

En dan voor de klas...

Na zijn studies krijgt Jérôme vrijwel onmiddellijk een aanbieding in Vilvoorde. Hij hoopt echter op een plaats dichterbij. Eind september worden hem dan 9 uur in Don Bosco aangeboden. Jérôme neemt ze aan. Hij heeft dat jaar veel springuren maar dat vindt hij niet zo erg. Er werd toen nog duchtig gekaart, dus een uur was snel gepasseerd. In

zijn beginjaren heeft Jérôme het niet altijd even gemakkelijk. Vooral de beroepsklassen durven het hem wel eens moeilijk maken. Hij heeft aan die doelgroep nooit eerder lesgegeven en ze krijgen hem zo ver dat hij zijn eigen lesgeven in vraag stelt. Toch krijgt Jérôme heel veel steun van de andere leerkrachten en hij bijt door.

Kaarten in het leger

Zijn actieve werkcarrière wordt nog eens onderbroken wanneer hij zijn legerdienst moet vervullen. Hij is ondertussen ook met Greet getrouwd en ze wonen in Aarschot. Gelukkig ligt hij in Heverlee gekazerneerd en kan hij 's avonds naar huis. In het leger krijgt hij een opleiding dactylo.

Omdat hij kan typen, verricht hij allerlei klusjes voor de kolonel. Zo moet hij o.a. menu's typen. Hij ruimt ook het bureau van de kolonel op. In de namiddag heeft hij niet echt veel te doen en om zijn tijd nuttig te besteden, probeert hij aan lesvoorbereidingen te werken. Dat is echter buiten het leger gerekend! Het wordt hem verboden om voor school te werken. Ternauwernood leert Jérôme dan maar manillen want kaarten mag wel! Een namiddag lopen in het Meerdaelwoud behoort ook tot de mogelijkheden. Als sportieveling laat Jérôme deze kans niet schieten.

Terug naar Werchter

Na zijn legerdienst kan hij terug in Haacht beginnen, althans in ASO. In TSO/BSO ligt het wat moeilijker. Blijkt dat er administratief een beetje gedwaald is. Jérôme heeft zijn belofte tot benoeming in ASO maar nog niet in TSO/BSO. Na wat heen en weer gepraat raakt de zaak opgelost. Op het thuisfront beginnen de zaken ook te veranderen. Eerst wordt Pieter geboren. Daarna volgen nog Thomas en Caroline. Jérôme en Greet verhuizen terug naar Werchter. In 1981 overlijdt Jérômes vader en dat is voor de familie een zware klap. Wat het bedrijf betreft, wordt er door iedereen zoveel mogelijk ingesprongen. Vanaf dan bouwt het bedrijf ook stilaan af.

Voor Jérôme blijft het echter een ware ontspanning om buiten te kunnen zijn. Hij geniet er nu nog van om het veld te bewerken. Hij is een man van de natuur en dat is ook de reden waarom hij er eventjes aan gedacht heeft om zelf in de landbouw aan de slag te gaan.

Vaste waarde in de middenschool

Maar Jérôme heeft ondertussen ook zijn vaste stek gevonden in de Middenschool. Daar is hij lang mee actief geweest in de voorbereiding van de Nederlandreis. Hij heeft dat altijd heel graag gedaan! Als Roger Adams door het verlies van zijn vrouw onverwacht stopt, komt de functie van studieleider

vrij. Onder het mom van 'deelnemen is belangrijker dan winnen', stuurt Jérôme zijn sollicitatiebrief. Hij wordt aangenomen en kan zich nu bezighouden met de dingen waar hij goed in is. Het is ook echt fijn samenwerken met Marc Pauwels en Frans Leën. Hij beoefent het ambt van studieleider 4 jaar en dingt dan mee naar de functie van adjunct-directeur. Dat is hij een 3-tal jaren. Vandaag is hij directeur in de Middenschool. Hij doet de job met hart en ziel en weet zich gedragen door een goed team.

Dromen van één campus

Gevraagd naar de toekomst, droomt Jérôme van één campus. Hij heeft zelf doorheen zijn loopbaan ontzettend veel geleerd van zijn collega's. Hij had zelf het geluk zowel in ASO als TSO/BSO te staan. De optimalisering van de campus vindt hij daarom zelf een hot item.

Wij wensen hem alvast een goed evenwicht tussen inspanning en ontspanning!

Teksten en interviews

Archief Oud-Leerlingenbond

Willy Wuyts, Jean De Bie, Tine Dewitte, Hubert Buyens,
Pascale Devreeze, Kristel Dirickx, Zjuul De Roye, Nick Fonderie,
Marc Pauwels, Marc Vanderwilt, Lieve Pinxten, e.a.

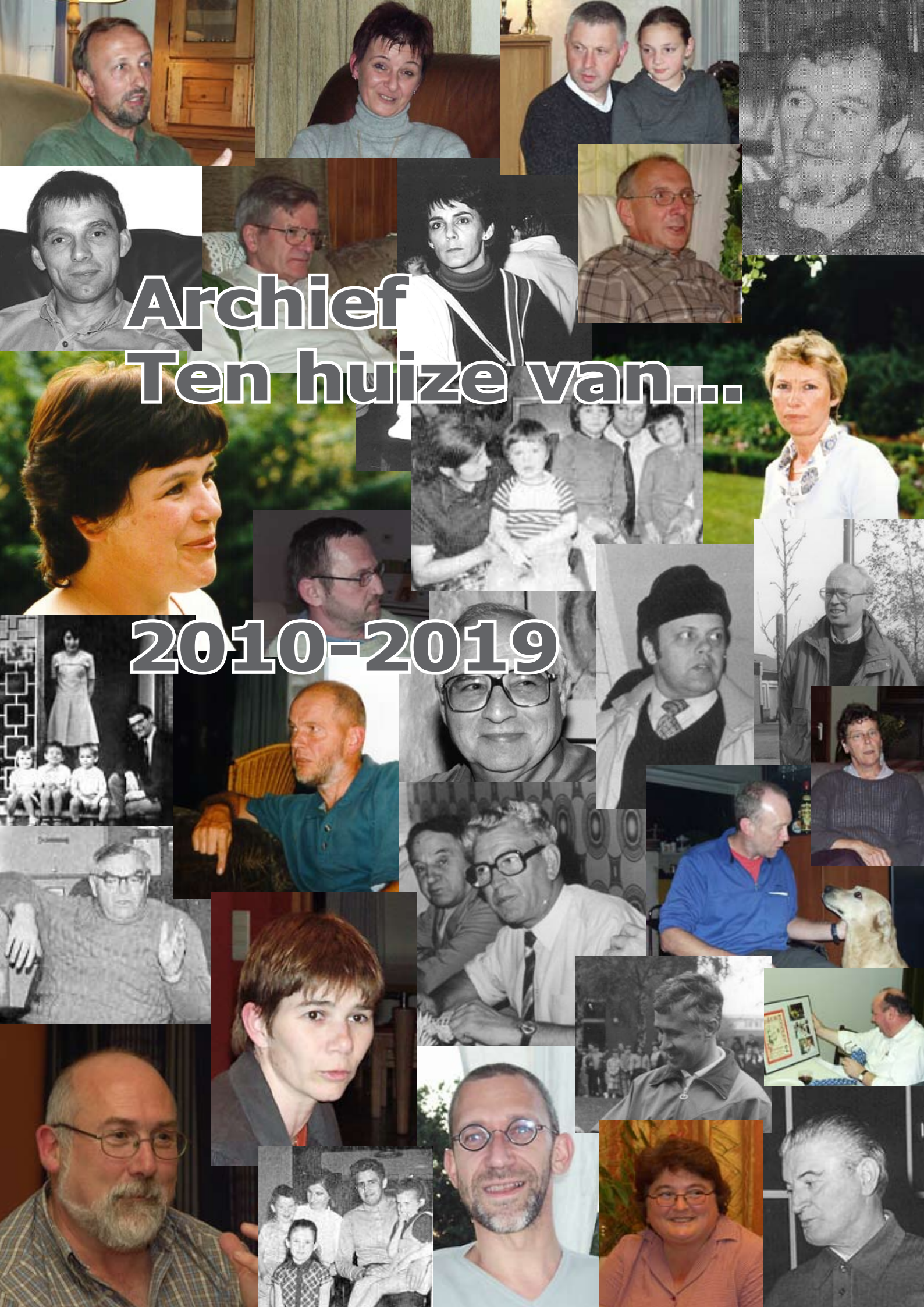
Foto's

Archief Oud-Leerlingenbond

Archief Huize Don Bosco

Archief Don Bosco Haacht

Tinus Spooren, Armand Claeys, Wim Swinnen, Zjuul De Roye,
Marc Pauwels, Marcel Deleus, Marc Vanderwilt, e.a.

Archief Ten huize van...

2010-2019

Archief "Ten huize van..."

Erna Vanderhoeven	2
Louis Vingerhoedts	6
Hilde Demeulemeester	13
Ingeborg Peeraer	19

Erna Vanderhoeven

Uit Don Boscoop - lentenummer 2010

We tuffen met het "Ten huize van"-team moedig naar Bevel om dan ergens op een achterafweggetje het prachtig gelegen huis van Erna Vanderhoeven te ontdekken. We hebben meteen spijt dat het al donker is... Maar even snel worden we binnen gelaten door een immer goedgehumte Erna in een zee van licht en gezelligheid. Dit belooft een interessante avond te worden!

Wat je doet, moet je goed doen

Erna is de oudste in een gezin van 3 kinderen. Haar moeder baatte in Kon-tich een kruidenierswinkel uit waarin ook haar vader na zijn werkuren, bij Agfa Gevaert, bijsprong. Ook Erna is van kinds af aan al erg bij de winkel betrokken. Zolang ze het zich herinnert, heeft ze altijd gewerkt. Ze heeft altijd

mee de bestellingen klaargezet die haar vader bij de klanten aan huis bracht. Eén keer heeft ze op die manier een heerlijke namiddag aan haar neus voorbij zien gaan. Ze was uitgenodigd op een niet te missen verjaardagsfeestje. Eerst mocht ze van haar vader niet gaan maar omdat iedereen ging, zwichtte hij. Maar eerst moesten die zaterdag de bestellingen nog rondgebracht worden. Erna werkte goed door en fietste dapper naar de verschillende klanten. Toen ze na haar ronde terug thuis kwam, bleek dat er al iemand gebeld had. Ze was een pakje gerookt vlees vergeten. Haar vader was onverbiddelijk; ze moest dat pakje wegbrengen en haar afspraakje werd ineens afgeblazen. Haar vader bleef bij zijn devies: Iets wat je doet, moet je goed doen.

Streng maar... met de beste bedoelingen

Erna is dus behoorlijk streng opgevoed al heeft ze daar zelf doorgaans niet erg onder geleden. Het was zonder meer met de beste bedoelingen. Ze beseft dat ze op die manier een groot doorzettingsvermogen ontwikkeld heeft. Na het zesde middelbaar heeft ze getwijfeld tussen Conservatorium en Germaanse. Ze kiest uiteindelijk voor Germaanse omdat ze dan nog altijd piano als hobby kon hebben. Het omgekeerde leek haar niet zo praktisch...

Vooraleer ze in Antwerpen aan de universiteit belandt, heeft Erna eerst een gelukkige jeugd gehad in Kontich. Ze ging er naar de kleuter- en lagere school bij de zusters van Vorselaar. Eén leerkracht is haar in het bijzonder bijgebleven: juffrouw Mariën uit het vijfde leerjaar. Zij had een heel groot gevoel voor rechtvaardigheid en zij kreeg van de kinderen heel wat gedaan. De lessen van juffrouw Mariën waren in feite levenslessen en die vergeet je immers nooit. Erna fietste naar school en ze durfde ook wel eens langs het "weggetje van de jongens" te passeren... Stilaan lonkt de middelbare school. Erna volgt er Wetenschappelijke B. Ze is ondertussen ook lid van de scouts. Dat is niet zonder slag of stoot gegaan want bij de familie Vanderhoeven was de zondag een echte familiedag. Dan werd er wat gelezen of op familiebezoek gegaan en vader en moeder vonden het dan ook niet makkelijk dat hun dochter die tradities wou verbreken. Uiteindelijk mag Erna toch naar de scouts. Daar amuseert ze zich kostelijk, vooral tijdens de kampen want dan geniet ze met volle teugen van de vrijheid.

Germanist achter de slagerstoog

Wanneer Erna naar het vijfde middelbaar moet, verhuizen haar ouders naar Kessel. In die tijd komen de grote supermarkten op en het was voor kleine kruidenierszaken quasi onmogelijk om de concurrentie aan te gaan. Erna moest dan ook van school veranderen en ze verlaat de scouts. De hele verhuis

vond ze verschrikkelijk. Ze had het gevoel dat ze weer helemaal van nul moest beginnen. Nochtans heeft ze ook uit die tijd een hechte vriendenkring overgehouden. Na het zesde start ze dan Germaanse aan de universiteit van Antwerpen. Ze heeft ook nog even aan tandarts en Romaanse gedacht maar er werd beweerd dat je voor die twee opleidingen best Latijn gevolgd had. Het werd dus Germaanse en dat was voor Erna een kolfje naar haar hand. Ze doorloopt de studie met gemak. Tijdens de weekends staat ze vaak nog mee in de slagerij van de buurman. Soms ging ze rechtstreeks van de fuif naar de studentenjob. Vader zag het met lede ogen aan en waarschuwde Erna dat ze slechts één kans kreeg. Tweede zit was voor hem ook geen optie. Wanneer Erna weer eens laat van een fuif terugkwam, lagen de vacatures voor Agfa Gevaert of de GB al op de tafel. Erna was dan ook erg opgelucht toen ze na het eerste jaar te horen kreeg dat ze geslaagd was.

Bij Erna en Peter

Toen duidelijk werd dat Erna haar studies ernstig nam, werd het klimaat ook losser. Ze mocht bij vriendinnen blijven slapen en zij waren op hun beurt dan ook weer meer dan welkom in Kessel.

In haar tweede jaar komt – na een paar “probeersels” – Peter in het vizier. Ze kenden elkaar al langer want ze woonden in hetzelfde dorp maar opeens was de vonk er voor hen allebei. In 1985 zijn ze getrouwd.

Nadat Erna afgestudeerd is, is het erg moeilijk om als leerkracht aan de slag te gaan. Erna is wel bezig maar het gaat vaak om kortstondige interim's. Ze staat in wel 15 verschillende scholen. Peter had werk maar ook niet in de lijn van zijn diploma.

Op dat moment ontstaat het idee om samen een zaak te beginnen. Ze stootten op een café in Elewijt dat ze drie jaar lang met hart en ziel hebben uitgebaat. Het was een erg goed draaiende zaak waar om 12 uur 's nachts nog met een glimlach een spaghetti voorgeschoteld werd aan de plaatselijke voetbalploeg. En hoewel Erna en Peter genoten hebben van hun café; met de komst van eerst Vic en daarna Nina, beseffen ze dat zo'n zaak niet te combineren valt met kleine kinderen. Stilaan wordt er uitgekeken naar iets anders.

Direct thuis in Haacht

Wanneer een vriendin van Erna met zwangerschapsverlof gaat, neemt Erna haar uren in Sint-Rita in Kontich over. Eerder toevallig hoort Erna daar dat de school in Haacht zo aan het groeien is. Ze besluit haar kans te wagen en een brief te schrijven. Ze wordt direct voor 8 uur aangenomen. Dat wordt al gauw een voltijdse betrekking wanneer haar voorganger er de brui aan geeft.

Erna heeft zich in Haacht vanaf het eerste ogenblik erg thuis gevoeld. Ondertussen is er ook nog Stan en hebben zij en Peter grond gekocht in Berlaar en de afstand tot Haacht blijkt vlot overbrugbaar.

Wanneer Peter voor zijn job vaak in het buitenland vertoeft, beslist Erna om halftijds te gaan werken. Ze ervaart wel een soort contradictie: ook al werkt ze officieel minder, de engagements blijven onveranderd. Ze heeft inmiddels mee haar schouders onder de Londenreis gezet en ze is trots dat ze die reis nu sinds drie jaar aan de leerlingen kunnen aanbieden.

Ook tegen feestjes zegt Erna niet nee. Ze kookt heel erg graag en op school heeft ze met die interesse al menig culinair moment in goede banen geleid.

Vanaf nu: Droomhuis in het groen

Dat zowel Erna als Peter geregeld nood hebben aan nieuwe projecten bewijst hun huidige huis. Ze wonen er nog maar sinds de kerstvakantie maar het

is voor hen een droom die waarheid wordt. Peter heeft anderhalf jaar in het huis gewerkt en nu kriebelt het alweer om zelf terug een zaak uit de grond te stampen. Op termijn ziet Erna dat misschien ook nog wel zitten, maar in de nabije toekomst wil ze de klas zeker niet verlaten.

“Ik amuseer me prima in mijn job en ook daarbuiten heeft het leven enorm veel moois te bieden”.

Wij zouden deze boeiende en rijke avond niet beter hebben kunnen afsluiten!

Louis Vingerhoedts

Uit Don Boscoop - herfstnummer 2010

Een nieuw schooljaar gaat van start; de boeken worden van onder het stof gehaald, de leerkrachten zoeken hun lesvoorbereidingen en genieten na van een welverdiende vakantie terwijl de leerlingen vol spanning afwachten op die eerste schooldag. Nieuwe leerkrachten worden verwelkomd, de "anciens" zoeken de rust op en laten zich leiden door het leven.

En wat deden wij?

Wij gingen op bezoek bij een schoolverlater, maar dat lelijke woord laat ik al meteen vallen, want deze man heeft zich meer dan eens bewezen. We waren nog maar net de oprit opgereden of ik zag een kleine gestalte naar het raam toelopen. Hij moest ons gezien hebben, want de deur ging met een smak open. Daar, in het midden van de deuropening, stond Louis Vingerhoets, gekend technisch adviseur van onze technische school.

Hoe de klanken uit de jukebox galmden, kan ik onmogelijk beschrijven, maar het gezicht van Louis staat nog steeds op mijn netvlies gebrand. Gelukkig, trots en vol genot liet hij ons naar zijn golden goodies luisteren. Het kon niet anders zijn of deze man was technisch aangelegd. John Lennon, Anja en vele andere klassiekers vulden de inkomhal met nostalgische tonen. Ook zijn vrouw, Agnes, kwam al snel een kijkje nemen. "Daar kan hij uren over babbelen!" luidde het van haar kant, maar dat hadden wij al lang door.

Zoveel moois verscholen in het groen...

Niet veel later mochten we zijn prachtige tuin binnenwandelen. Ook al was het bijna donker, zelfs een nachtblinde kon zien dat dit een levenswerk was. Louis en Agnes wonen nog maar zeven jaar in Keerbergen, maar aan de grootte van de tuin en het vele werk kon je dit niet zien.

Louis troonde ons mee naar de vele gezellige plekjes in de tuin. Een paadje leidde ons naar het tuinhuis waar het echtpaar in de ochtend geniet van een rijkelijk ontbijt terwijl het zonnetje reeds aan de hemel staat. 's Avonds wordt de gezelligheid verder gezet aan de zuidkant van het huis. Een barbecue, een tuintafel met zes stoelen en de mooie bloemenperken konden enkel ons vermoeden bevestigen; Louis is een levensgenieter.

De serre, verstopt achter schuinhangende bomen, herbergde komkommers en verse tomaten. Ook de groentetuin, die er nu wat verlaten bijlag, leverde Louis en zijn vrouw al heel wat verse groenten op!

Na de rondleiding in de tuin en het beluisteren van de nieuwbouwplannen van zijn veranda mochten we plaats nemen in de living. De stoelen, afkomstig van de kringloopwinkel, zaten de komende uren als gegoten. "Ja, die stoelen... Ons Agnes was meteen verkocht en voor de prijs van €15 kan je natuurlijk niet anders dan je vrouw blij maken!" vertelde hij ons glunderend.

Een leven op de boerderij

Louis is de oudste zoon van tien kinderen. Zeven zussen en twee broers vergezelden Louis in zijn jonge leven als zoon van landbouwers. Vader wou eerst leerkracht worden, maar ontpopte zich al snel als de meest vooruitstrevende landbouwer van het dorp.

In Waarloos groeide Louis op tussen de bieten en de koeien. Het harde werken werd hem van kindsbeen af aangeleerd. Had je nu honger, dorst of regende het pijpenstelen? Op het land was het te doen en nergens anders.

Louis raakte vertrouwd en tegelijkertijd verknocht aan de tractor, een Lanz Bulldog. Eerst was het enkel sturen, maar zodra hij kon, mocht deze kleine knaap de ambriage voor de eerste keer indrukken. Ten huize Vingerhoets was de regel; "Alles mag, behalve hetgeen niet mocht!"

Moeder was een kei in het organiseren terwijl vader de stille, maar harde werker was. Zonder woorden maakte hij veel duidelijk en hoe vaak moeder Vingerhoets zei: "Onze va zegt dat ge dat moet doen!" kan Louis zich niet meer herinneren.

Eerst werken, daarna spelen en 's avonds... tijd voor huiswerk!

Alle kinderen kregen alle kansen, want iedereen mocht naar school. Ze hadden zelfs drie studeerkamers ten huize Vingerhoets! In zijn kinderjaren ging Louis graag naar school. Wat er verteld werd door de meester, interesseerde hem!

Dit veranderde wanneer hij voor het eerst naar de middelbare school ging. Zo fier als een gieter mocht hij één september met de fiets naar school rijden. Met de fiets, want diegene die met de bus kwamen, waren toch maar sukkelaars. Nu, die eerste schooldag had Louis een leeuwenvlag op zijn fiets. Zo trots als een pauw reed hij de schoolpoort binnen, dit was buiten de strenge prefect gerekend. Louis moest al snel zijn vlagske afgeven, dit mocht niet! Het college en dan vooral de strenge regels konden op weinig sympathie rekenen bij de jonge Louis.

Niet veel daarna veranderde hij van school. Het college werd ingeruild voor de TSM in Mechelen. Wat een verademing! Daar haalde hij een A2 in de mechanica, waar hij de laatste twee jaren pas écht leerde te studeren.

In de buurt ontbrak er een school om hoger onderwijs te volgen. De dichtstbijzijnde school was in Antwerpen gelegen. In de vakantie volgde hij een wiskundecursus voor een opleiding als technisch ingenieur te Boom. Die overstap was echter te groot, want het bleek niet zo gemakkelijk te zijn om ingenieur te worden als je een A2-diploma op zak had. Daarop bood de avondschool antwoord. Louis haalde

met glans een B1 in de mechanica en een hogere technische voor elektriciteit. Op dat moment was Louis 21 lentes jong en kende naast het vele werk een boeiend uitgaansleven.

De kermis en de ongeplande vakanties met maten

Wanneer de kermis in het dorp werd aangekondigd, voelde Louis al snel de kriebels. Niet zozeer om veel geld uit te geven, wel om te kijken naar de vele licht- en muziekinstallaties. Durfde hij dan niet in een attractie te gaan? Natuurlijk wel! De rups had geen geheimen meer voor Louis en zijn vriendinnen. Samen met zijn vrienden kon hij urenlang op zo'n kermis rondwandelen. Het gebeurde wel eens dat zijn zus hem kwam zoeken, maar zo slim als Louis is, had hij hier al een stokje voor gestoken. Via de achterdeur sloop hij het ouderlijke huis binnen en kroop stiekem zijn bed in. Dacht hij eerst dat hij er goed vanaf kwam, dan had hij toch verkeerd gedacht. De dag erna werd er niets over gezegd, maar als Louis het jaar erna naar de kermis vertrok, kreeg hij "en niet zoals vorig jaar hé Louis!" naar zijn hoofd geslingerd. Met blozende wangen vertrok hij, maar tegelijkertijd wist hij ook dat hij het niet meer opnieuw moest proberen.

Daarnaast hield Louis ook van de ongeplande vakanties met vrienden waar ze naar een slaappleats zochten bij een boer of zijn hobby; optreden als diskjockey. Op een keer zou hij voor de muziek zorgen op een feestje waar het thema "auto's" centraal stond. Om stipt twaalf uur wou Louis hiervoor echte toeters laten afgaan, maar de accommodatie ter plaatse leende zich er niet toe. Wat deed deze jonge knaap? Hij fietste als de wind naar huis en vroeg zijn vader om de batterij van de tractor. Louis kreeg hiervoor de toestemming, maar mocht hem pas om kwart voor acht onder zijn snelbinder vastbinden. Het feest begon om acht uur!

Werken, werken en nog eens werken!

In zijn leven heeft Louis reeds ontzettend veel gezien en gedaan. Zelf zegt hij zich niet snel meer te verbazen. Toen hij voor de eerste keer op het werkveld stond, was hij 19 jaar en werkte hij voor Friden in Mechelen (nu Teeves Automotive) en Interbeton te Antwerpen. Niet veel later verliet hij dit bedrijf en trok naar Dupont in Mechelen. Dit is een plasticfabriek waar hij in ploegen moest werken. Ook hier had hij het na een tijdje gezien en zocht hij naar verandering.

Deze verandering vond hij bij Impex, een bedrijf waar hij leiding gaf aan de technische binnen- en buitendiensten. Tussendoor stond Louis de klanten die niet tevreden waren te woord. Daar heeft hij naar eigen zeggen veel gezien en meegemaakt. Hij verschiet van niets meer! Zo werd het bedrijf op een dag ontruimd omdat er een brand was ontstaan. Toen al het volk buitenstond,

kwam de baas naar buiten en vertelde Louis in alle vertrouwelijkheid dat het maar om rook ging. Loos alarm! "Maar.." zei zijn baas "we laten de brandweer toch komen, dan weten we zo dadelijk hoe snel ze ter plaatse zijn!" Daar stond Louis, met verstomming geslagen. Louis en zijn ploeg konden terug aan de slag, maar de baas en de pompiers hebben nog lang "nageblust"... Na verloop van tijd stelde Louis zich de vraag of hij in dat bedrijf bleef of hij misschien voor iets anders zou kiezen.

"Het opvoedingsproject van Don Bosco is vanzelfsprekend!"

Toen ontstond het idee om in het onderwijs naar werk te zoeken. Twee sollicitatiebrieven volstonden, want kort daarna mocht hij in Don Bosco Haacht aan de slag gaan. Van de persoon Don Bosco had Louis nog nooit gehoord, maar het werd hem meteen duidelijk dat het opvoedingsproject waar Don Bosco achter stond, hem uitzonderlijk goed lag!

Alles moet 'in der minne' gebeuren, het was logisch en vanzelfsprekend dat je op die manier met leerlingen omging. Bovendien vond Louis het écht leuk als je datgene kon uitleggen aan iemand wat je zelf ook graag deed! Niet alleen op school was hij een constante, ook buiten de schooluren was hij een echte actieveling. Zo ging hij op huisbezoek tijdens de kerstvakanties zodat de leerlingen goed opgevolgd werden.

Zijn gezag haalde hij uit stiptheid en orde. Enkele anekdotes maakten dit duidelijk. Deze staat in ons geheugen gebrand: Op een dag stond Louis voor het bord en in al zijn ijver merkte hij terloops op dat het wel verdacht stil was als hij met zijn rug naar de klas stond. Eén keer omdraaien, leverde niets op. De tweede keer omdraaien... Ja, nu had hij prijs! Enkele leerlingen hadden zich geamuseerd met het gooien van propjes. "Goed," zei Louis "voor elk propje dat er gegooid werd, blijven jullie één minuut langer!" Al snel kreeg hij tegenwind, want zes propjes was gelijk aan zes minuten langer blijven en dat betekende voor een paar jongens dat ze hun bus zouden missen. Wat er ook gebeurde, ze moesten nablijven! "Desnoods doe ik jullie zelf naar huis!" zei Louis. Hij had er natuurlijk niet bij stilgestaan dat sommige leerlingen misschien wel van heel ver kwamen!

Lesgeven staat voor Louis gelijk aan show geven, maar tegelijkertijd is het ook stres-

serend werken; lessen voorbereiden, bijscholing en veel, heel veel inzet. Na zes jaar te hebben les gegeven, werd hij fulltime technisch adviseur in onze technische school. Het werk was zeer afwisselend. Zo mocht hij verschillende vergaderingen en koopdagen bijwonen, maar écht werken vond hij het niet. Dit werk stond in schril contrast met zijn vorige opdrachten. In andere bedrijven moest aan een veel hoger tempo

werk verricht worden. Het plezier vond hij bij nader inzien toch in het onderwijs en voornamelijk in het bezig zijn met jongeren...

Plannen, dromen... en wensen voor morgen

Nu wil Louis vooral... werken. Geloof het of niet, maar hij vindt altijd wel een werkje. Dit kan Agnes beamen! "Ik heb Louis écht moeten dimmen, want voor ik hem kende, was hij een onophoudelijke workaholic!" vertelt ze ons vurig. Van zodra er méér werk is, zal Louis onverbiddelijk voor twee beginnen werken. Tegelijkertijd heeft hij niet eens door dat het zo hard is. De spanning die hij tijdens het werk voelt, daar heeft hij deugd van.

Toch houdt Louis ervan om in zijn vrije tijd te lezen, te wandelen en te fietsen. Dit laatste doet hij vooral graag als het mooi weer is. Daarnaast heeft hij in zijn leven veel vrijwilligerswerk gedaan waar hij vandaag de dag nog steeds trots op is. Zo zijn o.a. de Chirolokalen in Muizen gebouwd dankzij de steun en inzet van Louis. Zijn twee zonen, kleinkinderen en vooral zijn vrouw komen nu op de eerste plaats. Een citytrip samen met zijn hartje en haar animeren, dat zijn wensen voor morgen.

Met een lach en een gelukkig gevoel nemen we afscheid van Louis. Het woord afscheid is hier misschien misplaatst, want uitgebabbeld, zal meneer Vingerhoets nooit zijn!

Hilde Demeulemeester

Uit Don Boscoop - winternummer 2011

De sneeuwvlokken dwarrelen uit de lucht, de kerstvakantie is bijna in zicht met de daarbij horende cadeautjes en vreugdevolle, doch kinderlijke nieuwsgierigheid. De lichtjes van de kerstbomen flikkeren uitdagend en nodigen ons uit om stil te staan bij het afgelopen jaar. Deze nostalgie gaat gepaard met goede voornemens die worden vertaald aan de feestelijke tafels bij familie en vrienden. De vraag hoe we het nieuwe jaar zullen inluiden lijkt ons allemaal te interesseren, maar tegelijkertijd weten we het antwoord hier al een beetje op.

Hoogtijd voor een nieuwe Ten Huize van...

Deze keer staan we op de besneeuwde stoep bij Hilde Demeulemeester in Heverlee. Na een zachte beltoon, worden wij en de bewoners gewaarschuwd door het geblaf van een hondje. De deur wordt geopend en daar staat ze; de 'nieuwe' directeur van onze TSO/BSO- school. We worden spontaan naar de living in het midden van het gelijkvloers geloodst. Het huis ademt romantiek

uit; de slede aan de deur, de hoge plafonds, de betegelde bevloering, de schattige antieke kasten, de schilderijtjes en vele stoelen laten ons zien dat er met hart en ziel aan dit interieur gewerkt is.

Wat willen we drinken?

Een koffie, een trappist of misschien een Flierefluiter?

Een Flierefluiter? Ongekend voor diegene die niet vaak in de leraarskamer van de school komt, zeer gekend daarentegen bij de collega's van Hilde. Dankbaar dat deze biersoort wordt meegebracht door één van haar collega's, Wouter, schenkt ze de glazen vol en zo wordt deze gezellige avond gepast ingezet.

Come away with me

Hilde is opgegroeid in Koersel, gelegen in de provincie Limburg, in een gezin van vijf waarvan zij de jongste is van drie kinderen. Haar vader werkte als beroepsmilitair in Leopoldsburg terwijl haar moeder als huisvrouw de drie kinderen grootbracht. Net omdat Hildes vader dit beroep uitoefende, lijkt haar leven op een aaneenrijging van vele malen verhuizen. Hun eerste appartementje lag verscholen in Leopoldsburg. Daar heeft ze tot haar vierde levensjaar gewoond. Daarna trokken ze naar een huisje met een tuin in achtereenvolgens Aken, Euskirchen en Arnsberg waar Hilde tot haar zestiende verjaardag gehuisvest was. Op de vraag hoe de ouderlijke woning eruit zag kan Hilde dus moeilijk antwoorden. De verschillende plekken brachten haar nochtans veel bij, want ondanks het vele verhuizen, heeft ze wel kunnen genieten van haar jeugd. Eigenlijk kan je het een beetje vergelijken met een gemeenschap die bestond uit vrouwen en kinderen wiens man of vader militair was. In deze wijk woonden Belgen van de twee talengemeenschappen. De school waar Hilde onderwijs genoot, bestond enkel uit Vlaamse en Waalse meisjes en jongens. Er werd op school streng toegezien dat Vlamingen en Walen strikt gescheiden leefden. Ook op de speelplaats werd dit gegeven duidelijk gemaakt door een lijn die bedoeld was als markering tussen beide. De kinderen van de militairen kregen een pasje waarmee ze de kazernes binnen mochten glippen. In deze verblijfsgebouwen vierde Hilde en anderen hun plechtige communie, konden ze sporten of brachten ze een bezoek aan de plaatselijke cinema.

Ook op het internaat waar ze na de schooluren verbleef, kon Hilde goed haar mannetje staan. Het internaat, waar Hilde verbleef, is nu een gezellig hotel geworden en Hilde durft nog wel eens op de website van de oudleerlingenbond gluren om op de hoogte te zijn van het allernieuwste nieuwtje. Op dit internaat sliepen wel honderden leerlingen! Er gingen geruchten de ronde dat achter de dubbele muren en

de vele kleine deurtjes geesten dwaalden. De deuren werden met enkele kettingen gesloten alsof het een burcht uit de middeleeuwen was die behoed moest worden voor lelijke invallen van de vijand.

Hildes vader werd commandant en afhankelijk van de rang die hij bekleedde, moesten ze verhuizen. Dit heen en weer gesjouw van persoonlijke spullen en vele herinneringen heeft geduurd tot het pensioen van haar vader.

Eeuwenoud, springlevend: Leuven... een stad om van te houden

Daarna verhuisde de familie Demeulemeester met al hun hebben en houden naar Leuven. In de studentenstad heeft Hilde haar laatste jaar in het secundair onderwijs gelopen. Er was niet echt een niveauverschil; de twee onderwijstypes waren goed op elkaar afgestemd. Daar leerde ze onmiddellijk een meisje kennen dat Hilde onder haar hoede nam. Karina heeft haar later samengebracht met Philippe, de man van haar leven, die nu naast haar zit en aandachtig het verhaal beluistert.

Wetenschappelijk onderzoek bracht haar bij de essentie: iets uitleggen...

Na haar studies in het middelbaar onderwijs studeerde Hilde biologie aan de universiteit van Leuven. Deze opleiding hield Hilde zo in de ban dat ze geboeid bleef werken aan de universiteit. Tien jaar lang ging ze aan de slag in een labo bij Vandesande waar ze instond voor wetenschappelijk onderzoek. Hier leerde ze stoffen kennen die belangrijk zijn om contacten te leggen tussen hersencellen. Het onderzoek naar deze verbindingen was broodnodig om ziektes en aandoeningen beter te begrijpen. Na gedurende jaren wetenschappelijk onderzoek gevoerd te hebben, werd de informatie vertaald naar verschillende publicaties in tijdschriften. Na het werk op de universiteit bracht de voeling en de interesse haar naar Gasthuisberg. In dit ziekenhuis stond ze al wat dichterbij de mensen, haar patiënten brachten meer 'drive' in het werk dat ze jaren deed. Door de contacten met internationale universiteiten hield ze ook hier verschillende connecties op na. Toch bleef de onzekerheid op het werk bestaan. Er moest immers voldoende budget zijn om de onderzoeken te financieren en deze zekerheid ontbrak soms!

Don Bosco, een school naar haar droom

Na zestien jaar gewerkt te hebben met verscheidene collega's en in verschillende beroepenvelden werd het tijd voor iets anders, iets nieuws waardoor ze haar werk, haar gezin en haar passies met elkaar kon combineren. Door het zien opgroeien van haar geliefde kinderen werd het Hilde steeds duidelijker hoe graag zij iets uitlegt aan jongeren. Voor een klas staan en van iets theoretisch iets heel concreets maken werd omgezet van droom naar werkelijkheid. In het onderwijs stappen, werd daarom een voor de hand liggende keuze. Niet veel later werd deze droom waargemaakt en mocht Hilde in Don Bosco Haacht aan de slag gaan. Ze vond het een fijne verwelkoming, want Don Bosco was haar niet vreemd. Hildes jongste dochters liepen reeds school in een Don Boscoschool bij de zusters in Heverlee. Even tussendoor vertelt Philippe dat al hun kinderen: Karolien (23), Anneleen (20), Stefanie (18) en Elizabeth (16) meisjes zijn. "Zelfs de hond," die ons bij het begin van de avond even deed opschrikken, "is geen mannetje!" verzuchtte Philippe met een lach.

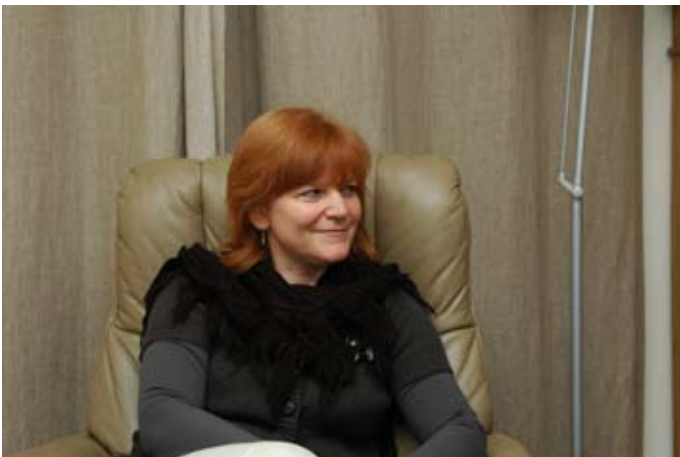

Pas toen ze in Don Bosco werkte, heeft Hilde haar cursus voor de lerarenopleiding beëindigd. De vacature waarvoor ze zich had aangemeld bleek voor chemie en fysica te zijn. In 2001 startte ze haar carrière in onze school. Het eerste jaar bracht haar even met beide voeten op de grond, wat zwaar zo'n voltijdse opdracht! Toch vond ze het tegelijkertijd ook ontzettend boeiend en leerrijk. De leerlingen warm maken

en verwonderen voor vakken als chemie en fysica deden haar droom geen onrecht aan. Deze vakken staan gelijk aan visualiseren en experimenteren. Hilde leerde net als vele andere collega's waar onze leerlingen interesse voor hebben en de kunst is om hier de aandacht op te vestigen. Het gaf haar de voldoening waar ze naar op zoek was. Het verschil met het werk aan de universiteit was hemelsbreed. Je moest daar als het ware competitief en geslepen voor zijn, het verschil tussen beide werkomstandigheden werd nogmaals bevestigd in het warme onthaal en de bevestiging die ze kreeg van de collega's. Hilde vertelt ons die avond dat ze in heel haar loopbaan in Don Bosco nooit het gevoel had: "En nu sta ik er alleen voor!" Zo een boodschap is enkel maar hartverwarmend, want dat is wat Don Bosco misschien vroeger écht bedoelde!

Van lerares naar technisch adviseur, van technisch adviseur naar directeur, van ...

De school werd stilaan groter en groter. De nood aan iemand die de wetenschappen ging centraliseren groeide met de aangroei van kersverse leerlingen. Voor Hilde werd het tijd dat er een nieuwe uitdaging haar pad kruiste. Het aanbod om technisch adviseur in de technische school te worden, werd dan ook dankbaar aanvaard. Twee uren werden vier uren en deze vier uren werden tenslotte zes uren. Het gewaar worden van deze verantwoordelijkheid en er langzaam kunnen ingroeien, heeft Hilde goed gedaan. Zo kon ze beide taken goed organiseren en tegelijkertijd ook combineren. Niet veel later kon ze solliciteren voor een directiefunctie.

Wat mij en mijn collega's van Ten Huize van... opvalt is dat Hilde gedurende het hele gesprek zo bescheiden is, dat ze ook nu weer haar ambities minimaliseert. Het siert haar enorm! Omdat Hilde reeds jaren technisch adviseur was en bovendien vier jaar lang als jaarverantwoordelijke voor de vijfdes instond, kende ze het reilen en zeilen van de school ondertussen al wel en was de stap naar de directiefunctie niet

zo groot.

Nu, vier maanden later, wordt de balans opgemaakt. Het is zo een leerrijke en boeiende ervaring voor haar geweest, en dat is het nog steeds. Het campusgebeuren heeft al haar geheimen prijs gegeven en dat werkte overstijgend, maar het contact met haar leerlingen zou Hilde nooit willen verliezen. Ze is ontzettend blij dat ze deze keuze gemaakt heeft, want nu kent ze de school nog beter dan ervoor. Natuurlijk was het een stap in het ongewisse en de vraag 'Wat als het nu eens toch niets voor mij is?' speelde wel eens in haar hoofd. Het blijft iets heel bijzonders.

Dromen en wensen voor morgen... en de dagen erna

Hilde houdt van de dingen waar ze op dit moment mee bezig is, haar ziel legt ze in elke hobby en in elke taak die ze op zich neemt. Dat siert haar, en komt dan ook tot uiting in de verschillende zaken die ze reeds bereikt heeft in haar leven. Ooit heeft ze samen met haar man een cursus "antiek" gevolgd en dat was echt bijzonder voor hen beide. Samen hebben ze heel wat rommelmarkten afgestruind en dat zie je aan het interieur van hun huisje. De schilderijen, meubeltjes, accessoires en de bekleding van het interieur van de kinderkamers vormen een perfect beeld van hun passie voor antiek. Hilde droomt van hun volledig opgeknapt en ingericht huis in het hart van Heverlee.

"En wat betreft mijn dromen voor de school!? ... Dat wil ik voor altijd blijven doen!"

Ingeborg Peeraer

Uit Don Boscoop - zomernummer 2011

Als oud-leerling(e) en naaste collega moesten ze het mij geen twee keer vragen. Een interview bijwonen met als gastvrouw Ingeborg Peeraer, daarvoor wil ik gerust nog eens buiten komen. Zo gezegd zo gedaan. Met heel onze ploeg "Ten Huize van..." stonden we stipt (de ene al wat stipter dan de andere) op de stoep. Met pen en (veel) papier in de aanslag werden we ontvangen door de immer goedlachse Ingeborg en haar geliefde BIJOUKE. Het werd ons al snel duidelijk dat dit hondje een zeer voorname plaats inneemt in het gezin. Met een aparte zetel voor de mini Maltezer, nam Ingeborg plaats in het schijnsel van de ondergaande zon. Met een glaasje bubbels in de ene hand, pen en papier in de andere hand zetten we deze mooie zomeravond in.

Opgroeien tussen kleine speelgoedauto's, vrachtwagens en een Porsche...

"Vuur maar af!" zegt ze met pretlichtjes in de ogen. Goed wetende dat zij zelf een hele avond aan het woord zal zijn, begint ze te vertellen over haar geboortestreek. Ingeborg is in 1961 geboren in Turnhout, maar woonde samen met haar twee zussen en broer in het ouderlijke huis te Merksplas. Vandaag is Merksplas vooral gekend in de actualiteit door de gevangenis en haar rijke, historische geschiedenis. Toen was het voornamelijk een zeer rustig en mooi gelegen boerendorpje om in op te groeien. Als jongste telg werd Ingeborg met de fijnste zorg grootgebracht door mama en papa. Haar vader runde een bedrijf in petroleumproducten. Deze werden naar allerlei bedrijven, particulieren en tankstations vervoerd door middel van grote vrachtwagens. Ze herinnert zich nog zeer goed dat ze af en toe eens mocht meerijden. Eén keer werden ze met veel geluk verder geholpen in de Craeybeckxtunnel omdat één van de vrachtwagens, waar ook zij zelf inzate, een klapband had! Gelukkig is alles goed gekomen...

Nu wordt het bedrijf verder gezet door haar broer, de derde generatie van de familie. De zaken draaien goed, want het bedrijf is 24/24u bereikbaar en de in- en uitvoer van mazout, benzine en diesel via de weg is niet meer weg te denken. Dit wil zeggen dat er bediendes en chauffeurs worden ingeschakeld om de klanten vlot te kunnen bedienen. Ook van Ingeborg werd verwacht dat ze in het weekend de telefoon opnam.

Een leven tussen "den dove en den dikke"

Met haar broer, die drie jaar ouder is, heeft ze een sterke band. "Twee handen op één buik" omschrijft Ingeborg de relatie. Alsof het gisteren was, herinnert ze zich de vele autoritjes die ze samen gemaakt hebben. Kilometers hebben ze gereden en nog werden ze het niet moe! Haar voorliefde voor mooie wagens heeft haar zover gebracht dat ze heeft leren rijden met een Porsche. Dit mocht ik eigenlijk niet in het artikel zetten, maar net daarom doe ik het toch. Hier en daar een fijne anekdote maakt een levensverhaal net dat tikkeltje plezieriger om te schrijven, maar ook om te lezen!

Naast de goede band met haar broer, zijn er ook fijne verhalen over haar zussen en naaste omgeving. De buurt waar ze vroeger woonde, bestond uit verschillende gezinnen die stuk voor stuk gezegend waren met vele kinderen waar Ingeborg gretig haar tijd mee vulde. Samen spelen in de mooie natuur; aan het eilandje van de zwembijver waar een grote treurwilg hen het water in katapulteerde, en de verscheidene

kampen die gebouwd werden tussen "den dikke en den dove". Deze twee laatst genoemden waren burens die al enkele jaren in ruzie naast elkaar leefden. Als kind moest je kiezen in welk kamp je het best vertoefde, maar je had ook schrik om van kamp te veranderen!

Met een valies vol sinaasappeltjes naar de grote school...

Ingeborg mocht als kleine meid naar de lagere school die op (slechts) één kilometer van haar huis verwijderd lag. Toch ging ze nooit te voet of met de fiets naar school. Haar papa zorgde er telkens voor dat ze om stipt half negen aan de schoolpoort werd afgezet. Als kers op de taart mochten haar vriendinnen met haar meerijden. Een toffe school, dat wel, maar enkele jaren later begon het bij Ingeborg wel een beetje te knagen. Haar oudere broer en zussen mochten telkens naar het internaat en zij, als kleine (b)engel, bleef alleen achter in het ouderlijke huis. Ze keek op naar de grote "valies" en wenste vurig dat zij in hun plaats kon gaan. Niet veel later viel dan eindelijk de langverwachte beslissing: Ingeborg mocht ook op internaat. Een nieuwe droom brengt haar in een volgende levensfase...

Een voorbeeldige leerling(e)?!

De Ursulinen in Hoogstraten 't Spijker werd haar nieuwe thuisadres. Althans van maandag tot en met vrijdag zou ze daar haar nieuwe vrienden en opvoedsters leren kennen en zij zouden op hun beurt Ingeborg niet snel vergeten. De eerste dag werd ze afgezet door haar ouders, die toch een beetje bezorgd

waren om hun oogappel. Toch verzamelde ze al haar moed en ging dapper de eerste schooldag tegemoet. Nadien kreeg ze te horen dat haar papa toch nog een kijkje kwam nemen om vervolgens met een gerust hart naar huis te rijden. Zuster Godelief nam het roer over en zorgde ervoor dat Ingeborg letterlijk "gevormd" werd. Je had de soeurs en de mères die de zorg voor de vele kinderen op zich namen. De eersten waren de nonnen die je terugvond in de keuken, de mères daarentegen waren die nonnen die het opvoedkundige en onderwijzende aspect weerspiegelden. 9 jaar is en blijft jong om op internaat te gaan en Ingeborg was niet altijd een even voorbeeldige leerling.

Zo weet ze nog goed dat ze geen gemakkelijke eter was. Ten tijde van het internaat moest iedereen een schort aantrekken, ook tijdens het eten van de maaltijden. Zo gebeurde het eens dat ze betrappt werd op het stiekem wegmoffelen van de boter van het brood, want dat lustte ze écht niet! Ook de rode kool werd afgewisseld met een glas water. Vandaag kan Ingeborg nog steeds geen rode kool eten of zien. Herinneringen, memoires, memories ...

Toch was het voor haar een goede ervaring. Als kleine meid was ze het gewoon om steeds met veel aandacht en zorg grootgebracht te worden. In een internaat moest je deze aandacht delen met zoveel anderen dat je je eigen wensen en verlangens soms even moest opbergen. Ook voor Ingeborg was dit best een goede leerschool. De school baadde in de natuur en ze kende er toffe jaren.

Van een klein, gezellig dorp naar de grote stad...

Niet veel later verruilde ze deze "dorpse" mentaliteit voor het leven in de bruisende stad Antwerpen. Daar werd ze ondergedompeld in de sfeer en het werk van de Zusters van Van Celst. Wat was dit dag en nacht verschil! Niet alleen aan de omgeving moest ze wennen – je moest naar de lucht kijken om iets van de natuur te zien – maar ook aan de andere omgangsvormen. Je moest jezelf handhaven tussen de verschillende meisjes, die volgens Ingeborg, echte modellen waren. Ze voelde zich als jong meisje onzeker in dit totaal andere publiek. Terecht? Nee, want, een tijdje later voelde ze zich zeker niet minderwaardig tussen de knappe juffrouwen die haar pad kruisten. Op dit internaat ontmoette ze ook één van haar beste vriendinnen, Anneke. Tot op de dag van vandaag zijn ze hartsvriendinnen die elkaar reeds meer dan dertig jaar lang op de hoogte houden van de vreugde en het verdriet in hun leven.

Bij de Zusters van Van Celst was het zuster Thérèse die de plak zwaaide. In tegenstelling tot het vorige internaat was Ingeborg hier het voorbeeldmeisje. Terwijl ze bij de Ursulinen nog gestraft werd voor het trekken aan een sigaret en hiervoor reeds om 16u naar bed moest en een keer betrappt werd op iets wat eigenlijk niet mocht. Voor het studie-uur begon, had Ingeborg enkele kaartjes gekocht die ze verstuurde naar haar familie. Ze wist dat haar grootmoeder hield van bloemen en Ingeborg had hier dan ook rekening mee gehouden bij het uitkiezen van de postkaarten. Tijdens het uurtje studie kon ze zich niet bedwingen om reeds een paar mooie woorden op te schrijven. Tot haar grote spijt, want zuster Godelief nam de kaartjes af en scheurde het in duizend stukjes. Dit hartverscheurende tafereel kan Ingeborg zich zo nog voor de geest halen.

Toch kan ze geen kwaad woord zeggen over de zusters of over hun strenge opvoedingsmethode. Soms rebelleerden ze wel eens, maar al snel werden de meisjes van het internaat teruggefloten. Toen Anneke en Ingeborg de leeftijd hadden van 17 jaar wilden ze maar wat graag gaan joggen op het pleintje voor de school, buiten het internaat. Verrassend genoeg mocht dit, maar ze hadden er niet op gerekend dat zuster Thérèse hen kwam aanmoedigen door de goedbedoelde en bemoedigende woorden 'HOP, HOP, HOP' te roepen. Dit was de eerste en laatste keer dat ze in het openbaar gingen sporten.

Op school hield Ingeborg zich dus aan de regeltjes. Dit betekende dat ze elke week de lakens aftrok van de bedden waarin ze sliepen, de misvieringen voorbeeldig volgde en het handwerk voor mevrouw Cleymans (de "schrik" van elke leerlingen) braaf afwerkte tot ze klaar was. Wanneer ze thuis aankwam, hervatte ze haar gezellige leven dat volledig in het teken stond van haar familie. Ook voor haar vader waren de weekenddagen "heilig". Zo genoten ze van de filmvertoningen van Shirley Temple, waarbij ze het huis in duisternis hulden en een grote kom snoep op tafel zetten. Ook nu nog draagt Ingeborg haar familie hoog in het vaandel. "Zij komen op de allereerste plaats in mijn leven" lacht ze overtuigend.

“Sprakeloos”

Naast de gezellige avonden, vulde ze haar weekends ook in met verscheidene spelletjes. Zo waren de zonnige namiddagen aan de vijver memorabel en de vele tik – en vlaggenspelen die ze met of zonder rolschaatsen speelden, hartverwarmend. Door hier aan terug te denken, wordt Ingeborg (ja, het kan) sprakeloos.

Ten huize Peeraer werd ieder kind in grote mate vrij opgevoed. Toch ging ze niet als zoveel andere jongens en meisjes naar de jeugdbeweging. Op dat vlak bestempelt ze zich als een ware huismus. Het meest geniet ze van de vele babbels met haar familie. Dit deed ze vroeger, maar ook nu is dit haar grootste hobby. Als kleine meid ging ze met haar moeder op theevisite bij de tantes. Nu wordt de thee vervangen door champagne en geniet de familie nog steeds van het samenzijn op zondagnamiddag. Naast de gezellige momenten met haar familie, beleeft ze ook veel plezier met haar beste vriendinnen als Anneke en Marianne met wie ze uren kan telefoneren.

Haar vader herinnert Ingeborg zich als een zeer warme man, en omschrijft ze als “haar engelbewaarder”. Hij was er steeds voor zijn vrouw en kinderen en dit voltrok zich in het dagdagelijkse leven. Zo ging hij als nieuwe man maandverband e.d. halen in het dorpswinkeltje. Haar papa is 67 jaar geworden, maar voor Ingeborg leeft zijn warme persoonlijkheid nog steeds verder in de geest van haar en haar familie. Ook met haar mama leeft ze ontzettend close. Ze bellen elke dag om 19.30u na het journaal om elkaar op de hoogte te houden.

Het Le(u)ven als studente...

Na haar studieloopbaan in Antwerpen, wilde ze haar wereld verruimen en trekt Ingeborg samen met Anneke naar de studentenstad bij uitstek: Leuven. Ze verblijft eerst op een peda, een studentenhuus, waar enkel meisjes zich mogen huisvesten. Als twintiger was Ingeborg helemaal geen fuifbeest of uitgaanstype, wel genoot ze van de vele gesprekken die ze met haar vriendinnen voerde. De idee om als onderwijzeres aan de slag te gaan, en de lerarenopleiding die Ingeborg hiervoor moest volgen, werden al snel opgeborgen. Haar gedachtegoed strookte niet met deze van de pedagogen van de school. Ook haar schrift en haar zang voldeden niet aan de hoge eisen. Niet getreurd, want Ingeborg vond wel altijd wat ze zocht. "Wat ik graag had, was er voor mij of maakte ik voor mezelf" zegt ze spontaan. Deze keer vond ze haar wens terug in het studeren van graduaat godsdienstwetenschappen aan de universiteit. Omdat Ingeborg een zeer gelovige opvoeding genoot en hierin verder wilde gaan, was dit een logische stap. Toch was Ingeborg geen voorbeeldstudent. Met haar kot in de Parijsstraat, de straat achter de Oude Markt, kon ze zich niet altijd voldoende inzetten voor vakken als liturgie, dogmatiek, spiritualiteit, sacramentleer, studie van het oude en nieuwe Testament en veel meer. Zo zat ze namelijk veel liever om 10u in een gezellig cafeetje een thee te drinken met sommige jaargenoten wanneer de anderen ijverig de lessen volgden.

Dankzij de goede cursussen van naaste vrienden weet ze haar weg te vinden in de vele lessen en behaalt ze haar diploma als gegradueerde in de godsdienstwetenschappen. Gedurende deze laatste periode, leert ze haar man, Jean Paul Pinxten kennen. Omdat Ingeborg niet naar het monitaat van dogmatiek ging, wist ze ook niet dat Jean Paul dit gaf. Ze leerden elkaar dan ook niet kennen op de universiteit, maar wel in de

facbar. Vanaf die periode is Jean Paul niet meer van haar zijde geweest. Ingeborg omschrijft hem niet alleen als haar grote liefde, maar omkadert zijn aanwezigheid en dat van hun kinderen als haar leven.

Wonen en werken in Haacht

Ook na haar studentenleven is ze, zoals zoveel anderen, in Leuven blijven "plakken". Ingeborg pendelde over en weer, van huis naar Leuven, van Leuven naar de verschillende scholen waar ze iets bijverdiende. In Ramsel situeerde zich de school waar zij als jonge leerkracht aan de slag kon. In deze school gaf ze met plezier les aan de meisjes van het beroeps in het derde, vierde en vijfde secundair. Daarna werkte ze o.a. in Aarschot in het Damiaan waar ze in de zachte richting van de technische school, houtbewerking, stond en de harde richtingen als metaal en elektriciteit. Ingeborg vond het niet altijd evident om deze jongens/mannen de baas te kunnen, maar ze trok wel altijd haar plan. Ze heeft zich op die manier kunnen ontwikkelen op allerlei vlakken waardoor ze de leerkracht geworden is die ze nu is: super gemotiveerd en geboeid door haar vak en haar leerlingen!

Het eerst jaar van haar huwelijk in Leuven op appartement en de geboorte van Pieter-Jan en Hendrik vat Ingeborg samen als de mooiste tijd van haar leven. Toch dringt zich een andere woonplaats aan haar op omdat zij veel huur moesten betalen en dan evengoed een huis konden kopen. Zo kwamen zij in Haacht terecht. Voordien had ze zelfs nog nooit van "Haacht" gehoord! Zo leerden zij Don Bosco kennen. De levenswijze van Don Bosco en zijn opvoedingsproject liggen Ingeborg nauw aan het hart. Ook de manier van werken en de omgang met de leerlingen sluiten het dichtst aan bij haar gedachtegoed. Zo werkt ze nu reeds 25 jaar voor onze school, en draagt ze al haar leerlingen en oud-leerlingen een warm hart toe.

Bijouke, een glinstering in mijn leven...

Naast het lesgeven gaat al haar tijd enerzijds naar haar familie en vrienden, anderzijds besteed ze ook veel aandacht en liefde aan haar hond. De voorliefde voor deze trouwe viervoeter is reeds als kind ontstaan. Zo kleepte ze haar lievelingshonden aan met poppenkleedjes en reed ze hen rond in een poppenwagen. Bijouke, nu reeds bijna veertien jaar, is haar trouwe vriend, maar vraagt (gezien de leeftijd) ook veel aandacht en energie. Zo heeft ze nu haar persoonlijk medicijnenkastje waar ze per dag een paar pilletjes uit nodig heeft.

Ook haar liefde voor reizen, steekt Ingeborg niet onder stoelen of banken. Zo ging ze als tiener, samen met Anneke of alleen, reeds op taalkamp in Nice. Een keer moet ze er zo zenuwachtig hebben bijgelopen dat de luchthavenpolitie haar als "verdacht" beschouwde en ze haar beautycase heeft moeten openen.

Wanneer ze ouder werd, werden de reizen steeds uitgebreider en ging Ingeborg met Club Mediterrane naar landen als Marokko, Tunesië en Griekenland. Bovendien staat er nu zwart op wit in hun persoonlijk huwelijkscontract dat ze één keer per jaar van een lange of korte vakantie zal genieten. Zo is ze verzekerd van de tijd en de aandacht van haar twee grote liefdes doorheen het schooljaar: Jean Paul en reizen.

Plannen, dromen... en wensen voor morgen

Wat zijn de verwachtingen en wensen voor Ingeborg? Hierop reageert ze laconiek dat ze er een aantal heeft die ze heel graag zou bereiken in haar leven. Zo had ze de wens om een parachute sprong te maken, op televisie te komen en één keer een echte operatie bij te wonen. Deze dromen zijn door haar en de hulp van anderen vervuld kunnen worden.

Tot slot wilt Ingeborg nog heel veel tijd en aandacht besteden aan haar kinderen (mogelijk en hopelijk ook kleinkinderen), man, naaste familie en haar beste vriendinnen. De zorg(en) voor Bijouke op zich blijven nemen en haar liefde voor de school.

Even later sta ik op de stoep en mijmer ik over de vele verhalen van Ingeborg en haar familie, beste vriendinnen, collega's, vakanties, en zoveel meer dierbaars... Het "Ten huize van..."-team blikt terug op een sfeervolle, gezellige zomeravond waarbij we even achter de schermen mochten kijken van een statige, goedlachse Ingeborg. Zij is tevens één van de vele memorabele leerkrachten die onze Don Bosco school rijk is.

*Ingeborg wil via deze weg iedereen van
haar oud-leerlingen uitdrukkelijk
bedanken voor de fijne godsdienstlessen.*

Teksten en interviews

Archief Oud-Leerlingenbond

Willy Wuyts, Jean De Bie, Tine Dewitte, Hubert Buyens,
Pascale Devreeze, Kristel Dirickx, Zjuul De Roye, Nick Fonderie,
Marc Pauwels, Marc Vanderwilt, Lieve Pinxten, Tanja Janssens e.a.

Foto's

Archief Oud-Leerlingenbond

Archief Huize Don Bosco

Archief Don Bosco Haacht

Tinus Spooen, Armand Claeys, Wim Swinnen, Zjuul De Roye,
Marc Pauwels, Marcel Deleus, Marc Vanderwilt, e.a.